

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ МАСКАТА

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Тя съвсем не бе жена, с която би започнал връзка.

Джейс Ласитър се бе отпуснал тихо в удобния ратанов стол с висока облегалка и я наблюдаваше с присвити очи. Непознатата се бе настанила от другата страна на откритата тераса в заведението, близо до парапета. Облегалката на стола я закриваше отчасти, но личеше, че оглежда напрегнато и много нетърпеливо всички мъже, които влизат в бара, а след като ѝ станеше ясно, че поредният клиент няма да седне на нейната маса, тя сякаш си отдъхваше.

Очевидно чакаше някого, помисли си Ласитър, и този някой беше мъж. Обзе го необяснимо притеснение. Дали ставаше въпрос просто за познат, или за някой по-специален мъж? Тук, на Сейнт Клер, тя бе на няколко хиляди километра от дома и отдалече ѝ личеше, че не бе местна. Да не би да бе туристка, примамена на ваканция в Южния Пасифик, ала разочарована от услугите на туристическата агенция? Може би щеше да се окаже жена, уредила си тайна среща с любовник някъде в тропиците.

Май беше това. Сигурно затуй се оглеждаше така напрегнато, щом някой влезеше в „Змията“. Едва ли нещо друго би я накарало да влезе в бар, посещаван главно от местните, познат на малцина туристи, открили за пръв път Сейнт Клер. Така нещата се връзваха.

Защо ли това обяснение не му хареса?

Джейс сви презрително устни и посегна към чашата с ром. Подобни иронични гримаси съвсем не бяха в стила му. Не бяха типични за него и излишните движения. Джейс Ласитър създаваше впечатление на дебнещ звяр, присвил се в покоя, който на пръв поглед излъчваше.

Затова пък жената, седнала сама в бара, не успяваше да седи спокойно. Личеше, че бе напрегната, нервна и много уязвима.

Съвсем не бе от жените, с които би пожелал да легне. Защо тогава не успяваше да откъсне очи от нея?

Май бе останал прекалено дълго на Сейнт Клер. Хрумна му, че бе започнал да се размяква, но побърза да отхвърли тази мисъл. Не че бе прекарал твърде дълго време в тропиците, реши мрачно Джейс, просто бе останал прекалено дълго без жена. Отпи нова глътка ром.

Тя не беше негов тип! Трябваше му някоя изтънчена, лъскава фръцла, която да реши, че няколко ноци в леглото му ще се окажат прекрасен спомен от пътуването. Просто още нещо, с което да се похвали, когато се върне вкъщи, също като колекцията от миди. За тези туристки Сейнт Клер обикновено бе доста подходящо място. Островът бе сравнително отдалечен от обичайните ваканционни дестинации, затова повечето летовници от средната класа го избягваха, тъй като това щеше да си остане единственото им посещение в южните морета. Освен по някой американски военен кораб, неколцина изгнаници и обичайните любители на екзотичното, които обикаляха подред пристанищата в южните морета, Сейнт Клер привличаше малка група туристи, на които им бяха омръзнали суетата и блясъкът на традиционните курорти и се опитваха да открият своя малък рай.

Посетителите рядко се застояваха, ала по време на престоя си почти винаги се отбиваха в „Змията“, процъфтяващ оазис сред неподправената красота на острова. Сред тези посетители Джейс понякога откриваше жената, която му бе необходима.

Тази вечер бе различно, защото остана силно заинтригуван от жена, която би трябвало да си стои у дома в Щатите, да се грижи за двете си деца и да обръща внимание на предания си съпруг. Точно такава жена не му трябваше, каза си той и отпи нова глътка ром. Да не говорим, че не бе попаднала на подходящото място.

Къде ли беше мъжът, когото очевидно чакаше? Макар че не му се искаше, Джейс откри, че следи как бързият ѝ, изпълнен с очакване поглед се стрелка към вратата. Интересно, какво ли представляваше мъжът, заради когото бе дошла? Какъв бе човекът, който можеше да утоли очакването, да успокои този огнен темперамент?

— Аз съм пълен глупак — измърмори ядосан, когато се изправи и посегна към чашата с ром. Така ставаше, когато се оставиш прекалено дълго без жена, реши той и прекоси бавно заведението към масата на непознатата. Точно така, когато един мъж останеше прекалено дълго без жена, започваше да върши глупости — като

например да се представи на дама, която със сигурност щеше да го прати по дяволите.

От друга страна, каза си кисело Джейс, тя бе на негова територия и въпреки това бе успяла да разпали любопитството му, макар и той да бе готов да се закълне, че отдавна бе успял да го изкорени. Беше виновна, че го бе заинтригувала, затова щеше да си понесе последствията и сама да реши какво да прави с него, когато отидеше при нея. Щеше да му бъде интересно да види как ще се измъкне от това положение.

Интересното щеше да започне още в мига, в който тя го видеше, че приближава, защото му се искаше да разбере дали в очите ѝ щеше да блесне очакване и колко дълго щеше да се задържи. Джейс наблюдаваше профила ѝ, докато се приближаваше към нея. Непознатата все още не го бе забелязала, защото цялото ѝ внимание бе насочено към вратата.

Въпросът отново се надигна. Дали чакаше определен човек? Да не би да ставаше въпрос за някой случаен? Ако беше така, защо да не се спре на него? Може би щеше да се окаже, че не бе нищо повече от туристка, впуснала се в търсене на забавления, и щеше да се опита да го убеди да ѝ осигури онова, от което се нуждаеше. Май и аз имам нужда от същото, помисли си той, а след това усети как го бодна отвращение. Още малко и щеше да започне да се самосъжاليا. Жалка работа. Имаше си цяр, който да излекува мъжете, изпаднали в подобно състояние. Зачуди се дали жената в другия край на заведението щеше да се съгласи да му го осигури.

Тя не го видя почти до момента, в който Джейс застана пред масата. С периферното си зрение забеляза мъжа. Ейми Шанън се стресна от изненада и, както знаеха всичките ѝ познати, това можеше да доведе само до неприятности.

Почти пълната чаша с вино до дясната ѝ ръка се преобърна, когато пръстите ѝ се блъснаха в нея. Бургундското, което в „Змията“ предлагаша за трапезно, се плисна по полираната дървена маса и потече по пода. Ейми гледаше примирено какво става.

— Извинете — заговори тихо мъжът с дълбок глас, който се лееше също като хубаво шери. — Не исках да ви стресна.

— Тогава недейте да се промъквате — сопна се тя, по-скоро за да каже нещо, отколкото по друга причина. Веднага посегна да попие

разлялото се вино с малката салфетка под чашата.

Непознатият, застанал пред нея, не помръдваше. Наблюдава известно време отчаяните ѝ трескави усилия и накрая предложи:

— Оставете на мен... — Той кимна към слабия брадат младеж зад бара.

— Внимавайте да не си изцапате панталоните — отбеляза раздразнена Ейми. Погледна войнишките му панталони, сякаш бе въпрос на време и те да се омърлят.

Мъжът не обърна внимание на потенциалната опасност, докато стоеше настрана, а барманът чистеше резултата от несръчното движение на Ейми.

— Не се притеснявай — заговори приятелски барманът. — Ще ти донеса още една чаша за сметка на заведението.

— Благодаря, Рей — отвърна благодарната Ейми. Двамата се бяха запознали по-рано, когато той ѝ донесе първата напитка. Тя го бе попитала кой е рисувал поразително красивите картини, закачени в „Змията“. Рей Матюс скромно бе признал, че са негово дело.

— Аматорска работа — бе побързал да я увери той.

След като почисти, веднага се скри зад бара. Чак след като масата бе избърсана и Ейми получи нова чаша вино, тя усети, че си има компания. Изглежда мълчаливият непознат бе решил да се настани при нея. Ейми мигна объркана, когато мъжът седна на ратановия стол срещу нея. Едва сега ѝ хрумна, че може би той бе човекът, когото очакваше.

— Кой сте вие? — попита рязко тя.

— Той, надявам се.

Над трепкация пламък на свещта Ейми го погледна за пръв път. В нея се вираха най-невероятните очи, които някога бе виждала.

Тюркоазени, каза си удивена тя. Непознатият имаше очи с цвета на тюркоаз. Изглеждаха също толкова твърди и неразгадаеми като скъпоценни камъни.

— Какви ги приказвате?

Някакво подобие на веселие пробега по лицето му, когато той се наведе напред.

— Надявам се да съм той — заобяснява тихо. — Говоря за мъжа, когото очевидно чакате.

Ейми преглътна удивена. Да не би това да бе Дърк Хейли? Погледна го бързо и преценяващо и се опита да сравни мъжа на масата с образа, който си бе създавала преди срещата.

Цветът на очите му определено бе единственото хубаво нещо в него, помисли си с неудобство тя. Останалото можеше да се опише определения, пред които имаше по едно „не“: некрасив, неприятен, нелюбезен, невъзпитан. Сигурно бе прехвърлил трийсетте, реши Ейми. Въпреки това бе готова да се обзаложи, че бе опознал тъмната страна на живота много по-добре от познатите ѝ, някои от които вече приближаваха осемдесетте.

Косата му, с оттенък на тъмен махагон, бе подстригана небрежно и пригладена назад от ъгловатото лице. Носът му бе като грубо одялано парче гранит, което доста отиваше на ръбестата челюст. Личеше, че устата му можеше да изразява както жестокост, така и чувственост, и Ейми потръпна при тази мисъл. Нямахше желание да бъде обект на което и да било от двете чувства.

Най-странното бе, че почти нищо в непознатия не намекваше да е случайно попаднал в капана на тропиците. Ромът все още не бе успял да вземе своя дан, каза си тя. Или бе така, или той се бе научил да се контролира. Сигурно бе въпрос на време, преди да добие смачкания неугледен вид на всички зарязали родината си, за да се преселят в южните морета.

Но пък тялото под войнишката риза и панталони ѝ се стори стегнато и жилаво. От него се излъчваше сила, която се забелязваше веднага. Ейми не желаше да се сблъсква с подобен човек.

Личните ѝ предпочитания бяха без значение. Тук бе по работа.

— Да знаете, че грешите — продължи небрежно мъжът, докато я оглеждаше внимателно.

— Нима? — намръщи се тя, защото не разбра смисъла на думите му.

— Аха. Би трябвало да сте по-хладнокръвна и самоуверена. Може би малко отегчена от света, дори преситена. В идеалния случай би трябвало да сте достатъчно красива и обиграна, за да извършите всичко това както трябва.

Ейми го наблюдаваше с присвити очи.

— Не ми се слушат оплаквания. Тук съм, за да получа отговори, а не някой да прави анализ на характера ми.

— Изобщо не съм се оплаквал — отвърна тихо той. — Намирам ви за доста интересна.

Тя поклати невярващо глава. Беше наясно какво вижда непознатият, когато я погледне. Не можеше да повярва, че този мъж я намираше за интересна. След това се сети.

— Доколкото разбирам, съм нещо ново и свежо, така ли? — попита сухо Ейми.

— Нека просто кажем, че мястото ви не е в заведение като „Змията“. Честно казано, мястото ви не е и на Сейнт Клер.

Тя изчака той да приключи да оглежда стегнатото ѝ тяло. Не ѝ стана приятно, че непознатият я оглеждаше така, ала реши, че бе наясно с мотивите му. Сигурно приличаше на човек, който няма работа на този далечен остров. Туристите като нея обикновено ходеха на Хаваите. Но пък тя не беше туристка.

Тюркоазените му очи се плъзнаха по медната ѝ коса. Бакърените ѝ кичури бяха събрани на хлабав кок. Ейми бе прибрала косата си, за да се предпази поне малко от жегата и влагата.

Така огромните ѝ искрени очи изпъкваха, въпреки това не ставаше ясно дали бяха сиви, или зелени. Тя си наложи да не отклонява поглед от лицето му, докато той разглеждаше правия нос и скулите, които съвсем не бяха класически и правилни. Като цяло беше привлекателна, поне така се преценяваше сама. Отделяше доста време, за да прикрие всичко обикновено в себе си и да подчертае привлекателните страни. За съжаление, при дадените обстоятелства ѝ бе трудно да го постигне, защото жегата и влагата на Сейнт Клер не ѝ позволяваха да се гримира както обикновено. Изразителните ѝ устни се извиха леко при тази мисъл, а в сиво-зелените ѝ очи блеснаха весели искрици. Какво би очаквал Дърк Хейли?

Тялото ѝ също не притежаваше изтънчеността, която ѝ се искаше. Не беше нито слаба, нито фина, нито пък сексапилно налята. Гърдите ѝ бяха приятно закръглени, ала малки, бедрата — прекалено закръглени за вкуса ѝ. Поне беше здрава и силна, така че след като стана на двайсет и осем, Ейми прецени, че бе крайно време да престане да се измъчва заради фигурата си.

Беше облякла бяла памучна рокля, която подчертаваше тялото ѝ, а вратът и ръцете оставаха голи. На острова беше прекалено горещо за

чорапогашник, затова тя обу бели ниски сандали, преди да тръгне към „Змията“ Единственото ѝ бижу бе златна верижка на врата.

— Нещо не се връзва тук — произнесе замислен Джейс.

— Вижте — започна мрачно Ейми. — Не съм сигурна какво очаквате, но според мен това няма никакво значение. Няма ли най-сетне да се представите?

— Каква прямота — въздъхна той. — А вие няма ли да пофлиртувате поне малко?

Тя го погледна удивена.

— И защо да го правя?

— Защото мога да се справя с такъв подход. Не съм сигурен как да се държа с рязката откровеност, типична за деловите отношения — обясни непознатият.

— Държа да ви кажа, че от мен друг подход няма да видите — заяви разпалено Ейми. — Я да се представите!

— Джейс Ласитър — отвърна послушно той и наклони любезно глава.

Тя си пое рязко дъх.

— Чудесно, господин Ласитър... — След като това бе името, което бе решил да използва, Ейми нямаше нищо против.

— Необходимо ли е да сме толкова делови? Не може ли поне да ме наричате Джейс?

— Джейс. — Тя повтори името с известно неудобство, а веждите ѝ се склочиха. — Сега може ли да се заемем с деловата част.

— В Щатите това ли е единственият начин в последно време? Не се ли флиртува, няма ли намеци? Какво стана с позабравената вече романтика? — поклати глава той с престорено съжаление.

— Не съм в настроение за шеги! — изсъска Ейми и пръстите ѝ стиснаха столчето на чашата. — Може ли да престанете с хитроумните подмятания, господин Хейли... Или господин Ласитър, или както там сте решили да се наричате, защото е крайно време да приключваме.

Джейс я погледна замислен.

— Хейли ли? — попита най-сетне той.

Тя замръзна на място.

— Да не би да не сте... Вие не сте ли Дърк Хейли? — прошепна предпазливо Ейми.

— Накратко казано, не съм и нямам никаква представа кой е Дърк Хейли. Ала с удоволствие ще заема мястото му. Поне така ми се струва. — Твърдите му устни се извиха, докато я наблюдаваше как се кокори. След това изненадващо бързо се пресегна и измъкна застрашително наклонилата се чаша от пръстите ѝ. — Бургундското не е нищо особено, но би било жалко втора чаша да се разлее — отбеляза спокойно Джейс и премести чашата по-далече от ръката ѝ.

Тя го стрелна с ужасен поглед.

— Ако не сте Хейли, кой, по дяволите, сте? Защо дойдохте на масата ми?

— Вече ви казах, аз съм Джейс Ласитър — отвърна тихо той. — Заведението е мое.

— Аха. — Ейми го гледаше и не можеше да измисли какво друго да каже.

— Разбирам. Понякога и аз не знам какво друго да кажа, освен „аха“. — Замахна небрежно със силната си ръка, а в тюркоазените му очи заблестяха весели искрици. — Само че от това живея. А вие ще ми кажете ли коя сте?

За момент тя се замисли над въпроса, а след това прецени, че може да си каже името. Може би Ласитър щеше да ѝ помогне да открие мъжа, с когото имаше среща. — Ейми Шанън.

— Ейми Шанън. — Той произнесе името бавно, сякаш го пробваше. — Откъде си, Ейми Шанън?

— От Сан Франциско.

— И си имаш две деца и съпруг, нали? Съпругът ти знае ли колко далече от Хаваите си хукнала на почивка? — попита Джейс, а гласът му неочаквано стана студен.

Тя присви очи и се отпусна на стола, а след това вирна брадичка.

— Нямам съпруг и не съм тръгнала във ваканция, а за деца и дума не може да става! Освен това, стига с тези въпроси. Или ми помогнете да намеря човека, с когото имах среща тази вечер, господин Ласитър, или ще ви помоля да се дръпнете от масата ми.

Той кимна, сякаш бе съгласен с нея.

— Би трябвало да се махна. Изобщо не трябваше да идвам.

— Точно така.

— Защо ли ми се струва, че нещо си се объркала? Може би ти си тази, на която не ѝ е тук мястото. Все пак аз съм на свой терен, а ти си

попаднала не, където трябва.

— Тук съм по работа, господин Ласитър! — Ейми усети как напрежението ѝ расте. И без това нещата вече се бяха объркали прекалено много, ала поне не бяха изникнали проблеми. Всичко досега вървеше по план. Само че Джейс Ласитър не беше част от плана.

— Нали каза, че си тук, за да се срещнеш с някакъв мъж? Който и да е той, допуснал е грубата грешка да не се появи на срещата. Не искаш ли да остана вместо него?

— Това е пълен абсурд! — заяви надменно тя. — Може ли да ви помоля да си тръгнете?

Вместо да отговори, Джейс отпи дълга глътка от рома. Ейми бе обзета от странното чувство, че той събира сили за следващата атака.

— Казвали са ми — заяви най-сетне Джейс бавно и натъртено, — че съм много приятна компания.

— Какви ги приказвате? — възкликна стресната тя.

— Много по-интересен съм от събирането на миди и хрускането на кокосови сладки. — По устните му трепкаше усмивка.

— Да не би да ми предлагате да ви заведа вкъщи? — сопна се остро Ейми, защото никак не ѝ хареса намекът в думите му. Освен това ѝ се прииска да бъде малко по-мила с този грубоват непознат. Кое бе повече от странно при дадените обстоятелства.

— А, не, съвсем не очаквам подобно нещо — увери я сериозно той. — Това по-скоро би било ценен опит. Тъкмо ще има за какво да разказваш, когато се прибереш.

— Ясно. Може дори да напиша есе „Как прекарах ваканцията“ — изръмжа тя. — Няма да стане. Не съм била толкова път, за да въртя любов с някакъв мазен тип, който държи бар на тропически остров!

— Както го представяш, звучи доста гадничко — въздъхна Джейс. Въпреки това не помръдна от стола.

— Че то си е гадничко.

— Ти сигурна ли си, че не те чакат деца и доверчив съпруг в Сан Франциско? — попита той отново.

— Разбира се, че съм сигурна! — Обзета от яд, Ейми посегна към чашата с бургундско и отпи голяма глътка. След това не сдържа и попита. — Защо? Какво значение има?

— Може и да има — вметна Джейс.

— Ти си невероятен — забеляза сухо тя.

— Нали не очакваш някакъв мазен тип, който държи гаден бар на тропически остров, да разбира от етика? — попита спокойно той. За пръв път в дълбокия му глас се прокрадна твърдост.

Инстинктът ѝ подсказа, че това си бе предупреждение. Джейс Ласитър очевидно нямаше нищо против да бъде предизвикан малко, но всяко нещо си имаше граници.

— Искрах само да кажа, че ми се струва невероятно да имаш скрупнули, преди да се захванеш с женена жена. Искрено се съмнявам, че виждаш отново туристките, след като си заминат.

Той я погледна над чашата.

— Ако въпросната жена имаше само съпруг или гадже, може би щях да пренебрегна някои от принципите си. Особено ако тя също е готова да пренебрегне някои от своите. Колкото и да е странно, знам кога да тегля чертата, ако жената има семейство. Ако вече си се сдобила със съпруг и деца, Ейми Шанън, няма защо да се страхуваш от сексуалните ми намеци. — Тя не се сдържа и избухна в кикот. След секунда само кикотът премина в искрен гръмогласен смях. — Какво смешно има? — попита Джейс, обзет от любопитство.

— Много се извинявам — успя да отговори Ейми, докато се опитваше да се овладее. — Не бих излъгала за сюррия деца дори за да се спася от някакъв досаден ваканционен флирт! — Тя потисна напирания смях и се усмихна дружелюбно.

Той остана загледан в устата ѝ, очарован от усмивката. След това вдигна очи към нейните.

— Не обичаш ли деца?

Ейми поклати развеселена глава.

— Не всяка жена притежава майчински инстинкт. Ами ти, Джейс? Да не би да си зарязал жената и децата в Щатите, когато си решил да тръгнеш да преследваш слънцето?

— Жената ме напусна, а деца нямахме. — В отговора му прозвуча напрежение, от което ѝ стана ясно, че въпросът бе приключен. Тя сви едното си рамо в опит да покаже, че не се интересува особено от личния му живот. Въпреки това се замисли какъв ли бе животът на Джейс, преди да се установи в Южния Пасифик. Сигурно и той, както и много други, не бе успял да се справи с отговорностите и бе предпочел да избяга в свят, където хората не

задаваха много въпроси и не знаеха какво е това напрежение. Да не бе станало нещо неприятно в личния му живот? — И така — заговори той, отново небрежно. — След като разбрахме, че никой от нас няма да изневери на половинката си, има ли друга причина, която да ме спре да те прелъстя?

— Само една — отвърна Ейми. — Не желая да бъда прелъстявана.

— Нали вече каза, че си тук, за да се срещнеш с някакъв мъж?

— Срещата ми е по работа.

— Става все по-интересно! Разкажи ми за работата си.

— Няма.

— Нямам ли право да знам какво става? — попита настойчиво Джейс. — Все пак срещата е в моя бар.

— Не съм го избрала аз. Беше ми казано да чакам тук — обясни притеснена тя.

— И с кого имаш среща?

— С някой си Дърк Хейли — избухна вбесена Ейми.

— Кой е Хейли?

— А пък аз си мислех, че хората тук уважават личния живот на другите — сопна се тя.

— Празни приказки. Хората са си хора. И тук сме не по-малко любопитни, отколкото в Щатите — обясни Джейс. — А към теб проявявам особено силно любопитство.

— Защото отдалече личи, че не ми е тук мястото ли? — изпъшка Ейми. — Виж, сам каза, че не ми е тук мястото — напомни му тя.

Той се облегна напред толкова рязко, че Ейми се дръпна назад. Чак сега разбра, че не бе очаквала този мъж да направи бързо или рязко движение. Когато това станеше, означаваше неприятности. Обзета от неудобство, тя го погледна.

— Грещиш — заяви твърдо Джейс, — исках да кажа, че си мила и много уязвима. Не ти е мястото тук, защото наблюдаваш мъжа с прямота, вместо с пресметливост. Не ти е мястото тук, защото приличаш на жена, която очаква някой мъж да ѝ сложи годежен пръстен на ръката, а вместо това той те разкарва до Южния Пасифик, за да се срещнете тайно. Не ти е мястото тук, защото има нещо много мило и много сексапилно, което събужда в мен желанието да те накарам да останеш, вместо да те накарам да си тръгнеш. Не ти е

мястото тук, защото се интересувам безкрайно много с кого имаш среща и защо сте избрали точно моя бар. Той да не би да е женен, Ейми? Въпросният Дърк Хейли, да не би да е някой женен бизнесмен, който на връщане от командировка в Далечния Изток е успял да открадне няколко дни?

— Не е това! — погледна го шокирана тя. — Никога досега не съм се срещала с този Хейли. След като ти си този, който знае кога да се отдръпне, ако жената си има семейство, аз също знам да се отдръпна, ако мъжът е женен! Знам, че животът тук те е научил да преценяваш обективно хората, така че позволи ми да ти кажа, че твоята преценка за мен е доста неточна. Сега, ако нямаш нищо против...

— А твоята преценка за мен? — прекъсна я спокойно Джейс.

Въпросът я стресна.

— Моля?

— Чу ме.

Ейми поклати глава.

— Няма ли просто да станеш и да се махнеш?

— Мястото ми е тук — отвърна непоколебимо той. — Ти си тази, която няма работа тук. Ти си тази, която трябва да се откажеш и да си заминеш, ако обстановката и хората не ти харесват.

— Може и да си прав — съгласи се нещастно тя, нещо, което силно я учуди. — Само че съм била твърде много път, за да се откажа и да се прибера.

— Каж ми тогава какво мислиш за мен — нареди грубо Джейс и отново се облегна назад.

Може би умората след полета и връхлетялото я напрежение си казваха думата. Може би се чувстваше притисната, дори безкрайно неуверена. Да не би просто да бе станала безразсъдна, след като бе толкова далече от къщи? Тропическата нощ, барът, който бе достоен за страниците на приключенски роман, удивителният мъж, седнал срещу нея — всичко това бе част от някаква нереална сцена. Каквато и да бе причината, Ейми се вгледа в красивите тюркоазени очи на Джейс Ласитър и му каза какво мисли за него.

— Според мен си опасен мъж — заяви тя.

Дългите му мигли хвърлиха сянка върху бузите, ала преди това Ейми успя да забележи изненадата в погледа му. Последва напрегнато

мълчание, а след това той тихо заговори.

— А пък аз си мислех, че съм просто един мазен собственик на гаден бар някъде по островите. Дразнеш, да, но не и опасен.

— Нима? — Тя извърна поглед, защото вече съжеляваше за думите си. — Предполагам, че познаваш себе си много по-добре от мен.

— По този въпрос може да се спори. Тази вечер обаче знам какво искам. Ще дойдеш ли с мен у дома, Ейми Шанън?

Тя се обърна рязко към него. Той не бе трепнал. Седеше отпуснат, притихнал и я наблюдаваше.

— Не — прошепна Ейми. — Няма да дойда у вас. Дори не те познавам.

— Познаваш ме по-добре, отколкото познаваш Дърк Хейли, с когото имаше среща — изтъкна Джейс с усмивка.

— Изобщо не е същото!

— Да не би да мислиш, че с него ще имаш по-добри спомени, отколкото с мен?

— Престани да мислиш, че търся забавни приключения, за Бога! — изсъска тя ядосана, без сама да знае защо. Бе сигурна, че не й бе приятно, дете Джейс се принизяваше по този начин. Нямахше да е така, както той представяше нещата. Ако легнеше с него, връзката между тях нямаше да бъде нещо преходно и неангажиращо! Бе убедена в правотата си. — Като гледам, доста опит си натрупал — продължи рязко Ейми.

— Понякога имам късмет — отвърна спокойно Джейс.

— Колко често жените, с които се забавляваш, разбират, че ти си този, който си търси забавления? — нападна го тя.

За пръв път тази вечер той се усмихна широко. Изведнъж стана чаровен, мъжествен, неустоим и Ейми го зяпна изненадана. Беше права! Този мъж наистина беше опасен.

— По принцип — обясни замислен Джейс, — не мисля, че жените се интересуват от моите чувства и намерения. Ами ти?

— Изобщо не ме интересува какво целиш. — Думите й прозвучаха с фалшива смелост. — Нямам намерение да се оставя да бъда използвана. Освен това не съм на пазар за кратки връзки. Защо просто не ме оставиш на мира и не си намериш подходящата туристка? — предложи мило тя.

— Колко си нелюбезна. Не изпитваш ли поне малко съжаление към мен?

— Не, защо да те съжалявам? — Беше истина. Ейми не изпитваше никакво съжаление към него. Човек не можеше да съжалява мъж, от когото струеше подобна сила. Имаше нещо в него, което я привличаше, въпреки че така и не успя да разбере какво бе то, и така ставаше още по-опасен за нея, каза си мрачно тя.

— Точно така — отвърна замислен той. — Не искам да ме съжаляваш. Предполагам, че ако успея да те вкарам в леглото си, ще съм особено доволен, защото ще знам, че не го правиш от съжаление.

— Не се притеснявай. Няма начин да се озова в леглото ти.

Той кимна послушно, макар да бе очевидно, че не прие сериозно думите ѝ.

— Докога ще чакаш твоя човек?

Ейми сви рамене и погледна към вратата.

— Няма да е още дълго. Много съм уморена. Все още не съм си починала след полета. Веднага след като кацнахме, се настаних в хотела, вечерях и дойдох тук.

— Ами ако той не се появи?

— Ще се върна утре вечер. В съобщението се казваше...

— Какво съобщение? — прекъсна я спокойно Джейс.

— Няма значение. Това е личен въпрос. — Тя се изправи решително. — Става късно и ми се струва, че тази вечер чаках достатъчно дълго. Би ли ме извинил, трябва да си тръгнавам... — Ейми остави на масата пари за двете чаши вино.

— Ще те изпратя до хотела — заяви той и покри ръката ѝ със своята. — А виното е за сметка на заведението. — Джейс сви банкнотите в шепата ѝ.

Тя се размърда неспокойно.

— Няма нужда да ме изпращаш — подзе бързо. Опита се да отдръпне ръка от неговата и той неочаквано пусна пръстите ѝ. В същия момент ръката ѝ бутна наполовина пълната чаша с вино. — О, не! — Това се бе случвало много пъти преди и в думите ѝ не прозвуча изненада, само примирение. Чашата с вино политна сякаш на забавен кадър и бургундското се плисна към ръба ѝ. В този момент, сякаш като по чудо, силни мъжки пръсти стиснаха чашата и я задържаха на

мястото ѝ, преди виното да се разлее отново. Ейми си пое рязко дъх. — Много си бърз — въздъхна тя.

Джейс се усмихна на една страна, когато остави чашата и заобиколи масата.

— Винаги ли си толкова непохватна?

— Когато съм нервна, винаги става така — призна Ейми и се зачуди как да се отърве от него. Той вече бе стиснал ръката ѝ и я теглеше навън.

— Заради мен ли си нервна? — попита любезно.

— Да!

— Виж — започна Джейс, когато излязоха в спокойната нощ, хванати за ръце. — Аз вече съм ти познат. Много по-безопасно е да те изпратя до хотела, отколкото да рискуваш да се прибереш сама.

Тя се стресна.

— Да не би това да е опасен район? — попита притеснена и се заоглежда. Сградите покрай кея изведнъж ѝ се сториха мрачни и страшни на светлината на луната. Малките лодки във водата се поклащаха и скърцаха.

— Не си в Уайкики, уважаема! — изръмжа той.

Ейми се намръщи.

— Не е нужно да се дразниш. Никой не те е карал насила да ме изпращаш!

— Не ми каза къде си отседнала — прекъсна я Джейс, все едно че не бе чул забележката ѝ.

— В „Марина“. Знаеш ли къде е?

— Разбира се. Собственикът ми е приятел. Там ще си в безопасност.

— Страхотно — измърмори заядливо тя. Той продължаваше да стиска пръстите ѝ. Джейс крачеше бързо, ала не прекалено. Ейми имаше чувството, че ако искаше, той с лекота можеше да я грабне подмишница и да продължи напред още по-бързо. Докато вървеше до него, усещаше колко бе стегнат и едър и се почувства малка и крехка. Бе едва метър шейсет и два и се чувстваше незначителна до него.

— Спокойно — заговори тихо Джейс и тя разбра, че той бе усетил колко бе нервна. — Няма да те нараня.

— Няма ли?

— Не. Мина много време, откакто за последен път изпращах жена на лунна светлина — призна тихо Джейс. — Обикновено жадните за приключения туристи ме изпращат до нас.

Ейми се разсмя.

— Според мен си станал разглезен с този бар на края на света.

Той се извърна към засмяното ѝ лице.

— Може и да си права. Въпреки това не съм забравил традицията.

— Коя по-точно? — предизвика го тя и веднага се стегна, защото Джейс спря до парапета, който отделяше пристанището от крайбрежната ивица. Когато погледите им се срещнаха, Ейми разбра, че бе попаднала в опасни води.

— Като например да откраднеш целувка под небето, докато се прибиращ — отвърна той с дрезгав глас.

Преди още да бе разбрала какво става, Джейс я облегна на парапета. Надвеси се над нея, леко разкрячен, и я притисна до себе си.

ВТОРА ГЛАВА

— Недей — прошепна той, докато пръстите ѝ притискаха гърдите му. — Моля те. Не ме отблъсквай. Само една целувка.

През първите секунди на прегръдката Ейми се притесняваше повече да не падне и дори не ѝ бе минало през ум да го отблъсне. Тя заби нокти в ризата му в инстинктивен опит да запази равновесие. След това вдигна рязко глава, готова да се възмути. В следващия миг думите ѝ бяха заглушени, защото Джейс покри устните ѝ с неговите. Ейми изпита различни чувства, но те останаха на заден план пред онова, което бе най-важното в момента.

Усети вкуса на ром по топлите му устни. Ръцете му я стиснаха над лактите. Не я заболя, просто усети, че така той я държи неподвижна, за да я целуне. В този момент разбра, че никога няма да забрави силните пръсти, впили се в плътта ѝ. Ами тялото му! Нямахше сили да се отдръпне от него.

Тя усещаше колко бе стегнат и силен. Гърдите ѝ бяха притиснати в мускулестата му гръд. Бедрата ѝ усещаха неговите и твърдата му мъжественост.

— Толкова е хубаво — промърмори Джейс до устните ѝ. — Толкова приятно. Мека. Топла. Истинска жена. — Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и пръстите му се отпуснаха на тила ѝ.

— Ти... нали ти сам каза, че мястото ми не е тук — успя да промълви Ейми в напразен опит да прозвучи незаинтересована и равнодушна, както би направила всяка жена, която искаше да се измъкне от подобно положение. Усещаше мъжката му сила, ала чувствената заплаха я караше да се страхува много повече. Все още не. Това нямаше смисъл. Все пак, каза си тя, почти не го познаваше, а това, което бе узнала, я притесняваше.

— Сбъркал съм. — Той лекичко ухапа долната ѝ устна в единия ъгъл, за да усети вкуса ѝ. — Ейми, ела с мен тази вечер. Ще ти бъде хубаво. Имам нужда от теб.

— Имаш нужда от жена — сопна се тя и се опита да убеди и себе си, че това бе истината. — Имаш нужда от която и да било жена. Поне така си мислиш. Нямам никакво намерение да компенсирам недостига на туристки на Сейнт Клер!

Силните му ръце се стегнаха около нея и я притиснаха още по-силно.

— Може пък да успея да те накарам и ти да изпиташ същото желание — измърмори напрегнато Джейс. Устните му отново покриха нейните и ги разтвори, а ръцете му я притиснаха още по-плътно.

Ейми си пое рязко дъх, когато усети първия прилив на желание. Когато езикът му срещна нейния и настоя за ответ, тя се опита да се отдръпна, но не успя. Единствената възможност бе да се пребори с него, ала опитите ѝ само задълбочиха целувката. Отново заби нокти в ризата му и откри мускулестото му рамо. Той простена. Това бе стон на мъжко желание, не бе недоволство.

Едва когато Ейми усети с каква жар откликва, започна да я обзема паника. Ето това бе истинската опасност, а тя бе жена и познаваше признаците.

— Престани, Джейс. Моля те! — Прошепнатите думи прозвучаха като заповед, не като молба, докато Ейми се опитваше да се откъсне от устните му.

— Защо да спирам, след като и на двамата ни е приятно? — попита нежно той и вдигна едната си ръка, за да си поиграе с кичур медна коса, който се бе измъкнал. С другата лъка продължаваше да я притиска към себе си.

— Защото искам да се връщам в хотела. Защото ти трябваше само да ме изпратиш, не да ме прелъстяваш, и защото ти казах да спреш. Това са достатъчно основателни причини — сопна се тя. Когато срещна очите му, за малко да забрави какво се опитваше да каже. Луната осветяваше искрите на желание в тюркоазения му поглед и разпращаше необичаен хлад по гърба ѝ. Усети слабост, не ѝ достигаше въздух — все неща, които не вещаеха нищо добре.

— Страхуваш ли се от мен? — попита замислен Джейс.

— Не. Просто ме дразниш!

Пръстите, които си играеха с косата ѝ, се отпуснаха на рамото ѝ, а след това съвсем небрежно проследиха извивката на гърдата ѝ.

— Усещам зърното ти — призна той с дрезгав глас. — Толкова е твърдо. Боже, ти си възбудена, нали?

— Пусни ме! — Ейми го погледна ядосана и се опита да не обръща внимание на докосването му.

Джейс я пусна бързо и наблюдаваше през полупритворените си очи как тя се опита да запази равновесие, докато се отдръпваше.

— Видя ли? — попита той. — Напълно безобиден съм. Няма защо да се боиш от мен.

— Нямах представа какво облекчение е за мен да го чуя — отвърна заядливо Ейми и се опита да си приглади косата. — А сега, би ли ме извинил, трябва да тръгвам...

Джейс се усмихна.

— Не съм се отказал да те изпратя. — Хвана я отново за ръката и я поведе покрай кея. И двамата мълчаха, докато стигнаха в неугледното фоайе на „Марина“. Сънненият рецепционист кимна на Джейс, а след това отново забодде поглед в списанието с полуголи мацки, което четеше. — Ще се видим утре — каза тихо Джейс, когато Ейми се отправи по стълбите.

— Така ли? — Опита се да се покаже напълно незаинтересована. Той поклати развеселен глава.

— Колко усилия полагаш да се правиш на недостъпна, нали? Само че аз веднага забелязах, че не е точно така.

— Май си сбъркал призванието си. Трябвало е да станеш психолог, вместо да се забиеш в бар на забутан остров в Тихия океан! — Без да дочака отговора му, тя се отправи бързо нагоре по стълбите към стаята си.

Джейс наблюдаваше бягството ѝ, а след това се обърна към възрастния мъж на рецепцията.

— Какво става, Джейс? Май не успя да я накараш да грабне незабравим спомен от острова?

— Не съм достатъчно колоритен за нея — измърмори недоволно той, а след това се наведе над рецепцията, за да погледне кое бе списанието. — Внимавай с тези списания, Сам. От мацките вътре свят да ти се завие.

— Ще рискувам. — Сам затвори списанието с нескрито съжаление и го подхвърли на плота. — Къде попадна на тази госпожичка?

— Дойде в „Змията“ преди два часа. Учудвам се, че не си я предупредил на какво място ще попадне, Сам.

— Напротив. От пръв поглед личи, че не е за това място. Прекалено много грубияни се събират там. Но пък Сейнт Клер не е остров за нея.

— Така е. — Джейс вдигна замислен поглед към тавана. — Ти чувал ли си за някой Дърк Хейли?

— Хейли ли? — Сам поклати глава. — Не. Не си спомням такова име.

— Да си правил резервация за такъв човек?

— Мисля, че не съм. Чакай да видя. — Сам прегледа имената. — Няма Хейли.

— Ако чуеш нещо за него, ще ми кажеш ли? — настоя Джейс.

— Разбира се. Защо? Откъде този интерес към Хейли?

— Не аз, тя се интересува от него — обясни Джейс.

— Следователно, ти също се интересуваш от него.

— Сам, сбъркал си призванието си. Трябвало е да се захванеш с психология, вместо да седиш на рецепцията на гаден хотел на сред Тихия океан.

Сам се замисли над думите му.

— А психолозите могат ли да четат списания с мацки, докато са на работа?

— Не. Те си знаят, че от подобни списания може да им се завие свят — обясни Джейс.

— В такъв случай, ще си карам с моята си професия — реши Сам и отново отвори списанието.

Джейс се върна към „Змията“, обзет от необичайна енергия. Не трябваше ли да се чувства разочарован, питаше се той, докато се отправяше към бара. Разочарован, ядосан и подражен заради някаква си неговорчива туристка с медна коса и открит поглед. Не трябваше ли да се чувства отвратен от себе си, задето си губеше времето с жена, която очевидно не бе за него.

Не изпитваше нито едно от тези неща. Дори, реши Джейс, беше любопитен и тръпнеше в очакване. Целувката тази вечер се оказа невероятно приятна, въпреки че го остави да копнее за още. Когато бе притиснал тялото ѝ до своето, му се прииска да се отпусне в топло легло с нея, ала засега трябваше да се задоволи с целувката.

А утре щеше да я види отново.

Ето защо тръпнеше в очакване, помисли си той. Нямахше търпение да я види отново, въпреки че тази вечер не получи това, което искаше. Джейс не бе свикнал да мисли за утрешния ден.

Седна на верандата на „Змията“ и му хрумна още нещо. Дали щеше да има същото желание да се види с Ейми Шанън утре, ако бе успял да я придума да легне с него тази вечер?

Инстинктът му подсказваше, че щеше да изпитва не по-малко желание и същата тръпка. Стисна здраво бамбуковите перила. Не искаше дори да мисли за последствията. Последното, което му трябваше, бе да изпита силни чувства към жена като Ейми Шанън.

Само че иронията да живее на края на света бе, че хората там понякога вършеха неща, които при нормални обстоятелства дори не биха им минали през ума.

— По дяволите!

— Да не би нещо да не е наред, шефе? — Барманът изви едната си вежда, когато Джейс се настани на високия стол и прехвърли крак през парапета. Рей избърса чашата и я постави на стойката над бара, а след това посегна към бутилката ром. Нямахше нужда Джейс да го подсети за напитката си. — Излезе ли нещо с туристката?

— Ами... Завлякох я на плажа и я любих като обезумял на пясъка. Също като на кино. — Джейс посегна към чашата.

— Не виждам да е полепнал пясък по дрехите ти — отбеляза широко усмихнат младежът.

— Поддържам се чист — изръмжа Джеси. — Рей, ти познаваш ли някой Дърк Хейли?

Рей Матюс прехвърли огромното количество имена и лица, които всеки барман познаваше, и поклати бавно глава.

— Нищо не ми говори. Трябва ли?

— Дамата го търсеше — обясни Джейс намръщен, допито отпиваше ром.

— Така ли?

— Какво, по дяволите, означава това „така ли“?

Рей сви рамене, без да се притеснява от тюркоазените очи на шефа си. От опит знаеше кога Джейс Ласитър бе опасен и кога не.

— Означава просто „така ли“! Знам защо се интересуваш от този тип Хейли. Сигурно госпожицата се интересувам от него.

— Май и ти като Сам в „Марина“ си сбъркал призванието си — измърмори Джейс. — Трябвало е да станете психолози с тези невероятни способности да обяснявате мотивите на хора като мен.

— Не съм си сбъркал призванието. Всички добри бармани са добри психолози. Просто не изкарваме толкова пари, колкото именитите си колеги, които са се сдобили с дипломи.

— Изкарай и ти диплома и я закачи над бара, а аз ще ти кача заплатата с по долар на седмица.

— Леле, шефе. По долар на седмица няма да ми стигне да платя на фалшификатора на дипломата! — оплака се Рей.

— Така става, когато решиш да започнеш работа на забутан остров някъде в Пасифика. За кариера и дума не може да става.

Рей се подпря на полирания бар и погледна шефа си.

— Май туристката те е пораздрусала? Кажу какво стана?

— И аз не знам. — Джейс погледна напитката. — Колко изпих тази вечер, Рей?

Рей проследи погледа му до чашата.

— Не съм ги броил. Искаш ли да започна?

Джейс стисна устни.

— Не. По-добре аз да се стегна. И двамата знаем какво става, ако прекалиш.

— Ти не си прекалил — отвърна Рей.

— Сигурно всички останали са разправяли така, преди да стигнат до края — реши Джейс и загледа недопития ром.

— Да, туристката май наистина те е пораздрусала, нали? — отбеляза Рей и подсвири тихо. — Не се притеснявай, шефе. След няколко дни ще си замине. Туристите не се застояват на Сейнт Клер. Особено готините. Да ти кажа, много хареса картините ми.

— Значи затова е от готините — засмя се Джейс. Побутна чашата и се изправи. — Отваряй си ушите, ако се появи въпросният Хейли.

— Дадено. — Рей кимна и продължи да лъска следващата чаша.

Джейс реши да направи нещо, което не му се бе случвало от много отдавна. Щеше да си легне преди два след полунощ. Това наистина щеше да е събитие.

Ейми също си легна преди два, но до три не успя да заспи. Мяташе се и се въртеше на старите протрити чаршафи, осигурени от

хотел „Марина“. Бръмченето на стария климатик се оказа по-неприятно от среднощната жега, затова тя се измъкна от леглото, а френската ѝ нощница за двеста долара се развя след нея, когато стана да изключи досадния уред.

Ейми застана за момент пред отворения прозорец, подпря се на перваза и се загледа към притъмнялото пристанище. Обилно осветената „Змия“ и още някои от местните барове близо до кея бяха единствените места, където по това време цареше оживление. Военен кораб бе хвърлил котва в залива и от време на време шумни моряци минаваха наблизко.

Как бе възможно мъж като Джейс Ласитър да се озове на подобно място? Кой знае защо, любопитството не оставяше Ейми на мира. Този мъж притежаваше сила, която нямаше нищо общо с мърлявия пристанищен град. От друга страна, напоси си мрачно тя, може би бе необходима тъкмо такава сила, за да издържи човек в подобна и атмосфера. Сети се за жената, която го бе напуснала. Едва ми имаше много жени, които биха се задържали на Сейнт Клер. Непознатата съпруга сигурно бе имала основателна причина, за да се разведе с Джейс Ласитър.

Ейми въздъхна тихо и се върна в леглото. Имаше достатъчно други неща, за които да се притеснява. Миналото и настоящето на Джейс Ласитър съвсем не бяха сред проблемите, които я тревожеха.

Когато най-сетне се унесе, тя сънува тюркоазените очи, които блестяха жадно, сънува устата му, властна и настойчива. В сънищата желанието му ѝ се стори нещо повече от най-обикновена мъжка похот, а властта и настойчивостта му се превърнаха в молба, която за нея остана необяснима.

Утринното слънце блесна ослепително над Сейнт Клер и прикри колко занемарено бе пристанището. Островът наистина бе чудесен, реши Ейми, докато се обличаше за закуска. Само че кой ли би останал тук цял живот, освен мъжете, които не желаят никаква отговорност.

Тя сви косата си на кок, за да не ѝ пречи. Леките бели панталони и бяла блуза бяха най-подходящото облекло, за да се справи с жегата и влагата. Сложи колан, обу бели платнени обувки и слезе в малкото кафене към хотела.

Вече бе пълно с местни хора и неколцина туристи. Настани се на маса в ъгъла и си поръча кафе. Когато видя как лакомо местните рибари поглъщат пържените си яйца, реши да рискува и също да похапне.

От мястото ѝ се виждаше входа на кафенето, но Ейми бе прекалено заета да оглежда мазните яйца и препечения хляб, така че не забеляза кога бе влязъл Джейс Ласитър. Първото предупреждение бе, когато местните хора започнаха да го поздравяват. Когато най-сетне вдигна поглед, той бе застанал до масата ѝ.

— Добро утро, Ейми. — Джейс ѝ отправи любезна усмивка и се настани в сепарето до нея. — Не ме гледай така изненадано. Нали ти казах, че на сутринта ще се видим. Реших, че може да ти се плува.

Отново беше облечен в зелена риза и панталони в същия цвят. Ръкавите на ризата му бяха навити над лактите и разкриваха жилави мускулести ръце, обсипани с махагонови косъмчета. На ярката светлина червеникавокафявата му коса блестеше още мокра от душа. Тюркоазените му очи бяха живи и пронизващи, докато я оглеждаше. Сега, реши учудена тя, той ѝ се стори по-млад, отколкото предишния ден.

— Много си мил — започна предпазливо Ейми — ала се боя, че...

— Добре. Когато приключиш със закуската, ще отидем до едно заливче от другата страна на острова. Няма ли да ядеш препечения хляб?

— Ами не. Не го искам — призна тя, докато оглеждаше огромната купчина филийки пред себе си. — Вземи си — покани го любезно. Не знаеше какво друго да каже. — Само, че трябва да откажа поканата за плуване. Мъжът, с когото трябваше да се срещна, може да се появи днес следобед. Възможно е да се е забавил.

— Няма проблем — отвърна спокойно Джейс, докато дупчеше препечения хляб. — Предупредих Рей да се оглежда за непознати. Ако твоят човек се появи, ще му каже, че си на острова. — Той зачака решението ѝ.

Ейми забеляза изражението в очите му и безмълвно изпъшка. Знаеше, че каквото и да каже, Джейс вече имаше готов отговор. Имаше ли значение, запита се тя. Беше ѝ казано, че човекът ще се появи

привечер. Нямахте защо да се притеснява, че Дърк Хейли ще се появи през деня и ще я потърси. Защо да не приеме поканата на Джейс?

— Добре — примири се с усмивка Ейми. — Благодаря.

Джейс развеселено наблюдаваше различните изражения по лицето ѝ, преди да вземе решение.

— Не се притеснявай. Наистина съм напълно безобиден.

Тя се намръщи.

— Защо имам чувството, че това не е точно така?

— Май не си от хората, които лесно се доверяват.

Ейми се замисли над думите му.

— Не съм — заяви най-сетне тя. — Боя се, че не съм.

— Дояж си закуската и да тръгваме. — Той се протегна да си вземе ново парче хляб и с това разговорът им приключи.

Двайсет минути по-късно Ейми бе седнала в открит джип, който подскачаше по тесен път. От едната страна вълните се разбиваха шумно и много живописно, също като на Хаваите. От другата се издигаха високи палми. Освен в града, в останалата част на острова не живееха хора и не се мяркаше нито една къща.

Не пейзажът привличаше погледа ѝ. Непрекъснато извърщаше любопитните си очи към профила на мъжа, седящ зад волана. Първата ѝ мисъл, когато видя Джейс тази сутрин бе, че изглеждаше значително по-млад, отколкото ѝ се бе сторил снощи. Сега, докато вятърът разрошваше косата му, а ръцете му направляваха небрежно волана на джипа, тя разбра, че той не просто изглеждаше по-млад, а и доста по-весел. Докато шофираше, лицето му бе много по-отпуснато.

— Още ли се притесняваш да не те отвлека? — погледна я Джейс и отби от пътя.

— Трябва ли да се притеснявам?

Усмихна ѝ се и изключи двигателя, а след това посегна към задната седалка, за да си вземе сака.

— Май от доста време съм се откъснал от цивилизацията.

Ейми изви едната си вежда, докато слизаше от джипа и сваляше малката чанта, която взе на тръгване от хотела.

— Ако опиташ да направиш нещо нередно, ще се оплачи от теб на „Агенцията за защита на потребителя“ в Сейнт Клер.

Той блъсна вратата на джипа през смях.

— Първо ще трябва да откриеш въпросната Агенция! Ако такова нещо съществува на Сейнт Клер, имам чувството, че оплакването ти само ще донесе нова слава на „Змията“. Хората обичат заведения с колорит.

— Нещо ми подсказва, че не ти се налага да полагаш специални усилия, за да постигнеш желаня колорит — измърмори тя добродушно, докато вървяха към самотното заливче, което Джейс бе избрал. — „Змията“ направо бълва колорит!

— Така е! Особено когато акостира някой военен кораб — съгласи се незабавно той. — Което означава, че барът е място, където човек може да повилнее на воля.

— Май добре се справяш с тази задача. — Тя се стараше да говори съвсем непринудено.

— Май не одобряваш избора ми на работа.

— Изборът ти просто не ми влиза в работата — отвърна Ейми и разстла одеялото на пясъка. Не смееше да вдигне поглед.

— А ти с какво се занимаваш, Ейми Шанън? — попита небрежно Джейс.

— Държа два бутика в Сан Франциско — отвърна тя.

— За женски дрехи ли?

— Ммм... — Престори се, че оглежда залива и че се наслаждава на песъчливия плаж и на вълните. Ако имаше късмет, той нямаше да настоява. Повечето хора престанаха с въпросите си. Не че се притесняваше, но винаги ѝ бе трудно да обяснява.

— Какви дрехи? — Докато наблюдаваше лицето ѝ, Джейс бавно започна да се разкопчава. — Спортни?

Ето, започна се. Точно този въпрос се бе надявала да избегне.

— Бельо — измрънка Ейми, докато разкопчаваше джинсите си, скрили белия бански.

— Бельо, значи. Фръцливо дамско бельо, нали? — Долови смеха, скрит зад думите му. Същата реакция забелязваше винаги, когато някой я разпитваше.

— Марково бельо. На френски и италиански дизайнери, на дизайнери от Ню Йорк. Скъпи неща. Освен това много красиви — отвърна натъртено тя, докато си сваляше ризата.

— Чакай малко. Да не би да ми казваш, че продаваш сексапилно бельо? — попита той и тюркоазените му очи проблеснаха весело. —

Занимаваш се с такъв бизнес, а имаш нахалството да критикуваш моята професия.

— Двете неща съвсем не си приличат — изсумтя Ейми и се отпрати към водата.

Джейс вече се заливаше от смях и тя побърза да се топне. Зачуди се дали му се случваше често да се смее по този начин. Неговият плътен, весел мъжки смях ѝ се стори приятен и Ейми се усмихна.

Той бе до нея след малко, а тялото му пореше вълните със сила и грация, които ѝ подсказаха, че това бе начинът, но който се поддържаше в тази чудесна форма.

Тя плуваше с лекота, без да поддържа определена посока, когато усети ръката му на кръста си. Силните пръсти я стиснаха, дръпнаха я надолу и Ейми се озова притисната до него.

Стоеше във водата и го наблюдаваше любопитно. Джейс ѝ подаде маска и шнорхел.

— Реших, че ще ти бъде приятно да дойдеш с мен да видим рибите — покани я той. — Много красиви места има.

През останалата част от следобеда тя се отпусна напълно и се наслади истински на преживяването. Двамата с Джейс разгледаха очарователния, невероятно красив подводен свят на малкия залив. Полежаха на слънце, след това отново влязоха във водата, а после похапнаха от сандвичите, които той бе донесъл.

Джейс ѝ се стори много по-интересен от подводния свят. По-късно следобеда той също се отпусна, а когато се връщаха към джипа, Ейми бе почти забравила, че този мъж изкарваше прехраната си в бар на далечен остров някъде в Пасифика. Джейс Ласитър бе от типа мъже, които харесваше, мъж, с когото с удоволствие би излизала на срещи, ако бе в Сан Франциско.

— За какво се замисли? — попита той и включи на скорост.

— Чудех се как си се озовал на Сейнт Клер — призна веднага тя.

В следващия момент ѝ се прииска да си бе мълчала. Дружелюбното изражение се стопи мигновено от лицето му.

— Дълга история. Сигурен съм, че няма да ти е интересно.

— Което означава, че не искаш да ми кажеш, нали? — настоя Ейми.

— А ти ще ми кажеш ли какво правиш на Сейнт Клер? — побърза да попита в отговор Джейс. — Ако искаш, ще си разменим

разказите.

— Не, благодаря. — Бе неин ред да се затвори в себе си. — При мен е доста сложно.

— Което означава, че не ми влиза в работата, нали? — попита мрачно той.

— Точно така — потвърди тя.

— Тогава, за да не мълчим многозначително, предлагам да намерим друга тема за разговор.

— Преди да сме съсипали хубавия ден ли? — попита Ейми рязко.

— Именно. Довечера ще дойдеш ли в „Змията“?

— Да, стига мъжът, който ми трябва, да не ме намери преди това. Джейс ѝ се усмихна.

— Можеш да поседиш с мен и да се опиташ да ми измъкнеш истината за това, как се ръководи гадничък бар на остров в Тихия океан.

Тя не отговори, защото знаеше, че той я предизвиква нарочно, а и нямаше друг избор, освен да прекара вечерта в „Змията“. Освен това бе на негова територия. Ако Джейс искаше да прекара вечерта с него, Ейми нямаше да може да напрани абсолютно нищо. А след като снощи бе видяла каква бе клиентелата, не беше никак зле собственикът да ѝ обърне специално внимание.

— Благодаря ти за поканата — отвърна скромно тя.

— Това не беше покана — изръмжа той.

— Сигурна съм. Просто се опитвах да се престоря, че е покана.

— Така ще ти бъде по-лесно да я приемеш ли? — Джейс я наблюдаваше изпитателно и Ейми разбра, че той я притискаше заради отказа ѝ да обясни какво точно я бе довело на острова.

— Джейс, много добре разбирам, че в „Змията“ ти раздаваш заповедите — призна тихо тя.

Той доволно се усмихна, извивайки само едното ъгълче на устата си.

— Кралството ми не е кой знае какво, ала поне си е мое.

— Приятно ли ти е да го управляваш? — попита Ейми и веднага разбра, че много ѝ се искаше да разбере отговора. Наистина ли му бе приятно да е такъв, какъвто беше?

— Sprawяm ce. — Oчевидно нямаше намерение да каже нищо повече по въпроса.

— Сигурно. — Тя усети, че не желае да сменя темата. Не и преди да разбере каквото трябваше. — Ти си постигнал мечтата на всеки мъж. Сигурна съм, че се справяш чудесно.

Джейс се намръщи.

— Мечтата на всеки мъж ли? На Сейнт Клер? Ти се шегуваш!

— Ни най-малко. — Ейми замахна небрежно с ръка към пищната тропическа растителност. — Имаш процъфтяващ бар в рая. Живееш на тропически остров и можеш да се впускаш в приключения. На много километри си от най-близката косачка за трева, от пищящи деца и от съпруга, която все ти натяква за нещо. Кой мъж не би разменил мястото си с теб? Това наистина е съвършен живот. Нямаш отговорности. Просто си седиш, пиеш по малко ром, може би повече ром, и чакаш някоя заблудена туристка да прекара някоя и друга нощ с теб. Разбира се, че всеки мъж ще ти завиди.

— Не можем винаги да получим от живота това, което ни се иска — отвърна остро той. Определено бе засегнала болното му място. Тя прецени, че сега бе моментът да се довери на инстинктите си и да се върне към напълно неангажиращ разговор. Освен това разбра, че не желаше Джейс да се впусне в хвалебствия на начина на живот, който току-що бе описала.

Тази вечер остана благодарна, че той бе до нея на малката маса. Беше очевидно, че някои от моряците от военния кораб бяха открили „Змията“. Беше пълно с шумни невъздържани мъже и щеше да се получи доста неловко, ако се налагаше да остане сама на масата.

— Живописно е, нали? — попита хитро Джейс, когато се опита да надвика шумния мъжки смях.

— Много ли вечери е така? — Ейми погледна уплашена пъстрата тълпа.

— Тези вечери са истинска благодат за бизнеса — изтъкна той и тюркоазените му очи блеснаха подигравателно.

— Не се ли притесняваш, че ще стане сбиване, някой проблем...

— Момчетата са си момчета. Когато стане, ще се справим.

— А често ли се случва? — попита притеснена тя и усети, че леко се стегна при тази мисъл.

— Не. На „Змията“ ѝ се носи славата, че подобни неща не се допускат.

— Което означава, че не понасяш пиански свади — поправи го Ейми.

— След това трябва да се купуват нови чаши — обясни тихо Джейс. — Отнема месеци, докато пратката пристигне от Щатите. Не, не търпя пианските свади.

Тя потръпна.

— Надявам се да е така! — След това, обзета от любопитство, не успя да се сдържи. — Откога имаш бара, Джейс?

— Започнах като барман при предишния собственик преди около десет години. Купих „Змията“ от него, когато реши, че се е наживял на острова и му се прииска да се върне в Щатите.

— А той на колко беше, когато стигна до това съществено решение?

— Шейсет и няколко. Джордж имаше две деца, но не ги беше виждал от години. Разбра, че има внуци и му се прииска да ги опознае.

— Интересно, как ли са го посрещнали децата му, след като не ги е поглеждал години наред? — измърмори саркастично Ейми.

Той я погледна строго.

— Не знам. Откакто замина, не се е обаждал. Може пък децата да се решили да проявят благородство.

— Може и да е така. Аз обаче не съм сигурна, че ще постъпя така.

— Имам чувството, че си изпитала нещо подобно на собствен гръб — отбеляза сухо Джейс.

— Баща ми ни изостави двете със сестра ми, когато бях на шест. Трябваше да се справяме сами — призна тя. — Отговорностите на семейството не бяха за него. После разбрах, че доста мъже подхождат по същия начин.

— Защо си толкова сигурна? — попита рязко той.

— Погледни само статистиките. Процентът на жените, които отглеждат и възпитават децата си сами, е много висок. Няма да се учудя, ако тук, в заведението ти, се окажат някои избягали от задълженията си бащи!

— Чакай малко, Ейми. Няма да ти позволя да ме обвиниш заради бащите, изоставили семействата си, а след това решили да дойдат на

този остров в Южния Пасифик.

— Аз не те обвинявам, ала ти трябва да признаеш, че подобни заведения са сякаш специално създадени за безотговорния лекомислен живот на мъжкар, който привлича повечето мъже — заобяснява разпалено тя.

Думите ѝ бяха прекъснати от звука на счупено стъкло. Ейми се обърна стресната, а Джейс вече бе скочил на крака.

— Какво става? — попита уплашена тя. В другия край ни заведенията четирима моряци се бяха нахвърлили с юмруци един върху друг.

— Ето на това му се казва колорит — обясни Джейс, след това разблъска скупчилите се клиенти и се отправи към скандалджиите.

Ейми остана ужасена от жестокостта на боя. Мъжете могат да са много опасни и почти нямат контрол над хищните си инстинкти, помисли си тя. Само преди няколко минути в бара се носеше смях. Сега отекваха ужасни удари.

Ейми следеше какво става, неспособна да откъсне поглед, когато Джейс се озова в центъра на малкия ураган. Четиримата така и не усетиха, че той бе до тях, въпреки че всички останали в заведенията бяха изпълнени с очакване.

— Рей, хайде да охладим разгорещилите си — предложи спокойно Джейс.

— Дадено, шефе. — Рей клекна зад бара.

Тълпата едва сдържаше нетърпението си. Ейми веднага го усети. Сякаш клиентите знаеха какво ще се случи и нямаха търпение да се позабавляват.

Когато Рей се изправи отново, в ръката си стискаше градински маркуч. Струя вода се стрелна напред и обля четиримата. Надигнаха се възторжени възгласи, когато скандалджиите се отделиха изумени един от друг.

Преди още да разберат какво ги бе сполетяло, Джейс бе застанал напълно спокоен до тях. Рей вече бе спрял водата.

— Господа — подзе той твърдо, — тук не се допускат подобни неща. Ако държите да продължите боя, ще ви помоля да излезете навън. Сигурен съм, че военните патрули с удоволствие ще ви станат рефери. А сега ви моля да си тръгнете.

Джейс говореше бавно и тихо, но четиримата веднага се подчиниха. Заплахата да извика военна полиция не можеше да бъде пренебрегната.

Ейми знаеше, че нито водата, нито тихите думи бяха възпрели четиримата мъже. Най-голямо влияние бе оказал Джейс. Ето че отново бе показал силата си. Висок, самоуверен и непринуден, нахакан и властен, той бе овладял положението и се бе справил с моряците. Нямаше съмнение, че останалите посетители в бара бяха доволни от представлението. Бе очевидно, че бяха получили това, заради което бяха дошли.

И тогава, тъкмо когато всичко изглеждаше мирно и тихо, единият от четиримата се върна от вратата, лицето му разкривено от ярост. Бе очевидно, че подигравателният смях на тълпата бе наранил и без това съсипаното му самочувствие.

В ръката му лъсна нож и той се хвърли към Джейс.

— Копеле гадно, да не би да се мислиш за много умен? Я да те видя сега.

Ейми остана парализирана от ужас. Усети как по гърба ѝ плъзнаха студени тръпки, щом вбесеният мъж се нахвърли върху Джейс с вдигнат във въздуха нож.

Джейс бе невероятно бърз. Вдигна ръка и блокира замаха на нападателя. Ножът полетя към пода. Загубил равновесие от силата на удара, морякът се подхлъзна в локва вода и падна по гръб.

Преди още да успее да вдигне глава, студено острие бе притиснато до гърлото му. Ножът се бе появил в ръката на Джейс като по чудо.

— Изглежда не съм обяснил както трябва — изръмжа той, без да помества ножа. — Тук, в „Змията“, не допускаме подобни скандали. — Сигурно времето бе спряло да тече за нападателя, защото острието на ножа бе все още опряно в гърлото му. Никой в заведението не смееше да помръдне. След това Джейс се отдръпна и подаде ножа на Рей, който веднага го прибра на удобно място. — Разкарайте го — нареди тихо Джейс и кимна към останалите трима моряци. — Ако не стъпвате повече в „Змията“, няма да уведомя капитана ви. Още веднъж се появете тук, и ще погрижа да обяснявате какво сте правили. Вие решавате.

Четиримата се изнизаха бързо. Всички в заведението въздъхнаха облекчени.

Ейми не усети нито облекчението, нито задоволството на останалите в бара. Тя стоеше неподвижна на мястото си и наблюдаваше с неприкрит ужас и отвращение мъжа, които се бе справил с проблема с лекота, усвоена след ежедневни подобни случки.

Ейми знаеше, че докато бе жива, щеше да помни как Джейс бе притиснал ножа в гърлото на моряка. Никога досега не бе ставала свидетелка на насилие и случката тази вечер съсипа основите на приятелството, което се бе зародило в заливчето.

Как бе могла да пренебрегне дори за момент грубостта и цивилизацията на острова? Как не бе разбрала, че Джейс Ласитър не можеше да вдъхне уважение единствено защото бе собственик на бар? Тук мъжете разрешаваха проблемите си с насилие. Та нали то бе част от мъжките фантазии.

Само че случилото се тази вечер не беше фантазия. Бе съвсем истинско.

Шокирана и вбесена на себе си, че бе била привлечена от този мъж, тя най-сетне се овладя, изправи се на крака и междувременно не пропусна да бутне чашата.

— Ейми!

Забеляза стреснатото изражение на Джейс, когато се стрелна към най-близкия изход. Той бе прекалено далече, за да я спре. Преди да успее да реагира, тя вече бе избягала навън, за да хукне към стаята си в хотела. Зад нея черненото вино покапа по пода.

Без да се обръща назад, за да провери дали Джейс бе тръгнал след нея, Ейми бързаше към „Марина“. Забави крачка едва във фойето, където се сблъска със сериозния Сам.

— Да не би нещо да не е наред, госпожице? — попита загрижен той.

— Да. Не. Няма значение — отвърна разсеяно тя. — Току-що станах свидетелка как се справяте с неприятностите в този град. Това е — заяви мрачно Ейми и тръгна по стълбите.

— Аха. Имало е значи неприятности в „Змията“. — Столът на Сам, подпрян на двата задни крака на стената, тупна на пода, когато той се приведе напред.

— Може и така да се каже. Доколкото разбирам, подобни неща са често срещано явление тук! — Тя вече бе по средата на стълбите.

— Джейс обикновено се справя доста добре — отбеляза Сам, докато я наблюдаваше как се изкачва.

— И този път се справи със замах, можете да сте сигурен! — Ейми вече бе в коридора и ровеше в чантата си, за да си извади ключа.

— Ейми! — От фойето прозвуча гласът на Джейс.

Значи я бе последвал.

Как бе успял да стигне толкова бързо? По-важното бе, каза си притеснена тя, как да се отърве от него.

Ейми спря рязко на прага на стаята.

Изглежда тази нощ бе посветена на насилието, каза си тя истерично. Стаята ѝ бе претършувана и обърната наопаки.

ТРЕТА ГЛАВА

Ейми продължаваше да оглежда преровената стая, когато Джейс стигна при нея.

— Какво, по дяволите... — Спря до нея и погледна над рамото ѝ към хаоса вътре. — Я виж ти, госпожице, май прекарваш доста интересна вечер на остров Сейнт Клер.

Той небрежно я прегърна през раменете, сякаш имаше право да го стори.

— Не ми казвай, сама ще се сетя — сопна му се ядосана тя. — Това е просто още един пример за обичайните неприятности на острова, нали? Някои от момчетата обичат да се забавляват за сметка на туристите.

Джейс продължаваше да оглежда стаята.

— В интерес на истината, това не е нещо обичайно. Ако искаш вярвай, Ейми, но тук няма престъпност както в големите градове. Всички се познават прекалено добре, за да си позволят да направят подобно нещо. Знам, че нямаш високо мнение за хората тук, ала ние се съобразяваме с другите. От време на време може и да стане някоя свада на кея, но проблемите се изчерпват с това.

— Ами когато на някого случайно му прережат гърлото?

— Това е просто случайност — отвърна спокойно той и не ухапа въдицата. — Готов съм да заложа „Змията“, че който е сторил това тук, не е нито местен, нито някой от моряците на военния кораб.

Тя не каза нищо, докато оглеждаше безпорядъка. Усети, че трепери, ръката на Джейс ѝ дотежа, ала Ейми се зарадва, че я бе прегърнал. Естествено, че извършителят не бе местен. Дърк Хейли се опитваше да се откаже от сделката.

Притеснена, тя се помъчи да се измъкне от ръката на Джейс, защото ѝ се прииска да се отдалечи от него. Тази вечер изглежда бе заобиколена от агресивни мъжкар.

Той се обърна към нея, докато Ейми отстъпваше.

— Всичко е наред, мила — опита се да я успокои Джейс. — Аз ще се погрижа за всичко.

— Няма нужда, благодаря ти. Вече видях как се справяш! — Мъжката му сила, която усети, докато я бе прегърнал, я накара да се почувства неловко. Освен това не ѝ хареса блясъка в тюркоазените му очи. Последното, от което имаше нужда в момента, бе Джейс Ласитър да се опита да се погрижи за нея. Никога не бе позволявала на мъж да го прави и нямаше намерение да допусне това да се случи със собственика на бар в южната част на Тихия океан, който уреждаше свадите в заведението си с помощта на добре наточен нож.

— Не се страхувай от мен, Ейми — прошепна той. — Моля те.

— Не се страхувам от теб — излъга тя. — Просто в момента съм прекалено напрегната. Както виждаш, имам основателна причина. — Не ѝ хареса как реагира на думите му. Как бе възможно да показва слабостта си и да се размеква пред Джейс Ласитър? Не се случваше за пръв път тази вечер.

Той кимна в отговор на острия ѝ тон.

— Да, имаш основателна причина. — След това отдръпна ръка и пристъпи в стаята, за да се огледа любопитно. — Искаш ли да ми кажеш защо е станало така? — попита подигравателно.

— Не! — Ейми спря, шокирана, че си бе позволила да разкрие толкова много с невъздържания си отговор. — Не е ли очевидно защо е станало така? Току-що станах свидетелка как петима възрастни мъже се опитват да се пребият и да се наръгат, след това пристигам в стаята си и откривам, че някой е преровил вещите ми. Не е ли ясно?

Джейс сви едното си рамо, без да отговори, и пристъпи към леглото. Ейми изпъшка, когато той спря и погледни френската нощница за двеста долара, която бе измъкната от шкафа заедно с останалото скъпо бельо.

Без да каже и дума, Джейс се наведе и вдигна изящната дреха. Беше очарован от фината тъкан в кремав цвят.

— Хубава — прошепна той. — Много е хубава. Изтънчена и мека.

— Благодаря — отвърна притеснена тя. — Това е един от най-продаваните ми модели!

— Сега вече разбирам защо. Иска ми се някой път да те видя в нея.

— Едва ли ще стане.

— Тази вечер си доста раздражителна. Какво е търсел той, Ейми?

Тя мигна и се опита да призове на помощ умението си да напада.

— Кой? Мъжът, който е направил всичко това ли? Пари, предполагам. Или бижута.

Джейс въздъхна.

— Ейми, мозъкът ми не се е размекнал от тропическото слънце. Нали не очакваш да ти повярвам? Казах ти вече, че тук няма престъпност. Пристигаш на острова, защото имаш среща с мъж, когото никой от местните не познава. Срещата ви е по работа. Прекарваш две вечери в бара и чакаш тайнствения господин. На втората вечер някой е нахлул в стаята ти и е претърсил всичко. Не ми разправяй, че не знаеш какво става!

— Нямам представа какво обяснение искаш, Джейс — опита се да се измъкне тя.

— Сигурен съм, че не знаеш. Искаш ли да се обадим ми Фред Каупър?

Ейми присви очи.

— Кой е Фред Каупър?

— Той минава за представител на местната власт. Бивш полицай от Ню Йорк, който сигурно е зарязал жена и пет деца, за да се юрне по островите в Тихия океан. Когато се случи нещо такова, той е законът.

Тя се размърда.

— Джейс, не искам да давам обяснения на господин Каупър. Какво да му кажа? Очевидно е, че това е работа на вандали. Или на някой дребен крадец.

Той я погледна пренебрежително, сякаш бе някоя глупачка. Истината бе, че в момента Ейми не се чувстваше много умна.

— Избирай, Ейми — заяви Джейс. — Или ми кажи какво става, или ще се наложи да обясняваш на Каупър.

Тя го погледна вбесена, уверена, че той говори напълно сериозно.

— Нямах никакво право да ме командваш — изсъска Ейми, макар да бе наясно, че беше напълно безсмислено.

— И кой ще ме спре? — попита Джейс присмехулно.

— По дяволите! Само защото си свикнал сам да се разправяш с всички нередности, не означава, че трябва да прилагаш подобен подход и към мен! Нямам намерение да се оставя да ме тормозиш!

Той остана загледан в напрегнатото ѝ лице, докато се опитваше да реши как да постъпи. След това прекоси бавно стаята и застана пред нея. Заговори тихо, сякаш за да я успокои, ала всеки мускул в тялото му бе напрегнат.

— Ейми, повече от ясно е, че имаш проблеми. Знам, че за теб не съм рицар в блестяща броня, но това е моят остров и го познавам, както и хората, които живеят тук. Може и да не ти е приятно, ала аз съм най-сигурният човек, на когото можеш да разчиташ в момента. Да, ако се налага ще те тормозя, за да те накарам да приемеш помощта ми. Няма да те оставя сама да се справяш с всичко това.

Тя си пое дълбоко дъх, защото разбра, че няма да успее да се измъкне от кашата, но си струваше да опита още веднъж.

— Джейс, това е личен въпрос...

— Тогава ще го обсъдим на по-усамотено място. Събираме ти багажа и се махаш от този хотел.

— Моля? — възкликна Ейми, докато той посягаше към куфара ѝ, оставен отворен на пода. — Джейс, никъде няма да ходя с теб.

— Напротив. Идваш у нас. Ако предпочиташ да си събереш багажа сама, кажи, ако ли не, ще го събера аз. — Той продължаваше да стиска нощницата. Коприната се е стелеше до грубата материя на панталоните му.

— Джейс, моля те! — Обзета от паника, тя сама долови отчаянието в гласа си. Той пусна нощницата в куфара, без ми каже и дума повече, и посегна към следващата дреха, хвърлена на леглото — дантелен сутиен в слонова кост, бродиран с малки цветчета. Ейми се намръщи, когато видя сутиена в загорялата му ръка. — Добре, добре — примири се тя през стиснати зъби и се втурна да спасява бикините в цвят пепел от рози, които се бяха озовали под сутиена.

— Аз ще го събера. Просто ми трябват няколко минути.

Джейс кимна доволен.

— Ще те чакам долу.

Ейми вдигна поглед.

— Нали няма да кажеш на Сам какво се е случило?

— Още не. Не и преди да науча истината — обеща той, обърна се и излезе от стаята.

Тя се отпусна на леглото, стиснала бикините в скута си. Каква каша... Какво да прави? Нима имаше избор? Джейс говореше сериозно. Щеше да се обади на местния полицаи и щеше да я остави да обяснява как се бе стигнало до това безобразие.

Нима щеше да е в по-голяма безопасност в дома на Джейс Ласитър? Едва ли! Всичко изглеждаше толкова просто, когато се разбра с Дърк Хейли. Защо ли се отказваше този мошеник? Единственото, което искаше от него в замяна на маската, бе истината за случилото се с Тай Мърдок. Двете със сестра й заслужаваха да знаят.

Дяволите да го вземат Хейли, дяволите да го вземат и Мърдок. Може би трябваше да включи и Ласитър в цялата бъркотия! Мъжете по цял свят са достойни за презрение! Обзета от яд, Ейми запокити бикините в куфара и посегна към следващата дреха.

Щеше да остави Джейс да я заведе у тях. Обаче ако си въобразяваше, че ще му позволи да се натика в леглото й, не беше познал!

Докато натъпкваше последните си неща в куфара й хрумна, че макар и да бе ядосана на Джейс, не се страхуваше от него, поне знаеше, че няма да й посегне. Ако се боеше, не би и помислила да си събере багажа, за да тръгне с него.

Ако подходеше както трябва, може би щеше да успее да спаси положението. А той може и да се окажеше прав. Може би щеше да й е полезен. Когато излезе от стаята, стиснала куфара в ръка, й хрумна още нещо.

Вече нямаше представа колко опасен можеше да бъде Дърк Хейли. Може би, когато уреди срещата, се бе захванала с нещо повече, отколкото можеше да се справи. Ако се окажеше така, тогава закрилата на мъж, който безстрашно се справяше с въоръжени побойници, щеше да й добре дошла.

Успокоена от тази мисъл, тя заслиза бавно по стълбите и откри Джейс да я чака търпеливо. Той взе куфара и кимна на Сам, който се ухили доволно и отново се зачете в списанието с мацките.

— Кой знае какво си мисли Сам — оплака се Ейми с приглушен глас, докато вървеше послушно до новия си домакин.

— Не се притеснявай за Сам. След четирийсет години, прекарани тук, няма нещо, което да не е видял.

— Нима? — попита иронично тя. — Много ме успокои. Колко ли жени си извел пред погледа му, за да ги заведеш у вас?

Джейс ѝ отправи похотлива усмивка.

— Как обичам тези въпроси, които не се нуждаят от отговор! Все едно че ме питаш дали съм престанал да бия жена си.

— Така ли е?

— Кое? Дали съм посягал на бившата си съпруга? А ти как мислиш?

Ейми сви ръце пред себе си и не го погледна.

— Не — прошепна тя и се почувства смешна. — Едва ли.

— Сигурно трябва да приема отговора ти за комплимент — продължи заядливо той.

— Приеми го както искаш.

— Знаеш ли, че си права — продължи спокойно Джейс. — Не я биех. Това не означава, че не бих посегнал на жена, ако тя прекали — добави той.

— Това заплаха ли беше?

— Приеми го както искаш.

Ейми се сви, когато забеляза, че Джейс ѝ отговаря по същия начин, както тя на него.

— Нека да изясним нещо, Джейс. Тръгнах с теб, защото ти не ми остави избор. Не желая никой да знае какво правя на Сейнт Клер, а ти заплаши да се разчуе, предупреди ме, че ще се наложи да говоря с онзи Фред Каупър. Ще ти обясня каквото трябва, ала не очаквай нищо повече. Нямам намерение да топля леглото ти. Разбирам, че на Сейнт Клер не идват достатъчно туристки, но се налага да почакаш, докато дойде следващата партида, за да си намериш партньорка за креватни упражнения. Разбрахме ли се?

— Да знаеш, че имаш данни за първокласна вещица — отбеляза той. — Ако някой мъж не те вкара в правия път в най-скоро време, ще станеш напълно неуправляема.

— В момента не съм в настроение за подобни приказки в стил мъжки шовинизъм. Просто ми кажи дали разбра и дали приемаш условията ми, защото само така ще тръгна с теб.

— След като аз сам предложих същите условия, би било странно, ако не ги разбирах и приемах — отвърна Джейс.

— Джейс, ти изопачаваш думите ми!

— Спокойно, Ейми. Ще бъдеш на сигурно място в дома ми — заяви той напълно сериозно. — Поне няма да лежа буден и да се чудя кой ли е претършувал стаята ти и дали няма намерение да се върне отново.

Тя преглътна.

— Да, и аз мислех за същото.

— Умно момиче — одобри Джейс. — По-добре дяволът, когото познаваш, отколкото някой непознат.

— Че аз почти не те познавам — прошепна уплашена Ейми.

— Имаш ми повече доверие, отколкото на мъжа, с когото трябваше да се срещнеш, нали? Като знам какво ти е мнението за мен, това май не говори никак добре за него. Как, по дяволите, успя да се забъркаш с този Дърк Хейли?

— Не съм се забърквала. Поне не лично. Имам делова уговорка с него — заобяснява тя, като подбираше внимателно думите си. — Никога не съм го виждала. Веднъж или два пъти сме си кореспондирали.

— Не ме карай да ти измъквам думите с ченгел от устата — изпъшка Джейс. — Просто ми разкажи накратко за „деловата уговорка“. Какво е търсил тази вечер?

— Маска. Африканска дървена маска — отвърна веднага тя.

Той я погледна.

— И колко е голяма маската?

— Малка е. Спокойно ще влезе в чантата ми. Беше вътре тази вечер, когато са я търсили — заяви доволно Ейми. — Не съм я изпускала от погледа си, откакто тръгнах от Сан Франциско. Тя е единственото, с което мога да се пазаря.

— И какво ѝ е специалното на тази маска? — попита спокойно Джейс.

— Честно да ти кажа, не знам. Специалист в Сан Франциско я оцени и каза, че някой колекционер щял много да ѝ се зарадва, ала иначе нямала кой знае каква стойност. Знам само, че Хейли е готов на всичко за нея.

— Ти откъде я взе?

Ейми го погледна.

— Бившият съпруг на сестра ми ѝ я изпрати малко след като се роди синът ѝ.

— А какво е станало с бившия съпруг?

— Точно това искам да ми каже Дърк Хейли.

Последва дълго мълчание, докато Джейс осмисляше чутото.

— Как се казва бившият?

Никак не ѝ хареса тихия глас, с който той зададе въпроса. Какво като му каже? Вече му бе разказала достатъчно.

— Тай Мърдок.

— Добре, кажи ми сега къде е уловката — настоя Джейс. — Какъв ти е на теб бившият съпруг на сестра ти? Защо ти си тази, която идва в Сейнт Клер и търси отговори за него, вместо да се заеме бившата му съпруга?

— Виж, личните ни взаимоотношения нямат нищо общо. — Тя вирна надменно брадичка.

— Как ли пък не — отвърна веднага той. Очевидно не се бе стреснал ни най-малко от високомерния ѝ отговор.

— Има, и още как! — Докато говореше, двамата завиха по лошо асфалтирана улица на две пресечки от „Змията“.

— Къде отиваме? — Ейми се взря в мрака. На Сейнт Клер очевидно не признаваха уличното осветление. Различаваше само силуетите на отделни къщи, незнайно на каква възраст. В тропиците всичко добиваше износен вид, каза си тя. И хората се състаряваха по-бързо.

— Нали ти казах. У нас. Не се страхувай, не съм намислил да те отвлека в някоя палмова горичка, за да ти се нахвърля.

— Ще ми се да бях сигурна, че е така — отвърна ядосана Ейми.

— Можеш да си напълно сигурна — заяви той. — Когато ти се нахвърля, ще бъде в удобно легло, не върху палмови клони върху земята. Вече не съм в първа младост — добави мрачно Джейс.

— Не съм в настроение за тъпите ти шеги! Не се шегувай с мен, Джейс. Вечерта ми не беше от най-хубавите. — Той спря рязко — толкова рязко, че тя, докато се опитваше да реши дали си струва да се забърква в нови неприятности, се блъсна в него.

— Дяволите да те вземат! — възкликна Ейми приглушено до ризата му, докато стискаше ръкавите му, за да не падне. Колкото и да

бе неочакван, сблъсъкът почти не му се отрази. Джейс не помръдна от мястото си, докато тя се опитваше да отстъпи и да запази равновесие.

— Каквато си непохватна — започна той спокойно, — сигурно сама ще паднеш в леглото ми, когато му дойде времето. — Джейс остави куфара на земята до десния си крак и докосна лицето ѝ с върховете на задебелите си пръсти. Ейми почти не виждаше лицето му в тъмното, но усещаше присъствието му и разбираше, че не успява да си поеме дъх. — Не ти се подигравах, мила — продължи сериозно той. — Дори не се шегувах. Желая те. Рано или късно ще трябва да те отведе в леглото си.

— Нали ти нали сам каза, че не ми е тук мястото... — напомни му отчаяно тя. — Беше прав. Освен това важи и за двамата. И твоето място не е до мен, Джейс!

— Знам — съгласи се той замислен. — Ти сама си виновна, че си тук. Не трябва да се скиташ в рая, освен ако не си готова да се срещнеш със змията. — Джейс отпусна ръка и на нея ѝ се стори, че бе изоставена, защото не усещаше допира му. — Хайде, Ейми. Почти стигнахме у дома.

„У дома“ се оказа двуетажна дървена къща с изглед към пристанището. Беше строена в началото на века, обясняваше той, докато палеше лампите, собственост на пенсиониран морски капитан. По-късно, по време на Втората световна война, американските военни я използвали за жилище на офицерите. След войната преминала в ръцете на различни собственици, докато най-сетне, преди осем години, я купил Джейс.

— Прелестна е, Джейс.

Той я наблюдаваше как оглежда дюшемето, високите резбовани тавани, отворените прозорци от пода, чак до тавана.

— Защо си толкова изненадана? — попита подозрително Джейс. — Къде си мислеше, че живея? В „Змията“ ли?

— Честно да ти призная, да. Или пък в някоя от малките къщи наблизо. Имах чувството, че прекарваш по-голямата част от времето си в бара, затова предположих, че едва ли имаш такъв дом.

Той пристъпи към барчето и извади бутилка ром.

— Май доста бързо правиш заключения за мъжете...

Тя се обърна и го погледна ядосана.

— И какво точно трябва да означава това?

Джейс изви устни, докато наливаше.

— Няма значение. Имаме достатъчно други теми, които да обсъждаме тази вечер. Хайде да се заемем първо с тях. Разкажи ми останалото, Ейми.

Тя знаеше какво иска да чуе той и неочаквано усети, че няма повече сили да се съпротивлява. Тук, в приятния му просторен дом, беше лесно да забрави за бариерите, с които се бе обградила, и да разкаже потискащата истина. Джейс ѝ бе предложил помощ и утеха, а Ейми имаше нужда и от двете.

Може би причината бе, че се намираше далече от дома. Може би всичко се дължеше на неприятните преживявания. Или дори, защото започваше да разбира, че едва ли щеше да съумее да се справи сама с Дърк Хейли. Каквато и да бе причината, тя се отпусна на ратановия стол и разказа всичко, което я бе принудило да дойде на Сейнт Клер.

— Запознах се с Тай Мърдок преди малко повече от две години — започна Ейми.

— Знаех си — прекъсна я с тежка въздишка Джейс. — Знаех си, че има нещо повече, че не изпълняваш поръчка на сестра си. Имала си връзка с него!

— Ако искаш да чуеш останалото, най-добре млъкни!

— Беше ли влюбена в него? — попита студено той и се настани срещу нея.

— Може и така да се каже.

— Може и така да се каже ли? — възкликна Джейс. — Що за отговор е това?

— Ами предполагам, че съм го обичала така, както една жена обича мъж, на когото не вярва напълно — обясни тя и сама се изненада от откровеността си. Това обаче бе истината.

Той се опита да запази спокойствие.

— Разкажи ми всичко.

Ейми сви едното си рамо.

— Тай Мърдок бе вълнуващ мъж, който без усилие можеше да ти завърти главата. Вършеше нещо тайно за правителството и се правеше на изтънчения Джеймс Бонд. Доста добре се получаваше. Жените страшно си падаха по него. Когато се запознах с него, беше изпратен по работа в Сан Франциско. Нямам представа какво в мен го привлече. За мен той бе интересен, очарователен ухажор. Само че от мига, в

който се запознах с него в дома на общи приятели, знаех, че не мога да му имам доверие.

— Защо?

Как да го обясни? Винаги бе много предпазлива.

— По принцип нямам доверие на мъжете. Просто те винаги знаят какво искат. Както и да е, усетих, че Тай е неспокоен, че търси приключения, каквито аз нямаше да мога да му осигуря. Харесвах го, с него се прекарваше чудесно, ала бях сигурна, че той никога няма да се задържи дълго с която и да било жена. Най-сетне разбрах, че от връзката ни няма да излезе нищо, че ако продължим да се виждаме, ще бъда наранена, че той ще поиска нещо повече от това, което бях готова да му дам.

— Искаш да кажеш, че не си спала с него ли? — попита Джейс и изви едната си вежда.

Тя остана загледана в него през присвити очи.

— Щом почувства, че започвам да се отдръпвам, всичките му ловни инстинкти се събудиха. Типично мъжко отношение — обясни Ейми небрежно. — Мъжете винаги искат това, което не могат да имат. Преди да разбере какво става, той заговори за брак. Смешна работа. Мъж като него не можеше да си позволи да се ожени. Казах му го.

— Сигурен съм, че те е разбрал напълно — изръмжа Джейс.

Тя се намръщи, спомнила си какво стана.

— Прие го като лична обида. Направо побесня. Последния път, когато се скарахме, беше пил. Каза, че насила ще ме завлече в леглото, ще направи така, че да забременея и тогава сме щели да видим дали пак ще му откажа да се омъжа за него. Казах му, че никога няма да спя с мъж, на когото нямам доверие, че последното, което искам, е да родя дете от него. — Ейми въздъхна. — И аз бях много ядосана. Мразя да ме заплашват.

Той я наблюдаваше замислен.

— Казахла си му, че няма да му родиш дете? Госпожице, имаш късмет, че си се отървала здрава и читава. По-точно извадила си късмет, че той не е изпълнил заплахата си.

— А, опита се — отвърна тя и се стегна при спомена.

Въпреки краткия отговор, пръстите на Джейс стиснаха чашата.

— Изнасилил ли те е?

— Не. За щастие разправията ни беше прекъсната от приятели. Никога не съм се радвала да видя толкова неканени гости, колкото семейство Харисън — прошепна Ейми. — Тай си тръгна побеснял и аз реших, че всичко е приключило. След това започна да се среща със сестра ми. Два месеца по-късно тя беше бременна.

Джейс изпъшка.

— Той ти е отмъстил, като е използвал нея.

— Именно. Лошото беше, че тя го обичаше. Много го обичаше. А Тай го знаеше. След като аз му отказах, той веднага се бе насочил към нея, за да бъде негова последната пума.

— А тя го е обичала много и затова е родила детето му — каза в заключение Джейс.

Ейми кимна и усети как гърлото ѝ се стяга.

— Известно време бяха сравнително щастливи, което много ме учуди. Мелиса е много красива и много мила. Не е трудно човек да я обикне. Ако съществуваше жена, която би могла да промени Тай, то това беше тя. Ожени се за нея, а аз стисках палци между тях да се получи.

— Не стана ли?

— Към края на бременността ѝ между тях се бе натрупано толкова напрежение, че както казваше Мелиса, можеше с нож да го разрежеш. През тези месеци не ги виждах често. Мислех, че нещата вървят зле, ала не можех да понеса, че сестра ми е нещастна. Когато беше в седмия месец, Тай започна да се среща с други жени. Никой не беше изненадан. Той ми изневеряваше и на мен, докато излизахме заедно. Това бе една от причините, поради които му няхах доверие. И ето че една нощ тя ми се обади. Родилните болки бяха започнали, а Тай го нямаше никакъв. Накрая се наложи аз да я откарам в болницата. Аз изчаках, за да разбера дали е момче, или момиче. Аз ѝ занесох цветя след това, аз я прибрах от болницата два дни по-късно. Тай бе прекарал уикенда в Кармел с гадже. Можех да го убия заради всичко, което причиняваше на Мелиса. — Ейми отчаяно се опита да преглътне сълзите и изви глава към тъмното пристанище, за да не забележи Джейс.

— Кажи ми и останалото, Ейми — помоли тихо той.

— Няма кой знае какво. Тай каза на Мелиса, че не може повече да стои женен, че не е създаден за баща, че ще ѝ направи истинска

услуга, като се махне от живота ѝ. Подал молба да го преместят на работа в чужбина и малко след това подаде и документи за развод. Известно време изпращаше пари и по някоя и друга играчка. Маската бе сред подаръците, които изпрати. Сестра ми пазеше подаръците и казваше, че това е наследството, което синът ѝ ще получи от баща си. Преди няколко месеца връзката между сестра ми и Тай прекъсна. Тя реши, че сигурно е мъртъв. Работата му, доколкото знаехме, беше опасна, така че това бе възможно. Заради сина си Мелиса реши да разбере със сигурност какво се бе случило. Когато получихме известие от Дърк Хейли и той поиска маската, решихме, че това е начинът да разберем какво се е случило с Тай.

Джейс се намръщи.

— Хейли се е свързал с нея най-неочаквано, така ли?

— Изпратил телеграма и казал, че е стар приятел на Тай, а след това казал, че Тай му е разрешил да вземе маската. Проведохме семеен съвет и решихме, че трябва да проверим дали маската не е по-ценна, отколкото предполагаме. Ако се окажеше ценна, щяхме да я запазим за Крейг.

— Крейг е синът на Мелиса.

Ейми кимна.

— Както и да е, двете с Мелиса решихме, че Дърк Хейли може да ни каже какво се е случило с Тай. Правителството изобщо не ни помогна. Те дори заявиха, че такъв човек не работи при тях, така че не разбрахме нищо за съдбата му.

— Значи вие двете с Мелиса решихте да използвате маската като примамка, за да измъкнете информацията от Хейли и да разберете какво е станало с Мърдок. — Джейс поклати отвратен глава. — Пълни глупачки.

— И Адам каза така — измърмори притеснена Ейми.

— Кой е Адам? — попита остро той.

— Адам Трембък е чудесен, зрял, отговорен човек, който се влюби в сестра ми — обясни тя с едва забележима усмивка. — Освен това е много загрижен за нея. Не ѝ позволи да хукне към Южния Пасифик, за да разбере какво се е случило с бившия ѝ съпруг.

— Защо ли не го виня — отвърна разпалено Джейс. — Значи вие двете с Мелиса решихте ти да дойдеш вместо нея?

— Някой трябваше да разбере защо тази маска е толкова важна. Може да струва цяло състояние. Ако е така, състоянието принадлежи на Крейг. Освен това някой ден той ще започне да задава въпроси за баща си и Мелиса трябва да знае какво да му отговори.

— Значи така се озова на Сейнт Клер в търсене на отговори. — Джейс я погледна така, сякаш се съмняваше, че говори с интелигентен човек. — Знаеш ли нещо за този Хейли, освен че, според твърденията му, е стар приятел на Мърдок?

— Нищо — призна смутена Ейми. — Когато Мелиса отговори на телеграмата му и му съобщи, че е готова да обсъди въпроса с него, той веднага изпрати нова телеграма, в която ѝ казваше тази седмица да бъде тук, че той ще се свърже с нея.

— Сигурно е избрал Сейнт Клер, защото тук не се чувства уязвим. Тук не се спазват строго държавните разпоредби — обясни Джейс. — Ако иска маската за нещо незаконно, на Сейнт Клер ще му бъде много удобно да се развихри. Може да идва и да си отива незабелязан от острова. Не е като на Хаваите.

— Той е по-малко уязвим, докато аз съм напълно уязвима — отбеляза недоволно Ейми и потръпна.

— Вече не. — Джейс се изправи. — Нещата са по-обнадеждаващи.

— Защото ти си на моя страна — прошепна тя.

— Какво има, Ейми? Страхуваш се, че един впианчен от ром, мазен собственик на бар няма да може да ти помогне достатъчно ли? — предизвика я тихо той.

— Не ми ги пробутвай такива приказки! Знаеш, че си опасен човек. Видях как се отнасят към теб местните хора, видях как се справи с моряците тази вечер. Знам, че в този малък островен свят не се печели уважение само като се напиваш с ром.

— Ами къде остана онази част с мазния собственик? — попита развеселен Джейс.

— Това засега го оставям — съгласи се мило тя. — Коя е моята стая, Джейс? Мисля, че е крайно време да си лягам.

— Сама ли?

— Определено — отвърна Ейми и взе куфара си. — Да не вземеш да си въобразяваш, че ще ти се отплатя за гостоприемството,

като стопля леглото ти? Ти сам се забърка в тази каша, не съм те молила.

— Кажи ми, Ейми Шанън, ти някога молила ли си мъж за помощ? — попита тихо той.

— Не — заяви гордо тя. — Не съм.

Джейс се поколеба за момент, сякаш искаше да каже още нещо. След това се усмихна.

— Втората стая на горния етаж.

Ейми грабна куфара си и забърза към убежището, което я чакаше горе.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Час по-късно Ейми се отказа от опитите да заспи и отметна чаршафа. Стъпи боса на дюшемето и френската нощница се разстла около глезените ѝ, докато пристъпваше към отворения прозорец.

Втората стая се оказа чиста и приятно обзаведена с бамбукови мебели, въпреки че витаеше някаква празнота. Сякаш никой не бе живял в тази стая от много отдавна.

Това бе ясно, каза си тя намръщена, докато се взираше към морето. Търсачките на силни усещания, които попадаха тук, сигурно спяха в голямата спалня с господаря на къщата!

Ейми отблъсна натрапчивите образи и стисна рамката на прозореца. В далечината се виждаше военния кораб, а неколцина мъже се мяркаха по палубата. Те бяха далече от нея. И домът на Джейс, и „Змията“ бяха сравнително далече от доковете. Нима той бе имал нужда от място, където да избяга от напрегнатата си работа, дори за кратко? Дали съпругата, която го бе напуснала, му липсваше?

Не, по всяка вероятност бе особено доволен да живее безгрижно, напомни си Ейми. Не биваше дори за момент да си прави илюзии за този мъж.

Да, имаше му доверие, а това бе невероятно, след всичко, което бе научила за него. Какво, по дяволите, ставаше с нея? Ето че се бе озовала в дома му и се бе съгласила да приеме помощта му. Какво у Джейс Ласитър я караше да забрави предпазливостта? Това бе напълно нетипично за нея.

Обзета от безпокойство, тя излезе през отворения прозорец на верандата. Нощният бриз полъхваше откъм океана и подхващаше игриво копринената нощница. В този момент си спомни как изглеждаше материята в загорелия юмрук на Джейс. Чувствена. Възбуждаща. Не успя да прогони този образ. Той събуди в нея опасни чувства, на които Ейми знаеше, че не бива да се поддава.

Верандата опасваше цялата къща. Тя погледна на едната страна, за да види дали някъде не свети. Всичко тънеше в мрак. Дали Джейс

си беше легнал? Може да бе останал на долния етаж, за да размишлява над чаша ром. Зачуди се коя ли стая бе неговата.

Наведе се напред и се подпря на перилата, а медната ѝ коса се разстла по раменете.

— Не биваше да идваш на Сейнт Клер, Ейми. Попадна на неподходящо място в неподходящ момент. — Тя застина, когато чу гласа му, зазвучал от тъмното зад нея. След това се обърна с чувството, че ще се сблъска със съдбата си. Той бе застанал в сянката на вратата до нейната. Толкова бе близо! Господи! Дори нямаше представа, че стаята му бе до нейната. В продължение на една безкрайна минута двамата останаха загледани един в друг. Тя усети напрежението помежду им и разбра, че се бе озовала в много по-опасно положение, отколкото когато се върна в стаята си и откри всичко обърнато наопаки. Сега дори не успяваше да помръдне. — На неподходящо място в неподходящ момент — повтори Джейс с дрезгав глас и бавно приближи до нея. Все още бе в дрехите, с които бе през деня, ризата разкопчана на гърдите, ръкавите навити над лактите. Тъмната му махагонова коса изглеждаше почти черна в мрака, а лъскавите тюркоазени очи бяха пълни с очакване.

— Така ли, Джейс? — попита тя, когато той пристъпи към нея. — Наистина ли съм на неподходящо място в неподходящо време?

Той застана до нея и се облегна на перилата, а след това спокойно отпи от рома. Остави чашата до себе си и кимна. Очите му не се бяха откъснали нито за миг от нейните.

— Така е.

— Но това важи само за мен, нали? — прошепна Ейми. Усети тръпка, докато очакваше неизбежното напрежение да избухне. Трябваше само да се обърне и да си влезе в стаята, а след това да затвори прозореца. Защо не можеше да помръдне?

— Тук хората се научават как да постъпват правилно. Дори да е само за една или две нощи. Особено когато желаят някоя жена толкова силно, колкото аз те желая.

Тя не можеше да откъсне поглед от настойчивия му, блестящ поглед. Имаше чувството, че бе попаднала в капан, че бе омагьосана от сили, които дори не се опитваше да разбере.

— Ами ти... — Замълча и облиза устни. — Ти наистина ли ме желаеш толкова много? Може би която и да било жена...

Така и не успя да довърши изречението. В притеснението си плъзна дясната си ръка по перилата и закачи чашата с ром, оставена на парапета.

Джейс протегна ръка и хвана падащата чаша. Разляха се само няколко капки. Той отново остави чашата на перилата, а по устните му плъзна странна усмивка, докато наблюдаваше удивлението по лицето ѝ.

— Да, много те желая и не бих го направил с която и да било. Не и тази вечер. Наистина ли те притеснявам чак толкова? — Погледна отново спасената чаша.

— Много ме притесняваш — призна Ейми тихо.

— Значи и за двамата е едно и също. Защото ти мен също много ме притесняваш.

Джейс сведе устни към нейните с нескрита, почти отчаяна жажда.

Тя никога не бе виждала подобна жажда в очите на друг мъж. Снощи, когато Джейс я целуна, бе усетила, че той нарочно се опитва да я прелъсти, да усети вкуса ѝ, да събуди желанието и в нея. Снощи се опитваше да я примами и да я изкуши да се прибере с него.

Тази вечер бе в дома му и бе попаднала в капан. Тази вечер Джейс щеше да завладее плячката, която бе подмамил. Ейми знаеше какви бяха намеренията му още от момента, в който чу гласа му зад себе си. Вече бе късно да се опитва да бяга.

— Ейми! — Той се отдръпна за частица от секундата, прошепна името ѝ, а след това я притисна до перилата и отново завладя устните ѝ.

Тя възкликна, когато усети настойчивата ласка. Усещаше как перилата се опират в гърба ѝ. Възбуденото му тяло я оставяше без дъх и в същото време я зареждаше със страст.

Езикът му се плъзна между зъбите ѝ и потърси топлината на устата ѝ. Джейс пъкна крак между нейните и ги разтвори в мига, в който устните ѝ се отпуснаха. Кремавата френска копринена нощница се притисна до масленозелените панталони, подхваната от нощния ветрец.

— Джейс, о, Джейс, моля те — въздъхна Ейми. — Аз не... Това не... О, Джейс!

Той притисна лицето ѝ между дланите си и я задържа, за да обсипе бузите и гърлото ѝ с целувки.

— Тихо, любима. Вече е късно. Беше късно още в мига, когато влезе в „Змията“.

Тя усети истината в думите му и тялото ѝ потръпна. Беше завладяна от него и дори не помисли да се съпротивлява. Направо бе подета от страстта и не успяваше да мисли трезво.

Едрите му силни ръце се плъзнаха надолу към раменете ѝ. Джейс трепереше, обзет от желание. Ейми усети страстта в него и знаеше, че ще направи всичко, което той поиска.

— Прегърни ме — прошепна Джейс до чувствителното място под ухото ѝ. — Притисни ме до себе си, Ейми. Имам нужда от теб! — Тя въздъхна примирено и се подчини. Пръстите ѝ, досега разперени на гърдите му, се заровиха в гъстата му коса. Как да откаже на този мъж? Той я караше да се чувства невероятно женствена и желана. Единственото ѝ желание бе да се подчини на желанията. Искаше да се отдаде изцяло на Джейс Ласитър. Той усети, че Ейми се предава. Прииска му да се да извика от възторг, ала вместо това от гърлото му се изтръгна дрезгав стон. — Ейми, Ейми, толкова те желая...

Спусна ръце и проследи набъбналите ѝ гърди, скрити под коприната. Усети твърдите зърна и удоволствието в него се надигна с пълна сила. Тя го желяеше. Подръпна горната част на красивата нощница, Ейми отпусна ръце и Джейс смъкна презрамките. Щом спусна дрехата до кръста ѝ, повдигна глава. Главата ѝ бе отпусната назад, очите ѝ затворени унесено. Тя се бе отдала на магията на момента също като него.

Той ѝ бе въздействал така, каза си Джейс, изпълнен с радост. Ейми не го искаше, не желяеше да му се отдаде, а ето че той успя да стигне до сърцето ѝ и сега щеше да е негова.

Привлече я към себе си и докосна малките ѝ стегнати гърди с треперещи пръсти.

— О, Джейс, Джейс, не мога повече — прошепна тя, заровила лице на рамото му.

— И аз не мога — отвърна дрезгаво той. — Господи, какво невероятно усещане. Свали ми ризата, любима. Искам да те почувствам до себе си. — Ейми започна да разкопчава копчетата с неуверени пръсти. Джейс се засмя дълбоко и дрезгаво. Тя не можеше

повече да стои, усети той, възбуден до крайност от обзелата я слабост. Трябваше да се подпре на него. Трябваше да го прегърне. — Бавно, мила — шептеше Джейс, докато Ейми се опитваше да се отърве от останалите му дрехи. — Аз ще го направя. Ще се погрижа за всичко. — Опита се да свали ризата и последното копче излетя нанякъде, а след това дрехата падна на верандата. Тя отвори очи, когато твърдите ѝ зърна се отриха в космите на гърдите му, а той се вгледа в сиво-зелените езера на очите ѝ. — Също като бурно море — промълви Джейс. — Можеш да се удавиш и дори да не забележиш. — Усетил мекотата ѝ, той си помисли, че може да изгуби контрол. Ейми бе готова да му се отдаде и това се оказа много по-опияняващо от най-силния ром. Беше се понесъл във висини, които дори не подозираше, че съществуват, беше обзет от нежност, неизпитвана досега. — Желая те, Ейми. — Кой знае защо, искаше да ѝ обясни силата на страстта си. — Кръвта ми кипи за теб тази вечер. Ще полудея, ако не си моя.

Едва долови отговора ѝ.

— Да, Джейс. Знам. Знам.

Неспособен да чака повече, той я пое на ръце. Кремавата нощница покри ръцете му. Тя бе гола от кръста нагоре и в тъмното приличаше на пленена нимфа.

— Господ да ми е на помощ, чувствам се като завоевател — прошепна Джейс, докато пристъпваше през прозореца в спалнята си. Внимателно я положи на леглото. Ейми го погледна през полупритворени клепки, устните ѝ влажни, гърдите примамливи. Той прочете желанието по лицето ѝ и отново поклати невярващо глава. Тя бе готова да му се отдаде изцяло. Бавно се отпусна до нея, без да откъсва очи. — Сега ще бъдеш моя — изрече Джейс. — Разбираш ли? Тази вечер ще бъдеш моя.

— Защо непрекъснато ме предупреждаваш за намеренията си? — попита тихо Ейми и плъзна пръсти по гърдите му, за да ги зарови в късите косъмчета. — Знам какво искаш да направиш. — Усмивката ѝ бе прелъстителна.

— Може би ти давам възможност да избягаш — призна с натезжал глас той.

— Не мога да избягам — призна на свой ред тя.

— Дори и да се опиташ, нямаше да ти позволя да го направиш — въздъхна Джейс и погали гърдата ѝ, а после се спусна към корема.

След това се опита да смъкне нощницата по бедрата.

Дълго наблюдава тялото ѝ, опиянен от възбудата ѝ. Когато Ейми се размърда, той спусна ръка още по-надолу между бедрата. При този интимен допир пулсът му се ускори. Когато дойдеше моментът да я обладае, каза си като замаян Джейс, едва щеше да се сдържи.

Изправи се и бързо се отърва от панталоните. Когато се изправи, забеляза, че тя наблюдава с широко отворени очи възбудата му.

— Много си красив — прошепна удивена тя.

— Не, ти си красивата. Мека, топла, истинска жена. Господи, Ейми! — Проследи извивката на заобленото ѝ бедро и се наслади на копринената ѝ кожа. Пъхна коляно между бедрата ѝ и откри центъра на страстта. Когато усети влагата, имаше чувството, че ще полудее. — Мила, знам, че трябва да почакам още малко, но се страхувам, че не мога! — изпъшка той и зарови лице между гърдите ѝ.

— Джейс, никога не съм изпитвала подобно нещо — довери му тя, прегърнала го през врата. — Не чакай. Толкова силно те желая!

Тъй като не успяваше да се сдържа повече, той я намести и се спусна над примамливото тяло. Ейми леко се изви и Джейс почувства натиска на дланите ѝ на гърба си, а когато тя разтвори крака и повдигна бедра, той усети тръпката на неповторимо желание.

Облада я страстно, ръцете му стискаха раменете ѝ, докато навлизаше нетърпеливо във влажната топлина. Тя изхлипа, когато тялото ѝ го прие, а Джейс покри устата ѝ.

След това загуби представа за времето. Стори му се, че се бе озовал в чувствен капан. Някъде дълбоко в себе си знаеше, че иска тази жена единствено за себе си, но едно тънко гласче го предупреди, че това е невъзможно.

В този момент разумът отстъпи пред желанието. Макар да знаеше, че бе невъзможно, щеше да се опита да я задържи до себе си, да остане само негова.

Ейми стенеше тихо, докато напрежението у нея нарастваше и заплашваше да избухне. Той усети ноктите ѝ по гърба си и изръмжа. Навлизаше отново и отново, пъхнал едната си ръка под нея, за да усилва силата на тласъците. Имаше чувството, че изгаря, докато страстта обхващаше всяка негова клетка. Скоро щеше да експлодира, точно както знаеше, че ще стане.

— Ейми, Ейми! — извика Джейс дрезгаво, когато усети как я разтърсват първите тръпки на удовлетворение. Усети бързото свиване в нея, тя извика името му и той бе обхванат от мъжко задоволство, силно както никога преди.

Навлезе в нея още веднъж и му се стори, че целият свят се разпада на малки блестящи късчета. Ейми се притисна към него и двамата се отпуснаха изтощени.

Мина много време, преди Джейс да надигне глава, а тогава забеляза, че тя лежи притихнала под него, очите ѝ затворени, по лицето ѝ изписано спокойствие. Усмихна ѝ се нежно, обзет от доволство и с нежелание се отпусна на една, а след това я привлече до себе си.

Дали и Ейми бе толкова изтощена? Трябваше да е така, защото тя го бе изтощила напълно. Не се бе чувствал толкова добре от незначително кога. На сутринта, обеща си той, докато се унасяше, щеше да я възбуди повече, преди да я люби. Само че този път щеше да бъде бавно и незабравимо, и щяха да се наслаждат на всеки миг.

Ейми се събуди първа. Беше спала дълбоко и, щом отвори очи, забеляза, че тропическата зора се опитва да се прокрадне през прозореца. Остана да лежи неподвижно, с ръката на Джейс прехвърлена върху гърдите ѝ. Беше се сгушила до него, единият от глезените му бе прехвърлен върху нейния, сякаш се опитваше да я задържи и да не ѝ позволи да избяга през нощта.

Нощта! Тя си пое дълбоко дъх, когато си спомни изпитаната страст. Истината я стресна.

— Господи! — Едва прошепна думата, ала ѝ се стори, че някой я изкрещя. Какво бе направила? Сигурно се бе побъркала напълно.

Побъркана. Да, сигурно се бе побъркала от горещината на острова. Толкова се бе побъркала, че се бе отдала на мъж, когото почти не познаваше, на един непознат, с когото нямаше повече да се видят, след като си заминеше от Сейнт Клер.

На този мъж може и да му беше все едно за емоционалния риск, който бе поела — както и за физическия. Мъжете рядко се сещаха за рискове, когато се стигнеше до удоволствия. Жената бе тази, която трябваше да се пази.

А Ейми дори не се бе сетила. Господи, какво я бе прихванало? Винаги бе толкова предпазлива, толкова разумна и внимателна.

Ограниченият ѝ сексуален опит бе отпреди години, малко след като завърши колежа и дори когато бе обхваната от страст, бе проявявала достатъчно предвидливост, за да вземе предпазни мерки. От много време в живота ѝ не се бе появявал мъж и не ѝ се бе налагало да мисли как да се предпази от бременност.

След като бе внимавала цели двацет и осем години, ето че изведнъж бе полудяла. Как можа да се случи с мъж, за когото не знаеше почти нищо, с мъж, който така я бе омагьосал, че дори не бе помислила какво може да се случи.

— Господи! — въздъхна потресена тя. Ръката ѝ се плъзна към корема. Имаше вероятност да е забременяла. Какво да прави?

Предпазливо се измъкна от леглото. Седна и се огледа за нощницата.

— Отиваш ли някъде? — В ленивият глас на Джейс се бе събрало цялото задоволство на света. Ейми се изплаши и скочи. — Ейми! — Не можеше да го погледне, ала усети, че той я наблюдава, докато си търсеше нощницата. Почувства се смешна, докато се мятеше гола из стаята. — Ейми, какво, по дяволите, ти става? Върни се в леглото — нареди Джейс. — Има много неща, за които да си поговорим.

— После — отвърна рязко тя, грабна смачканата нощница и я облече. — Ще говорим, докато закусваме.

Завъртя се бързо и избяга навън през отворения прозорец към верандата в собствената си стая. Изглежда не можеше да мисли трезво. Бе завладяна от паника.

— Ейми, успокой се и ми каже какво не е наред.

Тя притисна към гърдите си току-що извадената от куфара блуза и се обърна рязко към Джейс, застанал гол на прозореца. Наблюдаваше я с някаква решителност, сякаш не разбираше какво я прихваща, но въпреки това трябваше да разбере какво има.

— Всичко е наред, Джейс — отвърна тя спокойно. — Аз... Ами просто искам да се облека. Ще се видим долу след малко.

— Мила — опита се да я успокои той и пристъпи напред. — Гледаш ме така, сякаш си заек, който се опитва да избяга от вълк. — Джейс спря, щом тя се отдръпна инстинктивно. — Сигурен съм, че след снощи си разбрала, че аз съм най-обикновен мъж — добави той все така тихо.

— Знам, че си мъж — повиши глас Ейми. — Точно това е проблемът.

— Би ли ми обяснила какво трябва да означава това? — попита сухо Джейс.

Тя си пое дълбоко дъх и си наложи да се успокои.

— Няма значение. Знам, че вината е моя. Винаги жената е виновна, нали? Единственото ми извинение е, че снощи не мислех. — Ейми го погледна и по очите ѝ личеше, че не го разбира. — Наистина не знам какво ме прихвана. Никога... Никога преди не съм се чувствала така. — Тя стисна блузата по-силно. По дяволите, щеше да запази спокойствие дори това да я убиеше. — Ще се оправя — изрече накрая Ейми.

Той изви едната си вежда.

— Така ли?

— Разбира се, че ще се оправя.

— Защо ми се струва, че не си убедена?

— Ти няма за какво да се притесняваш — сопна се гневно тя.

Джейс остана загледан в нея, замислен, а накрая прокара пръсти през разрошената си коса.

— Ще получа ли обяснение, или се налага да си играем на въпроси и отговори цяла сутрин? Предупреждавам те, че така и не се научих да проявявам търпение към каквито и да било игри.

Ейми се напрегна.

— Вече ти казах, че проблемът не е твой.

— Говориш пълни глупости. Естествено, че проблемът е и мой! — Посегна към нея и я стисна за китката. — Добре поне, че наоколо няма чаши, пълни с вино или ром — отбеляза той и погледна изпуснатата ѝ блуза, докато се настаняваше на леглото и я привличаше в скута си. — Каж ми, Ейми Шанън, какво става тук? В момента има други неща, които предпочитам да върша, вместо да те преследвам из цялата къща и да настоявам да ми обясниш какво става!

Тя се отпусна с нежелание върху голите му бедра. Това беше невероятно, каза си изумена. Беше обзета от паника заради последствията от снощи, а Джейс трябваше само да я прегърне, за да я накара да забрави за рисковете!

— Моля те, Джейс, пусни ме — настоя Ейми.

— Не и преди да ми кажеш каква е причината за истерията ти тази сутрин. Да не би да съм те любил чак толкова зле? Страхуваш ли се да се оставиш в неумелите ми ръце? — Той я погали по бузата с палец, а тюркоазените му очи заблестяха закачливо.

— Знаеш много добре, че не си неумел... Говоря за леглото — отвърна троснато тя. — Аз съм единствената непохватна. А като знам каква съм, сигурно ще се окажа бременна, и то само след една нощ с теб.

Палецът му спря чувствените движения и Джейс я погледна.

— Значи затова била тази имитация на обезглавена кокошка... Страхуваш се, че може да си забременяла ли?

— Не ми допада особено описанието на поведението ми, ала да, затова съм притеснена — изсъска Ейми. — Вече ти казах, че това не е твой проблем. Не знам какво ми стана снощи. Винаги съм била безкрайно внимателна! А не съм спала с мъж от толкова отдавна, че...

— Ейми — заяви той, дълбокият му глас станал неестествено груб. — Не си бременна.

Тя се опита да се усмихне смело.

— Най-вероятно не съм. Сигурно се притеснявам за нищо. Няма да разбере цели три седмици, а ти нямаш представа колко ужасно е чакането! Освен това понякога съм наистина много непохватна — заяви нещастно Ейми.

— Повярвай ми — изръмжа Джейс. — Не си бременна.

— Хубаво е, когато човек мисли оптимистично — отвърна сухо тя, но така ѝ не успя да скрие гнева си.

— По дяволите, жено, тук не става въпрос за оптимизъм! Ако трябва да сме честни, душата си бих продал, за да си бременна!

Ейми застина на място от изумление.

— Какво каза?

— Не бих могъл да се сетя за нищо по-хубаво от това, да носиш детето ми.

— От всички жестоки мъжкарски приказки, това е върхът! — избухна вбесена тя. — Как смееш дори да признаеш подобно нещо? Ще ме изпратиш в Сан Франциско да отгледам детето сама, нали? Знаеш, че двамата с теб никога повече няма да се видим. За Бога, Джейс... Колко туристки си изпратил да си ходят, след като си ги

снабдил с един допълнителен сувенир от Сейнт Клер? Гордееш ли се с това? Да не би да правиш резки за всички копелета, на които си баща?

Тялото му се напрегна неочаквано и Ейми разбра, че бе прекалила. Вече бе твърде късно да бяга. Силните му пръсти се плъзнаха към гърлото ѝ и тя застина на място.

— Наистина ли ме имаш за такъв? — попита грубо и рязко той.

Ейми затвори очи и се отпусна на гърдите му.

— Не, не, разбира се, че не те смятам за такъв. Извинявай, Джейс. Просто тази сутрин съм много напрегната. Сигурна съм, че в повечето случаи постъпваш като разумен възрастен човек. Просто и двамата се увлякохме снощи.

Той я разтърси.

— Ейми, млъкни и ме изслушай. Ще ти кажа нещо, което не съм споменавал пред друг човек от поне десет години. Сигурен съм, че не си бременна, защото не мога да имам деца.

— Моля? — Тя вдигна глава и се вгледа в мрачните му очи.

— Подробности ли искаш? — изръмжа Джейс. — Нарича се силно занижен брой на жизнеспособните сперматозоиди. Да ти кажа ли как разбрах? Когато с бившата ми съпруга се опитахме да си направим дете и не успяхме, отидохме на преглед. Оказа се, че вината е в мен. Затова съпругата ми ме напусна, Ейми. Тя искаше да има деца, а аз не можех да направя нищо по въпроса. Не искаше да осинови, искаше собствено дете. Затова се омъжи за друг.

— О, Джейс — извика приглушено Ейми и ѝ се прииска да направи нещо, за да заличи мъката от лицето му. — Джейс, не предполагам...

— Естествено — отвърна грубо той. — Нямам навик да го разправям на целия свят. Мъжете не се гордеят с подобни неща!

Тя започна да се отпуска в ръцете му, а инстинктите ѝ нашепваха да го успокои.

— Не ти се е налагало да успокояваш други истерични туристки.

— Просто въпросът не е бил повдиган. Вече ти казах веднъж, че те са различни от теб. Те идваха готови да се впуснат в приключения. Не беше нужно да им казвам, че предпазните им мерки са напълно безсмислени.

— Джейс — прошепна Ейми, — затова ли си дошъл тук, на Сейнт Клер? Когато съпругата ти те е напуснала, просто си заминал,

така ли?

Той сви устни.

— Сама се сецаш, че не мога да предложа истинско семейство на която и да било жена. Бях на двацет и пет, когато Сара ме напусна. Тогава реших, че е най-добре да се пусна по течението на живота, след като очевидно нямаше да имам семейство. Напуснах работа и реших да обиколя света. Накрая се озовах на Сейнт Клер и разбрах, че безцелните пътешествия не са за мен. Животът тече безкрайно бързо, поне на мен ми се струва така. Намерих си работа тук и нещата потръгнаха. Няма защо да се връщам в Щатите.

Тя облегна глава на рамото му.

— Няма да се преструвам, Джейс — призна тихо Ейми. — Последното, което ми трябва в момента, са деца. Виждала съм прекалено много жени, включително майка ми и сестра ми, на които се е налагало да се справят сами. Майка така и не се омъжи повторно, защото нито един мъж не искаше жена с две дъщери. Винаги съм се чувствала виновна заради това. Майка ми беше много интелигентна и много красива, докато беше на трийсет и се грижеше за пас. Ако нас със сестра ми ни нямаше, тя щеше да си намери друг, след като баща ми я изостави. Още от малка си казвах, че не мога да поема риска и да се озова в положението на мама — самотна, натоварена с отговорности. Забелязах, че мъжете не искат деца, ала самите деца са просто поредното доказателство за мъжествеността им. Когато децата се появят, те най-често подвиват опашка и се махат.

— Ейми, не е честно... — започна Джейс.

— Знам, знам. Има и изключения. Сигурна съм, че има чудесни бащи по света, но аз не съм виждала много. Погледни само какво причини Тай Мърдок на сестра ми. Половината жени, които работят в бутиците ми, са разведени и сами отглеждат децата си. Не ме разбирай погрешно. Възхищавам им се и на тях, и на майка ми, и на сестра ми. Те са смели жени. Само че аз не искам да стигам до тяхното положение, Джейс — заяви накрая тя.

— Значи до снощи никога не си рискувала, така ли? — попита той.

Ейми се разсмя неуверено, затвори очи и отпусна глава на рамото му.

— За непохватна жена като мен извадих невероятен късмет в единствения случай, когато забравих за предпазни мерки.

Ръцете му се стегнаха и тя се зачуди какво си мисли Джейс.

— Сигурно си права за себе си. Не очаквай да изпитам същото облекчение като теб, мила. Както вече ти казах, ако имаше дори най-малката възможност да си забременяла, щях да съм на седмото небе. За съжаление, това е невъзможно.

— Това променя нещата.

— Което означава, че сега вече ще останеш доброволно в леглото ми ли? — попита бавно той.

Ейми се изчерви.

— Джейс, трябва да поговорим за това — започна тя. — Това е съвсем... съвсем друг въпрос е. Снощи прибързахме, ти прибърза — поправи се Ейми. — Двамата с теб почти не се познаваме и не биваше да се увличаме по този начин. Все още не разбирам какво ме прихвана, ала определено не съм дошла на Сейнт Клер за един бърз флирт.

— Не пропускаш ли нещо, мила? — попита той, смъкна я от скута си и се изправи.

— Какво? — попита тя и се намръщи.

— На Сейнт Клер откри съвършения любовник, от който няма опасност да забременееш! Трябва да се възползваш от него, докато можеш.

Джейс се обърна към вратата и излезе от стаята с едри крачки, а Ейми остана да гледа след него с отворена от възмущение уста.

ПЕТА ГЛАВА

— Не е ли крайно време да ми покажеш прословутата маска? — попита Джейс след половин час, докато пиеха кафе.

Ейми спря да разбърква концентрираното мляко в своята чаша. Имаше късмет, че намери мляко. Кухнята на Джейс се оказа празна. Почти всичката му храна бе консервирана, а както тя забеляза, повечето неща бяха с изтекъл срок. Някои дори не разбра какво съдържат, защото етикетите се бяха отлепили от влагата. Прясна храна нямаше, освен яйца и хляб, който бе започнал да мухлясва. Джейс се извини и обясни, че се храни в кафенето, където Ейми бе закувала вчера. След като вече бе опитала какво се предлага там, тя реши, че той не се храни както трябва, но не посмя да му го каже. Настроението му бе доста особено след сцената в стаята ѝ.

— Не е нищо особено — отвърна Ейми. — Можеш да я видиш, ако искаш. Просто сбръчкана стара маска от дърво. Галеристът, който я оцени, каза, че била нова и не е най-доброто, което се предлага.

— Въпреки това Хейли държи да я получи.

Тя кимна и стисна чашата.

— Ако проклетата маска не беше единственото, което Крейг щеше да получи от баща си, досега да е изхвърлена на боклука.

— Сестра ти може да е искала да я запази заради сантименталната ѝ стойност.

Ейми сви устни.

— Не ме питай защо, ала Тай Мърдок не е от мъжете, към които една жена би изпитала сантиментални чувства! Трябва обаче да се мисли и за Крейг, а Мелиса знае, че някой ден ще трябва да му разкаже за баща му. Сигурно ще му обясни, че е загинал в другия край на света и преди да почине, е изпратил маската на сина си. Ще представи нещата така, та той да реши, че баща му е щял да се върне. Просто ще му представи една по-романтична версия и ще обрисова Тай като търсач на приключения, който много е обичал сина си и е имал

намерение да се прибере час по-скоро. Маската е доказателството за всичко, което възнамерява да наприказва.

— Ти не одобряваш ли?

Тя поклати глава.

— Не. Как е възможно да се представя мъж като Тай Мърдок в романтична светлина? Адам ще бъде истински баща на Крейг. Но пък знам, че един ден малкият ще започне да пита за Тай. Мелиса трябва да му каже истината все някога.

— Ти харесваш ли Адам? — попита любопитно Джейс.

— Много. Той е истинско изключение — момче, което е пораснало и е станало истински мъж във всеки смисъл на думата. При повечето не е така.

— Май нямаш кой знае колко добро отношение към моя пол.

— Вече ти казах, че нямам доверие на мъжете. Те се отдават на фантазиите си и причиняват огромна болка, а в същото време не се отказват от илюзиите си.

— А когато се стигне до деца?

— Искаш доказателство колко безотговорни са мъжете ли, дори когато става въпрос за собствените им деца? — предизвика го Ейми. — Тогава погледни колко деца от смесени връзки с азиатки са изоставени, когато бащите им, военни от флота, си заминат за Щатите.

— Ейми — започна внимателно Джейс, — не казвам, че одобрявам подобна безотговорност, ала мъжете изоставят децата си от незапомнени времена. Не е правилно, но се случва.

Тя си пое рязко дъх.

— Този спор е напълно безсмислен. Ела да ти покажа маската. — Ейми стана и се отправи към стълбите.

— По дяволите, Ейми... — Той се завъртя, когато тя тръгна към стълбите, стисна я за китката и я накара да спре. — Независимо от обстоятелствата, не одобрявам подобна безотговорност, ала не можеш да виниш всички мъже заради грешките на малцина.

— Малцина ли? По-скоро повечето!

— Права си. Този спор е напълно безсмислен — измърмори Джейс. — Защо, по дяволите, ми трябва да защитавам мъжете? И то по въпрос, който изобщо не ми е приятен.

Ейми долови едва сдържания гняв в гласа му и реши да отстъпи.

— Знам, че не бива да очерням всички, Джейс. Истината е, че в Щатите семейният живот е нещо доста несигурно, меко казано. Знам, че има и изключения. Мъже като Адам.

— Тъй като майка ти е била изоставена, а в живота на сестра ти цари пълен хаос, ти вече си в положение да даваш дълбокомислени оценки за разрухата на семейството в съвременното общество. Май не съм изпуснал много, като стоях далече от цивилизацията през последните десет години — отбеляза той с примирена усмивка.

Тя го гледаше смълчана и ѝ се искаше да му каже, че пропилява живота си на този тропически остров, но също така ѝ бе омръзнало да спори с него.

— Ей сега ще донеса маската. — Ейми забърза нагоре по стълбите.

Маската бе грозна, издялана от най-обикновено дърво, голяма колкото дланта на Джейс. Някога е била изрисувана, ала пъстрите цветове сега се бяха обелили. Ухиленото лице беше като истинска карикатура на човешко, но бе възможно това да се окажеше представата на дърводелеца за дявол.

— Подобна творба не е в състояние да те грабне — отбеляза Джейс, докато гледаше внимателно маската.

— Не. Не мога да разбера защо Хейли толкова иска да се добере до нея. Обаче ще открия.

— Първата ни работа е да я скрием на сигурно място. — Джейс подхвърли маската във въздуха и я улови.

— Да я скрием ли?

— Няма да съм спокоен, ако я разнасяш в чантата си. Ако Хейли отново тръгне да я търси, предпочитам да не му доставя удоволствието да я намери.

Предложението бе разумно.

— Къде да я сложим? — попита любопитната Ейми.

Той се замисли за момент и пое към другия край на къщата.

— Май знам къде. Старият морски капитан, построил къщата, е имал библиотека с доста интересни приспособления.

— Какво например?

— Например рафт с фалшив гръб. Ще ти покажа. — Джейс влезе в просторната стая, в която бе подредена огромна библиотека, и подръпна една от полиците. Ейми наблюдаваше с нескрито

задоволство как две от крилата се отделят на скритите си панти и разкриват шкаф в стената.

— Умен е бил капитанът! — възкликна тя. — Човек никога не би предположил, че тук има скривалище. Интересно, какво ли е прибирал там?

— Една от най-интересните сбирки на викториански еротични книги, които някога съм виждал — отвърна Джейс и постави маската на празния рафт, а след това затвори крилата на библиотеката.

— Мръснишки книжки! Джейс, шегуваш се, нали? — За пръв път тази сутрин очите ѝ заблестяха.

— Този остров, Ейми, ако не си забелязала, е доста отдалечен — напомни ѝ любезно той. — На мъжете понякога им се налага да използват въображението си. Попитай Сам.

Тя се сети за Сам и неговите списания, а след това се усмихна.

— Разбрах. Какво направи с книжките, Джейс?

— Прочетох ги, разбира се — отвърна небрежно той. — След това ги дадох на Рей, който направи доста интересни картини за продан на моряците.

— Мъжете с техните фантазии — изпъшка Ейми.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че жените не фантазират? — предизвика я Джейс.

Тя вирна брадичка и пристъпи към вратата.

— Няма да ти позволя да ме въвлечеш в подобен спор.

— Страхливка — подвикна след нея той.

Ейми не му обърна никакво внимание.

— Какво ще правиш днес? — попита тя в опит да смени темата, докато се връщаха в кухнята. Сети се, че не знае нищо за ежедневието му.

— След като закусим, ще отида до „Змията“, за да проверя дали при Рей всичко е наред. Имам да оправям и малко документация. Ако искаш, ела с мен.

— Не, благодаря — побърза да откаже Ейми. — И без това трябва да прекарам там цялата вечер в очакване Хейли да се появи. Предпочитам да съм някъде другаде следобеда.

— Ейми, ти май не разбираш. Аз не ти го предложих от любезност. Не искам да се мотаеш сама. Никой от нас не знае какво е намислил Хейли, затова нямам намерение да рискувам. Днес оставаш с

мен. Ще се опитам да приключа в „Змията“ колкото е възможно по-скоро и ще отидем да плуваме... Ще измислим какво — добави миролюбиво Джейс, когато тя се обърна гневно към него.

Ейми едва успя да се овладее. Човек трябваше да притежава доста силен характер, за да се опълчи на този мъж, каза си тя.

— Не, Джейс, ти не разбираш — отвърна предпазливо Ейми. — Разбирам интереса, който проявяваш към проблема ми, ала това си е моя работа и аз ще се справя сама. Не искам да съм с вързани ръце. Сигурна съм, че няма опасност, но въпреки това ще внимавам. Мислех да отида да понапазарувам, докато ти си вършиш работата.

— На пазар! На остров Сейнт Клер! Очаква те голямо разочарование. Нито една голяма верига не е стъпвала тук. Не ставай смешна, Ейми. Освен сувенирите за туристи в магазина на Хари край кея, тук няма друг магазин.

— Не може да няма магазин за хранителни стоки — нападна го тя.

Той се учуди.

— Хранителни стоки ли? Да, има, по-скоро е бакалия. Какво ще търсиш в хранителните стоки? — Той я наблюдаваше напълно слисан.

— Ако искаш да знаеш, имах намерение да купя някои неща, за да сготвя нещо за вечеря.

— Вечеря? Ти ще приготвиш вечеря?

— Джейс, внимавай колко време стоиш под тропическото слънце, имам чувството, че мозъкът ти се е размекнал. Повтаряш почти всичко, което кажа — срязва го Ейми с леден глас.

— Ейми — обърна се към нея той. Личеше, че едва се сдържа. — Защо искаш да пазаруваш за вечеря? Можем да похапнем в кафенето. Казах ти, че през повечето време се храня там.

— Това е повече от очевидно, като гледам какво има в шкафовете в кухнята — разфуча се тя, напълно изгубила търпение. — Кога за последен път си ял нормална храна, Джейс Ласитър? Внимателно приготвена, домашна храна?

Той я зяпна.

— Домашна ли?

— Да, по дяволите! Сготвена у дома. Направена с всички зеленчуци и каквото там трябва. С други думи, която не е била натикана в многократно използваната мазнина на фритюрник?

— Откъде да знам кога... — Погледът му бе неразгадаем. — Може би преди десет или петнайсет години.

— Това е ужасно, Джейс! — Ейми бе искрено ужасена и дори не скри изражението си.

Той сви рамене.

— Мразя да готвя.

— А пък аз не мразя — заяви троснато тя. — Освен това храната в това кафене ми омръзна. Излизам да напазарувам за довечера и точка по въпроса.

Джейс неочаквано се ухили.

— Приличаш на разбесняла се домакиня.

— По-скоро на разбесняла се туристка — отвърна Ейми.

— Нямам намерение да се изпречвам на пътя на малкото туристки, които идват на Сейнт Клер — реши той. — След като толкова ти се иска, върви да пазаруваш. Няма да имаш проблем, ако останеш на главната улица до пристанището и не се мотаеш в другите части на града. Магазинът е една пресечка по-надолу, на средата на пътя към бара. Можеш да напазаруваш, докато аз говоря с Рей. Няма да се отдалечаваш!

— Джейс, нямаш право да ми нареждаш!

Веселите искри в погледа му се стопиха на мига.

— Слушай, госпожице, намираш се на моя остров, отседнала си в дома ми и прекара нощта в леглото ми. Всички тези неща, взети заедно, ми дават право. Още една дума и ще ме принудиш да нашаря задните ти части така, че няма да можеш да седнеш. — Пристъпи към нея, подпрял ръце на ханша си, смръщен застрашително. — Разбра ли ме?

— Напълно! — заяви високомерно тя и си каза, че няма да му позволи да я заплашва. Нямахше намерение да се остави да ѝ нарежда какво да прави. — Очевидно доброто ти възпитание, ако някога си имал такова, съвсем е изчезнало, докато си бил на този остров! — Ейми се завъртя на пети и изфуча от стаята.

— Не е нужно да ми напомняш, че съм далече от цивилизацията — изръмжа той, когато тя zakрачи през коридора. Така и не бе сигурен дали го бе чула, или не.

Два часа по-късно Джейс я видя пред вратата на малкия магазин за хранителни стоки в края на кея, докато оглеждаше замислена

консервите. Чак тогава тръгна към „Змията“.

— Нямам съм право — изръмжа той на себе си и продължи с бърза крачка. Не разбираше ли, че предишната нощ му даваше много права?

Спря пред офиса на Фред Каупър. Независимо дали на Ейми ѝ беше приятно, или не, трябваше да съобщи на Каупър какво се бе случило, реши мрачно Джейс. За съжаление на врата бе поставен познатия надпис: „За риба съм“. Както обикновено. Той въздъхна и се замисли дали представителят на властта ще се върне до утре. Щеше да се отбие отново на сутринта. Може пък Каупър да беше чувал за Дърк Хейли.

Закрачи напред отново и огледа хоризонта над морето, замислен за Ейми. Нито една жена досега не му се бе отдавала така изцяло, като тя снощи. Господи! Какво невероятно изживяване! Още от самото начало всичко в нея събуждаше физически глад, ала също така и отдавна задрямали инстинкти. След като я бе направил своя, вече имаше някакви права, дяволите да я вземат!

Само ако можеше да я накара да го обикне, да я дари с дете. Само така щеше да укроти жена като Ейми. Той влезе в сенчестия бар. Бе невъзможно тя да забременее от него. Това си бе чиста фантазия, да не говорим, че щеше да побеснее, ако ѝ разкажеше колко силно го желае. И без това нямаше кой знае колко високо мнение за мъжките фантазии.

Поне сега беше в безопасност, помисли си Джейс. След две години напразни опити така и не направи дете на Сара, а и двамата го искаха отчаяно. Накрая бившата му съпруга го бе намразила, а той не понасяше физическата близост с нея, защото знаеха, че бе напълно безсмислено да опитват. Разводът дойде като облекчение и за двамата. Джейс стисна устни.

— Защо си мислех, че днес ще бъдеш в по-добро настроение — обади се Рей.

— Така ли? — отвърна потиснат Джейс. — Това означава, че служителите не бива да се опитват да разберат какво е настроението на шефа. Дай да видя снощните приходи.

— Опа! Това означава ли, че няма да изтърпиш никакви подмятания за туристката?

Джейс погледна злобно младия мъж.

— Приключихме с този въпрос. Той влиза в графата лични.
Рей се ухили.

— Наречи го както пожелаеш. Всички на острова вече знаят къде е прекарала нощта снощи. — Джейс изруга тихо, но много цветисто. Сейнт Клер бе малък остров и всичко, което ставаше, се разбираше за нула време. Него това не го притесняваше. Пет пари не даваше кой знае, че Ейми бе негова. Въпреки че се дразнеше от клюките, остана доволен, че никой друг нямаше да посмее да я закача. Само че Ейми едва ли щеше да остане доволна, когато разбере, че връзката им се обсъждаше от всички. — Къде остави госпожица Шанън тази сутрин? Да не би да си я вързал за леглото? — попита шеговито Рей, докато бършеше чашите. По това време барът бе почти винаги празен и само някой заблуден почитател на бирата висеше над халбата си в далечния край на заведението.

— Още една такава забележка и ще ти изсипя каналина в гърлото — изръмжа Джейс, а след това се замисли дали има начин да завърже Ейми за леглото си. — Отиде в магазина на Маги.

— В магазина ли? Какво ще прави там?

— Ще пазарува — отвърна доволно Джейс.

— Защо ѝ е да пазарува? — попита стреснат Рей.

— Ще приготвя вечеря. Какво друго? — Задоволството му пролича още повече, когато Джейс усети, че се наслаждава на мисълта. Рей подсвирира изумен.

— Късметлия си ти. Какво толкова направи, че да заслужиш подобна глезотия? — Наведе се напред, подпря се с лакти на бара. — Слушай, шефе, ако върна петарката, която взех назаем от теб миналата седмица, ще ми уредиш ли покана за довечера? Не помня откога не съм хапвал нищо друго, освен мазните пържени картофи и хамбургери на Ханк. Вече съм забравил вкуса на домашната храна.

— Ако ти беше на мое място, Рей, щеше ли да ме поканиш?

— Не — отвърна, без да се замисля Рей. — Щях да пазя и Ейми, и домашната храна за себе си.

— Радвам се, че ме разбираш — отвърна Джейс. — Гледай сега. Ще ти посоча следващата обещаваща туристка, която влезе.

— Ха. Какво ме грее. Много добре знаеш, че в „Змията“ не идват домакини. Тук се мъкнат само от онези, които си търсят някой като Хъмфри Богарт в „Казабланка“. Искат вълнение и приключения. Няма

намерение да се прибират къщи при мъжа си и да се захващат с вечерята — оплака се Рей.

Джейс се изправи и взе касовите бележки от предишната вечер.

— Ако си търсиш домакия, Рей, да знаеш, че не си на подходящото място. Трябва да се върнеш в Канзас Сити.

— Може и да съм отчаян, ала не чак толкова. Тук светлината е по-добра и мога да рисувам.

Джейс се усмихна на една страна и понечи да се обърне. След това се поколеба.

— Някой непознат да се е мяркал снощи?

— Имаш предвид онзи, когото чака Ейми ли? Не. Обичайните моряци и докери. Всички се напиха, похарчиха куп пари и се върнаха на корабите си.

— Добре, ще съм в офиса, ако някой ме търси. — Джейс се настани на голяма маса в едно от сепаретата, което се използваше за офис на „Змията“. От това място виждаше почти целия кей. Когато Ейми се отправеше към къщи с покупките, щеше да я забележи. Щом си го помисли, по устните му се разля усмивка. Зае се с касовите бележки и фактурите с повече желание от обикновено.

Докато Джейс смяташе, Ейми се чудеше над странните зеленчуци, които откри в хладилната камера в самото дъно на подобие на супермаркет. Изглеждаха пресни, но повечето не ѝ бяха познати. Смръщи вежди, докато ги оглеждаше, и дори не чу, когато собственичката се бе приближила. Тя бе едра жена с широка рокля на цветя.

— Да ти помогна ли, миличка? — попита весело възрастната жена. Говореше с типичния тексаски акцент, смесен с бавния изговор, характерен за островите.

Ейми се усмихна доволно.

— Търся нещо, което да направя на салата. Повечето зеленчуци тук не са ми познати.

Ейми реши, че жената е Маги, за която Джейс бе споменал, когато я остави тук. Беше прехвърлила шейсетте, с лъскава черна коса, на места силно прошарена, прибрана на стегнат кок. Имаше златиста кожа и големи интелигентни очи, по които личеше, че обожава шегите. Ейми веднага забеляза, че някога Маги е била красавица. Все още бе хубава жена.

— Салата казваш. Вземи от това. — Наведе се и измъкна нещо, което приличаше на къдрава маруля. — А това са местните репички. Най-добрите репички в целия свят, както казваше съпругът ми.

— Това репички ли са? — попита с искрено съмнение Ейми.

— Да. Я да видим. А от чушките искаш ли? — Тя остави няколко подобия на зелени чушки в кошницата на младата жена. — Не се притеснявай, всички тези неща ги отглеждат мои приятели на острова. Имат си градини и когато се роди повече, отколкото могат да изядат, ми ги продават. Хубави са — увери тя Ейми. — Какво друго ти трябва?

— Може би прясна риба — обади се колебливо Ейми, доволна, че има кой да ѝ помогне с избора.

— Прясна риба има винаги. Ела да си избереш. Един приятел ми докара страшна стока тази сутрин.

— Ама те са още с глави! — възкликна отвратена Ейми, когато погледна рибите, положени върху лед.

— Естествено, как иначе ще разбереш, че са пресни. Виж как им блестят очите. На това му казвам аз хубава прясна риба. Избери си. Колко ще искаш.

— Само двама сме — отвърна предпазливо Ейми.

— Знаех си! — възкликна доволно Маги. — Ти си жената на Джейс, нали? Тебе те е завел снощи у тях. Наистина ли ще му сготвиш вечеря?

Ейми я зяпна.

— Определено не съм неговата жена. Нямам представа защо сте решили така. А вече се съмнявам, че ще му сготвя вечеря.

— Не се сърди, Ейми — успокои я Маги. — Нали така се казваш? Ейми. Знаех си аз. Казаха ми сутринта. Защо не оставиш зеленчуците в камерата и не изпиеш една бира с мен? Аз имам нужда малко да си почина, а ти ми се струваш напрегната. — Жената грабна кошницата и я постави в охладителната камера. След това отвори един от хладилниците и извади стек бира.

— Защо не — съгласи се Ейми, когато видя шестте бири. — Добра идея. И без това стана много топло.

— На Сейнт Клер винаги е топло — довери Маги, отвори две кутийки и подаде едната на гостенката си. Отпи дълга глътка и млясна доволно. — Да знаеш само колко риба дадох на готвача на военния кораб за тази хубава бира. Искаше нещо специално за офицерите.

— Готвача на военния кораб в пристанището ли? — попита Ейми и отпи предпазливо.

— Доста от готвачите се отбиват на Сейнт Клер. Съпругът ми ме научи как да се разправам с тях.

— Невероятно. И той ли е бил военен?

— Аха. Беше тук за малко по време на Втората световна война, а след това се върна и отвори магазина. Почина преди две години и още ми липсва. — Маги тъжно поклати глава.

— Запознали сте се, докато е бил тук ли? — Ейми отпи нова глътка бира. Наистина имаше чудесен вкус в горещината.

— Любов от пръв поглед. Родителите ми казваха, че никога няма да се върне. Казваха, че щял да си свие гнездо в Тексас, да се ожени за местно момиче. Ала пък рискът си струваше. Обичах го.

— Разбирам защо родителите ти са били притеснени — отбеляза замислена Ейми. — Винаги съществува рискът да се влюбиш в човек, когото няма да видиш никога повече.

— Жените по ги бива по тая част — отвърна простичко Маги.

— За рисковете ли говориш?

— Ми да. Понякога вадим късмет, понякога не се получава. Само че цялата човешка раса има полза, когато се рискува.

— Така ли?

— За мен дом с много смях и обич е най-цивилизованото нещо на света. Ако разчиташ на мъжете, нямаше да съществува понятието дом. Те не знаят как се прави дом. Трябва им жена, за да ги научи.

— И какво ще направиш, когато попаднеш на непредсказуем мъж? — попита сухо Ейми.

— Понякога жената губи, но понякога печели. — Маги довърши бирата и посегна за нова. Погледна Ейми.

— Ами ако жената рискува и сбърка? Ако се окаже вързана с две деца и с безотговорен мъж?

— Повечето жени се справят. Както вече ти казах, това е въпрос на риск. Да не би да си мислиш, че на този свят съществува мъж, който би рискувал да забременее, ако Господ бе предвидил подобна възможност? Няма начин!

Ейми се замисли.

— Може и да имаш право. Никога не съм се замисляла. — Тя отпи от бирата.

— Когато моят Стив се върна след войната, тук го чакаше двегодишният му син — изкиска се Маги.

— Ами!

— През тези две години имах съмнения, ала не съм съжалявала нито за миг. За мен рискът си струваше. Бях влюбена, а това е единственото, в което една жена трябва да бъде сигурна.

— Че е влюбена ли?

— Именно. Кажете ми как ще стотвиш рибата?

— Както и да е, стига да не е пържена. — Ейми се намръщи, когато се сети, че всичко в местното кафене бе пържено. — Може да я задуша, обикновено така правят рибата. Ти какво ще кажеш?

— Както и да я стотвиш, Джейс ще бъде доволен. Това момче има нужда от домашно приготвена храна и обича още откакто дойде на Сейнт Клер. А според мен ти си жената, която ще му даде и двете.

Ейми усети как бузите ѝ пламват.

— Не залагай толкова много на връзката ми с Джейс — заяви тя.

Маги се изправи на крака, в очите ѝ бе стаен смях.

— Миличка, познавам сродните души, когато ги видя. Ела сега да ти дам от местните подправки, за да придадеш невероятен вкус на рибата.

— Не изглежда много приятно — оплака се Ейми, щом видя отново лъскавите очи.

Двайсет минути по-късно излезе от магазина на Маги, рибата опакована в амбалажна хартия, пликът ѝ пълен със зеленчуци и подправки. Трябваше да го прегърне с две ръце, за да е сигурна, че няма да го изпусне. Странната маруля, репите и рибите с глави стърчаха точно пред лицето ѝ. Едва виждаше накъде върви.

Тъкмо затова не успя да огледа високия неугледен рус мъж, който крачеше към нея по оживения кей. Непознатият не се поколеба дори за миг, когато се изравни с нея и подхвърли използвана салфетка в натъпкания плик.

— Ей, аз да не съм ходещо кошче за боклук — сопна му се сърдито Ейми. Мъжът дори не се обърна, за да се извини. — Надут пуяк — измърмори вбесена тя и продължи към „Змията“. Поведението на някои от жителите по тези отдалечени острови беше направо отвратително. След това се сети какво ставаше, ако пресечеше улицата

пред някое такси в Сан Франциско, и реши, че грубостта я има навсякъде по света.

След малко се изкачи по стълбите към „Змията“. Над главата ѝ бавно се въртяха вентилатори, които почти не разхлаждаха, но въпреки това Ейми им се зарадва. Едва пристъпила прага, и някой пое покупките от ръцете ѝ.

— Благодаря — обърна се тя към захиления Рей. — Рибата на Маги тежи цял тон!

Рей надникна в плика.

— Вече ми потекоха лигите. Кажи ми как ще я сготвиш. Искам да се поизмъчвам, а след това ми разкажи с какво ще я сервираш. Довечера ще се отдам на фантазии.

Ейми се намръщи, ала след това избухна в смях.

— Предавам се. Целият остров знае какво смятам да готвя довечера.

— На това му се казва завист, нищо повече от завист — каза ѝ Рей и се настани на бара.

— Слушай, има достатъчно риба за трима — започна Ейми, готова да го покани.

— Не, няма — побърза да се намеси Джейс и се измъкна от сепарето. — Рибата е само за двама, а дори и да имаше, тази вечер Рей е на работа.

— Ясно. — Ейми погледна тъжно Рей. След това забеляза новата картина над бара. — Нова ли е, Рей? Много е хубава — възкликна тя. — Тропическа фантазия!

— Прилича на фантазия — съгласи се Рей, доволен, че Ейми проявява интерес. — Това място наистина съществува. В другия край на острова има едно ждрело. На Джейс сигурно ще му бъде приятно да ти го покаже някой път — обади се хитро той.

— Сигурно — изръмжа Джейс. — Някой друг път. — След това сви вежди и се наведе към Ейми. — Пила си!

Тя настръхна.

— Не знаех, че пиенето тук е забранено със закон.

— Кой те е черпил с бира? — измърмори той, когато Рей се оттегли зад бара и отправи жална усмивка на Ейми.

— Не стреляй, ще си призная — отвърна подигравателно тя. — Приятелката ти Маги ми наля насила една бира в гърлото, докато

обсъждахме колко страхливи са представителите на твоя пол. Една-единствена бира. Ето виж. Мога да ходя, без да залитам. — Ейми премина театрално по дървения под и се завъртя пред него. — Държа да отбележа, господин Ласитър, че не ви дължа обяснение за подобни неща.

Джейс едва сдържа отговора си, докато наблюдаваше предизвикателното ѝ изражение.

— В колко часа ще бъде сервирана вечерята? — попита любезно той.

Доволна, че Джейс престана да се заяжда, тя се успокои. Пристъпи към бара и пое отново плика с покупките.

— Присъствието ви е желателно около пет — заяви надменно Ейми.

Той я погледна недоумяващо.

— Присъствието ми ли? Вечеря в пет?

— Не, в пет ми трябваш, за да обезглавиш рибата. Прясна или не, не мога да понеса да сготвя нещастното създание, докато е с глава. Тези изцъклени очи ме наблюдават с упрек. — Тя тръгна към вратата.

— Ейми, чакай, къде отиваш?

— Да занеса храната.

— Идвам след пет минути — каза бързо Джейс. — След това можем да отидем да поплуваме.

Тя не отговори. Вече крачеше бързо към дома на Джейс. Той се бе подпрял с една ръка на касата на вратата и я наблюдаваше, докато поемаше по алеята към дома му, стройна и прекрасна, помисли си Джейс и си спомни какво бе усещането, докато стенеше под него снощи. Жена със силна воля и много интелигентна. Истинска жена. Освен това имаше нужда от него.

Да не би да беше обратното? Може би той имаше нужда от нея.

Господ да му бе на помощ, ако беше така. Ейми бе единственото, което искаше. Случвало се бе мъжете да губят разума си заради такива жени.

— Тя ти влиза под кожата, шефе — измърмори Рей с истинско съчувствие.

— Знам.

— Това си е жива беля.

— По дяволите! Знам! — изсъска тихо Джейс. — Погрижи се за всичко тук, Рей. Прибирам се. — Без да погледне назад, той заслиза по стълбите.

Рей поклати глава, станал свидетел на поредния каприз на съдбата. За мъж като Джейс Ласитър жена като Ейми беше истински разрушител, много по-опасен от рома. Джейс се справяше безпроблемно с жените, но домашно приготвената вечеря щеше да донесе повече беди, отколкото шефът му можеше да си позволи.

В кухнята на Джейс Ейми започна да вади покупките, нетърпелива да прехвърли всичко в хладилника час по-скоро. Влагата и горещината щяха бързо да развалят храната. Тъкмо вадеше рибата, когато смачканата салфетка, подхвърлена от непознатия, изпадна на пода.

Ейми се канеше да я хвърли в боклука, когато забеляза нещо написано. Много бавно, обзета от ужас и въодушевление, тя внимателно разтвори бележката. Написаното бе късо, точно и нямаше никакво съмнение, че бе за нея.

№ 53. Северният край на дока. Носи маската. Ела сама, иначе няма сделка. Утре при изгрев.

Д.Х.

Ръцете ѝ се разтрепериха толкова силно, че салфетката изпадна от пръстите ѝ. Ейми я стисна и се опита да помисли. Той се бе свързал с нея. Сега какво да прави?

Умът ѝ отказваше да работи. Единствената ѝ мисъл бе къде да скрие салфетката. Ако Джейс я видеше, той щеше да реши какво да правят. Тя знаеше, че ще се заеме със случая.

А така можеше да съсипе всичко.

Забърза към стаята си и я пъкна в един ъгъл на куфара под чифт италиански бикини. Точно така, каза си Ейми и потри ръце. Сега вече щеше да има време да помисли, за да реши какво да прави. Чу Джейс да влиза и затвори куфара.

— Ейми?

— В спалнята съм. Идвам, Джейс. — Закачи с крак рогозката на пода и за малко не падна. Трябваше да внимава повече. Нервите ѝ се

опитваха да ѝ изневерят. Той вече знаеше, че когато бе притеснена, ставаше особено непохватна, затова си пое дълбоко въздух, докато слизаше надолу. Каза си, че всичко е под контрол, когато влезе в кухнята.

Погледът, който забеляза в очите на Джейс, я накара да застине на място. Изражението му се задържа няколко секунди, ала то издаваше нетърпение и жажда, блеснали в тюркоазените му очи.

Щом разбра, че уязвимостта на този мъж я притесняваше много повече от подхвърлената бележка, Ейми почувства, че се бе понесла на гребена на неудържима върна. Какво ставаше с нея тук, на самия край на света?

ШЕСТА ГЛАВА

— Джейс — започна Ейми, докато го наблюдаваше как опитва ароматната риба, — всички на острова изглежда знаят къде съм спала снощи.

— На Сейнт Клер пазим в тайна миналото си, не настоящето. Тази риба е наистина фантастична, Ейми. Във вино ли си я мариновала?

— Да не би ти да си се похвалил със случилото се снощи? — настръхна тя.

— А ти как мислиш? — Той си сипа още салатата, за трети път.

— Искан ми се да мисля, че не си постъпил като някой хлапак — обясни подразнена Ейми. Откакто бе получила бележката, бе станала доста раздражителна и го съзнаваше. Реши, че има основателна причина. Събитията започваха да излизат от контрол.

— Всички момчета са хлапаци по душа — ухили се не принудено Джейс, но шеговитото му изражение се стопи веднага щом забележа руменината по бузите ѝ. — Мила, не ме гледай по този начин. Шегувах се. Разбира се, че не съм разказал на половината остров какво се е случило снощи. Успокой се, за Бога. Вече ти казах, че Сейнт Клер е много малък остров.

Тези думи не я успокоиха.

— Джейс, чувствам се много неловко. Задължена съм ти, че снощи се опита да ми помогнеш...

— Като жена би трябвало да знаеш, че не беше проява на алтруизъм — отвърна рязко той и присви очи. — Какво става, Ейми? Ставаш все по-нервна. След още пет минути ще трябва пак да спасявам чашите.

— Изобщо не е смешно!

— Знам, извинявай. Мила, кажи ми какво не е наред. Да не би да се притесняваш заради Хейли? Страхуваш се, че той няма да дойде и ще се окаже, че напразно си идвала ли?

Тя преглътна и посегна към виното, докато мислеше за смачканата салфетка, скрита в куфара ѝ.

— И това също — измърмори Ейми.

Джейс кимна, сякаш това бе обяснението за лошото ѝ настроение.

— Колко ще го чакаш? — попита той, доколкото бе възможно с небрежен глас.

— Не съм сигурна. — По дяволите, защо се чувстваше виновна, че го лъже? Все пак срещата с Дърк Хейли си беше нейна грижа. Беше дошла на Сейнт Клер по работа. Връзката ѝ с Джейс нямаше нищо общо. Дали? Не му дължеше нищо, дори обяснение.

— Седмица? Две седмици? Колко?

— Вече ти казах, че не знам! Защо питаш, Джейс? Какво значение има?

Той я погледна.

— За съжаление има.

— Какво трябва да означава това „за съжаление“? Да не би да очакваш пристигането на друга туристка утре? Да не се окаже, че преча? — попита Ейми с горчивина.

— Разстроена си заради случилото се снощи, нали? — попита учуден Джейс.

— Именно. — Поне това бе истина. Всеки път, когато си спомнеше за предишната вечер, тя наистина се разстройваше. — Не съм дошла на Сейнт Клер, за да си търся любовник.

Той се наведе над чинията.

— Това ми е ясно. Също така не си дошла и да ми готвиш, нали?

— Не съм — въздъхна Ейми.

Джейс вдигна поглед и се усмихна предпазливо.

— Ейми, това е най-вкусната храна, която съм опитвал, откакто се помня. Ако обещаеш да не те нападам довечера, ще престанеш ли да ми се караш и ще ме оставиш ли да ѝ се наслажда на спокойствие?

Тя остана с отворена уста, след като чу тази необичайна молба. След това най-неочаквано усети как в нея намира смях. Той нахлу в моркосините ѝ очи и Ейми изви изразителните си устни.

— Какво излиза, че мъжът предпочита храната пред секса! Май трябва да се обидя.

— Изборът беше труден — ухили се Джейс.

— Благодаря!

Поне настроението стана по-ведро. Въпреки кашата, в която се бе озовала, тя бе доволна, че разправията бе предотвратена. Наистина искаше Джейс да хареса ястието. Усети необичайно задоволство, докато го наблюдаваше как опитва домашно приготвената храна. Когато се навечеряха, той ѝ благодари, сякаш току-що му бе поднесла безценно съкровище.

— Това ще ти бъде за спомен от Щатите — заяви сухо тя, докато миеха чиниите и се приготвяха да отидат в „Змията“.

Джейс изви недоволно устни.

— Точно така.

Ейми се намръщи, докато плакнеше последната чиния.

— Не е нужно това да се превръща в събитие, което се случва веднъж на десет години — обясни тя. — Ако се преместиш да живееш в Щатите, сигурна съм, че ще се храниш така редовно.

Той се поколеба, след това отвърна тихо.

— Отдавна реших, че в Щатите не ме задържа нищо. Хайде, мила, да вървим. Рей има да се чуди какво ни се е случило.

— Ще му занеса парче кокосов пай.

— Ще ти бъде вечен роб — обясни Джейс.

— Може и да ми бъде от полза — отвърна весело Ейми и се опита да не мисли, че той бе категоричен по въпроса за връщането в Щатите. Този въпрос не трябваше да има значение за нея.

— Не ти трябва още един роб — намекна Джейс и притисна лицето ѝ между дланите си. — Имаш мен.

— В теб има нещо, което никога няма да ти позволи да се превърнеш в роб — прошепна тя. Физическото привличане помежду им я тласкаше към него, ала Ейми знаеше, че не бива да се оставя.

— Поне се старая — прошепна на свой ред той и докосна устните ѝ със своите.

— Нали каза, че няма да ми се нахвърляш тази вечер. — Клепките ѝ трепнаха, докато го наблюдаваше. Какво точно искаше от него тази вечер?

— Когато един мъж е гладен, дава какви ли не прибързани обещания. — Джейс я целуна по върха на носа. — Ейми!

— Трябва да вървим, Джейс — настоя тя. Не можеше да му каже, че няма смисъл да ходи в „Змията“ тази вечер, че връзката вече бе

осъществена. Но пък в момента „Змията“ ѝ се струваше истински рай, място, където щеше да вземе решение как да прекара нощта.

Той потисна стона си и я пусна.

— Добре, мила. Да вървим. Рей ще се зарадва на това парче пай много повече, отколкото на викторианските еротични книжки.

Вечерта премина без впечатляващи събития, ала Ейми знаеше, че ще бъде така. Непрекъснато се оглеждаше с надеждата да забележи високия неугледен рус мъж, но никой, който дори бегло да отговаря на описанието, не се появи в „Змията“. Защо бе нужна тази тайнственост, чудеше се тя. Какво толкова имаше на тази маска? И какво щеше да прави утре сутринта?

Само че преди да настъпи утрото, трябваше да вземе решение по друг въпрос.

— Да се прибираме, мила — подкани я Джейс малко след полунощ и ѝ протегна ръка със самоувереността на мъж, който има намерение да се прибере у дома и да си легне с жена си. — Стана късно и е очевидно, че Хейли няма да се появи.

Той побутна недопитата чаша ром и Ейми забеляза, че почти не бе пил тази вечер. Веднага одобри, защото не ѝ се искаше Джейс Ласитър да стане жертва на горещината и рома, докато бе на Сейнт Клер. От друга страна беше малко вероятно Джейс да стане жертва на някой или нещо, каза си тя, докато се изправяше. Той нямаше нужда от нейната загриженост!

— Джейс — започна решително Ейми. — Мислех си, че тази вечер мога да се върна в „Марина“. Който е претършувал стаята ми, едва ли ще се върне. Може да е бил някой пиан моряк, който е искал да пипне малко пари.

— Стига, Ейми. — Джейс я притисна до себе си, прегърнал я през раменете.

— По дяволите, Джейс, не ми казвай да мълча! Опитвам се да обясня, че няма причина да се прибирам у вас! — Тя се почувства в капан и всичките ѝ страхове и притеснения се събудиха отново.

— Ейми, желая те — каза ѝ той, спря и я стисна за раменете. Грубото му лице бе много сериозно, докато я наблюдаваше. На приглушената светлина в бара тя забеляза блясъка в тюркоазените му очи. — Имам нужда от теб — прошепна Джейс. — Моля те, не ме отблъсквай тази вечер.

— Джейс, не е достатъчно да желаеш някого — опита се да обясни тя, ала се почувства безпомощна, когато усети силата на собственото си желание. — Всичко снощи се случи прекалено бързо. Така и не помислих.

— Днес имаше достатъчно време да мислиш, нали? Мила, аз говорех сериозно оде. Няма да те насилвам да дойдеш в леглото ми. Желанието ми е огромно, но въпреки това няма да те насилвам.

— О, Джейс — изпъшка Ейми, защото нейното желание бе не по-малко. — Една връзка не се гради само на желание.

— Ако в нашата имаше нещо повече, значи и двамата щяхме да загазим — отвърна мрачно той. — Ние сме от два различни свята. Най-доброто, на което можем да се надяваме, е връзка, в която основното е взаимното желание.

Тези груби думи я отрезвиха. Тя се отдръпна разтреперана и ужасена от истината. Отчаяно ѝ се искаше да измисли нещо разумно.

— Да, да, май си прав. Мога само да ти кажа, че единствената връзка, която е възможно да съществува между нас, просто не е за мен. — Обърна се и тръгна по улицата към дома му. — Ще си приготвя куфара и ще се върна в „Марина“.

— Недей, Ейми! — Думите прозвучаха зад нея, а след миг Джейс я настигна и стисна за китката. Тя усети, че той полага огромни усилия, за да се овладее, преди за говори отново. — Добре, Ейми. Печелиш. Готов съм да ти дам всичко, което притежавам, стига да дойдеш в леглото ми, ала няма да настоявам. Обаче настоявам да останеш в дома ми. Моля те, разбери, че ще бъда безкрайно нервен, ако те изпратя отново в хотела. Ако не приемаш, че имам нужда от теб и че те желая тази вечер, поне приеми факта, че ще полудея от тревога по теб, ако се върнеш там.

Тя разбра, че не може да си тръгне. Нямахте сили да му откаже.

— Добре, Джейс, ще остана.

Час по-късно, докато лежеше сама в леглото си и слушаше шума на палмовите листа пред прозореца, Ейми усети, че бе попаднала в подвижни пясъци и нямаше да е никак лесно да се измъкне.

Какво, по дяволите, я накара да стотви вечеря на Джейс? Можеше спокойно да издържи още някой и друг ден на мазна храна. Желанието да нахрани този мъж сега ѝ се струваше точно толкова необичайно, колкото и желанието, с което се озова в леглото му

предишната вечер. Имаше нещо примитивно и същевременно чисто женско в постъпките ѝ.

Истината бе, че първичните ѝ постъпки бяха само част от дългия списък необясними чувства, които я бяха завладели, а те бяха много опасни. Тя се размърда неспокойно на леглото и отметна завивките. Стана и приближи до прозореца. Тази вечер нямаше да излиза на верандата. Джейс може и да не бе заспал и ако усетеше, че е навън, щеше веднага да отиде при нея. А Ейми отлично знаеше какво ще последва.

Полъхът на вятъра откъм океана имаше приятен вкус и мирис, каза си тя, докато развяваше винената ѝ нощница. Някои страни от рая бяха прекрасни, но под тях се криеха опасности. Бяха толкова прекрасни, че лесно разбуждаха мъжките амбиции и желаниа. Дори мъж като Джейс не можеше да устои.

Замисли се над философията на Маги за мъжете и жените. Какво ли щеше да се случи с Джейс, ако преди десет години някоя жена бе успяла да го приласкае и да създаде дом с него? Ако бившата му съпруга бе разбрала, че дом без деца също можеше да бъде прекрасен с мъж като Джейс?

Ейми знаеше, че бе пълна глупачка, след като се измъчваше с подобни мисли. Джейс вече не се интересуваше от бъдещето си. Живееше за момента и се възползваше от това, което се предлагаше на Сейнт Клер, без да иска нищо повече. Ако поискаше нещо повече, щеше да е истински ад.

Нима той не разбираше, че с молбата си да сподели леглото му я поставяше в сходно положение? Ако отидеше в стаята му сега, рискуваше да се влюби в мъж, който сам ѝ бе казал, че връзката им е невъзможна.

Бе попаднала на неподходящо място в неподходящ момент. Да не говорим, че са бяха намесили и неподходящи хора.

Само че желанието да даде на този мъж онова, което той искаше от нея, ставаше неустоймо. Знаеше какво прави, когато излезе на верандата. Утре сутринта нямаше да може да каже, че не знае какво я бе прихванало.

Тя спря край отворения прозорец на стаята му и се опита да различи очертанията вътре. Джейс се бе покрил с чаршаф до кръста и голотата му сякаш я прикани да се приближи. Загорелите му мускули

се виждаха ясно, докато Ейми пристъпваше напред. Дали беше буден? Не помръдна, когато тя приближи.

— Джейс? — Прошепна името му и направи още една крачка до леглото. Той не помръдна. Беше се отпуснал напълно спокоен, разрошената му коса изпъкваше на бялата възглавница. Лежеше по корем, извърнал лице на другата страна. На Ейми ѝ се прииска да посегне и да прокара пръсти през гъстата му махагонова коса.

Тя предпазливо седна на края на леглото, без да знае как да издаде присъствието си. Постави ръка на широкото му рамо.

— Крайно време беше — измърмори с надебелял глас Джейс. — Вече започвах да се притеснявам. — Обърна се към нея подозрително бързо и Ейми разбра, че изобщо не е бил заспал. Плъзна ръка около кръста ѝ и я привлече до себе си, притискайки краката ѝ със своите, докато се навеждаше да я целуне.

— Джейс, ти си един ненаситен арогантен мъжкар, а аз не трябваше да идвам — въздъхна тя, докато го прегръщаше, а той лакомо откри твърдото ѝ зърно.

— Знам, знам. Не искам от мен да те пусна. Ти сама дойде. Не мога да те пусна! — Прекъсна следващите ѝ думи, като притисна устните ѝ така настойчиво, сякаш бе зажаднял за тях.

Ейми усети как тежкото му тяло я притиска и сатенената нощница сякаш сама се повдигна.

Стегнатото му тяло я притискаше, а думите, които шепнеше до устните и до ухото ѝ, бяха заредени с желание и жажда, каквито не бе усещала досега.

Знаеше, че тази вечер Джейс се опитваше да се владее. Опитваше се да я люби бавно и ненаситно. Напрягаше се, за да я дари с удоволствие и тя остана очарована. Ейми усети, че и тя се чувства ненаситна също като него. Искаше той да бъде омагьосан от нея, да копнее за нея, да мисли само за нея. Изпитваше някакво примитивно удоволствие, когато усещаше, че му въздейства по този начин. Едно от най-важните неща, с които я дари Джейс, бе усещането, че може да му въздейства по този начин.

Силни, невероятно чувствителни ръце пълзяха по тялото ѝ и смъкнаха красивата дреха с много внимание. Когато Ейми се освободи от нея, той се надигна на лакът, за да я погледне. Тя бе притисната в него, косата ѝ се бе разстлала по ръката му, присвила в коляното

единия си крак. Ейми прокара пръсти по гърдите му и с наслада усети тялото му.

След това Джейс се размърда, а очите му проблеснаха в тъмнината и той коленичи между краката ѝ.

— Джейс?

— Искам да опозная всеки сантиметър от тялото ти, мила. — Наведе се напред и започна да обсипва стомаха ѝ с горещи целувки. Тя въздъхна, когато усети, че желанието ѝ става неудържимо. Устните му разпалваха страстта ѝ и се движеха все по-надолу, докато Ейми не усети, че ще полудее от желание. Времето спря и нощта заискри.

Пръстите на Джейс откриха чувствителното място между краката ѝ, а след това тя проплака името му. В този момент той дръпна пръсти и пристисна на тяхно място устни.

— Джейс, о, Джейс!

Изви се под него и страстта ѝ се разпали още повече. Отчаяно се притисна към раменете му и се опита да го привлече върху себе си. Той се остави на настойчивите ѝ ръце и Ейми усети мъжката му твърдост и разбра, че бе напълно готова да го приеме.

Бавните му тласъци я изпълниха с невероятно удоволствие. Когато изви нагоре бедра и се опита да ускори ритъма, Джейс пхна ръка между тях и я задържа.

— Тази вечер няма да стане по твоя начин — заяви настойчиво той.

— Ти си звяр — прошепна тя и впи нокти в загорялата кожа на раменете му.

— А ти, красавице, накрая ще ме опитомиш.

Влажната ѝ топлина го приемаше с готовност, въпреки че Джейс я изпълваше изцяло. Бе готова за него, ала тялото му я изненада, също както предишната вечер. Винаги ли щеше да бъде така? Не, невинаги. Той нямаше да е до нея завинаги. Ейми отпъди неприятната мисъл и го притисна до себе си.

След това всички мисли за бъдещето отлетяха, прогонени от постоянния му еротичен ритъм. Тя му се отдаде напълно, кръстоса крака на гърба му и го прегърна през врата.

— Ейми, сладката ми Ейми! Господи, жено, ти ме омагьосваш!

Когато най-сетне дойде моментът на пулсиращата кулминация, тя едва успя да си поеме дъх заради силата ѝ. Усети как Джейс я

притиска до себе си и разбира, че той също се наслаждава на удоволствието ѝ. След това забърза ритъма и усети края.

Дълго след това Джейс се размърда до нея, а тюркоазените му очи заблестяха весело.

— Няма да те питам защо дойде тук тази вечер, Ейми. Благодарят ти. Имах нужда от теб.

Тя остана да лежи тихо в прегръдките му, а той се унесе. Не биваше да идва. Изобщо не биваше да тръгва за Сейнт Клер. Господ да ѝ е на помощ, защото бе влюбена в този мъж, а това не биваше да се случва. Джейс Ласитър се бе отказал от всички отговорности, от цивилизацията и всичко, което Ейми ценеше.

Тя усещаше как бавно минава времето. Нощните сенки се изместиха. Ейми задрямваше, после се будеше, докато мъжът до нея спеше непробудно.

Когато забеляза първата смътна светлина на зората, тя си спомни за бележката.

Това бе причината да дойде на Сейнт Клер, предстоеше ѝ важна среща, спомни си неочаквано Ейми. А Джейс не биваше да става част от това.

Бавно и внимателно, обзета от тъга, тя се измъкна от леглото. Когато застана на прозореца се обърна и погледна отново заспалия мъж, който я бе любил така страстно през нощта. Скоро щеше да се сбогува с него. След като приключеше със задачата си на острова, нямаше да има причина да остава. Споменът за Джейс щеше да е всичко, което да отнесе от Сейнт Клер. Тази мисъл я прободеше.

Взе си нощницата и мина през верандата към собствената си стая. Облече се бързо, обу джинси и тениска. След това грабна обемистата чанта, която обикновено носеше, и излезе от къщата.

Зората на Сейнт Клер беше най-приятното и хладно време. Въздухът все още не бе толкова влажен, както щеше да стане по-късно. Небето бе невероятно — блестящо, бистро. И океанът бе по-спокоен в този час, а по доковете се мяркаха малцина. По някое време през нощта военният кораб бе отплавал.

Тя забърза по кея, стиснала кожената дръжка на огромната чанта. Никой не ѝ обърна внимание, докато отиваше към уреченото място. Малката сграда представляваше неугледна дървена постройка, може би складово помещение. Ейми се огледа за високия рус мъж.

За пръв път изхвърли мислите за прекараната нощ от главата си и усети как нахлуват притесненията. Наистина не знаеше нищо за Дърк Хейли, освен твърденията му, че бил приятел на Тай. Нямаше причина да се съмнява в доказателствата, които бе споменал в двете телеграми.

Защо трябваше срещата им да е толкова тайна? Защо настояваше тя да дойде сама? Беше доволна, че не взе маската. Дърк Хейли трябваше първо да ѝ каже истината, а след това Ейми щеше сама да реши дали да му я даде.

Той се появи иззад ъгъла на постройката така тихо и неочаквано, че тя се стресна. За секунда двамата останаха загледани един в друг. Ейми усети как пулсът ѝ тупти, докато оглеждаше русата коса, строгите сиви очи и високото тяло на мъжа пред нея. Беше в джинси и старо протрито кожено яке. Кой знае защо, якето привлече вниманието ѝ. Сутрин бе приятно хладно и нямаше нужда от кожено яке. Щеше да бъде хубав, по момчешки начин, ако не бе студенината в сивите му очи. Устата му бе извита недоволно, но щом се усмихна, стана много по-приятен. Напомни ѝ за Тай.

— Ейми Шанън? — повика я той и по акцента му разбра, че бе някъде от Юга. Сивите му очи се спряха на огромната чанта.

— Точно така. Вие ли сте Дърк Хейли? — Прииска ѝ се да отстъпи назад, ала потисна желанието си. Трябваше да запази самообладание и да не показва колко бе притеснена. Беше дошла тук, за да се пазари.

— На вашите услуги. Носите ли маската?

— Първо да поговорим — напомни му тя и стисна здраво чантата. Мъжът забеляза жеста ѝ и кимна. — Маската принадлежи на сина на Тай. Искам да знам защо за вас е толкова важна и къде е Тай.

Дърк Хейли се облегна на стената на стария склад и я погледна хладно.

— Защо не дойде жена му?

— Това не е важно. Аз дойдох вместо нея.

Той кимна отново.

— Разбрах коя си, преди още да дочуя клюките в бара. Май си доста палаво котенце. От един ден си на острова, а вече забърса един от местните. При това добре си го подбрала. С Ласитър се съобразяват всички на Сейнт Клер. Поне така разправят. Не че има значение — изсмя се Хейли. — Едра риба в малко езерце. Да не говорим, че тук

няма кой знае какво значение, че си толкова важен и уважаван. Трябват ти малко пари и да ти се носи славата на опасен човек. И аз ще си намеря такова местенце и ще стана клечка, но май ще трябва да си избира някой друг остров. Нещо ми подсказва, че Сейнт Клер не е достатъчно голям и за двамата с Ласитър. Нищо. Остават още много острови.

Ейми бе обзета от истински страх, докато наблюдаваше лицето му. Не обърна внимание на обидата и попита тихо:

— Маската ли ще ви купи това положение, господин Хейли?

— Да, госпожице Шанън — отвърна той с подигравателно любезен тон. — Маската ще ми го осигури. Ще ми осигури и ново име, нов паспорт и пари за нов живот. Боя се, че не мога да ви позволя да я занесете обратно на хлапето на Тай.

— Какво толкова важно съдържа тази маска? — настоя тя и пръстите ѝ побеляха, докато стискаше дръжките на чантата. Господи, в какво се бе забъркала? Джейс щеше да побеснее. Колкото и да бе смешно, това бе мисълта, която не ѝ даваше мира.

Какво правеше сама тук на пустия док? Защо се разправяше с мъж, който се оказа значително по-опасен, отколкото ѝ се бе сторило? Чу как Джейс ѝ задава същия въпрос. Добре че не донесе маската със себе си. Тя щеше да бъде билетът ѝ към спасението.

— Според мен, ще сте много по-щастлива, ако не знаете защо ми трябва проклетата маска — отвърна лениво Хейли. — Нещо ми подсказва, че няма да одобрите.

— Искам да ми кажете за Тай! — Ейми успя да говори спокойно, дори с известна надменност и арогантност.

— Мърдок е мъртъв — отвърна небрежно той.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Сигурен ли сте?

Бавната му усмивка се оказа страшна.

— И още как.

Нещо прещрака в главата на Ейми и тя го погледна ококорена.

— Вие ли го убихте?

Хейли се отгласна от стената и Ейми веднага се отдръпна назад. Страхът ѝ стана по-силен.

— Не съм го убил, но и не мога да твърдя, че ми е мъчно за смъртта му. Беше се превърнал в проблем.

— Какъв проблем?

— Госпожице Шанън, нямат ли край въпросите ви?

— Искам да разбера какво се е случило с Тай Мърдок.

— Вече ви казах, че е мъртъв! Доказателство ли искате? — Ейми се отдръпна, когато той бръкна в якето си. Извади американски паспорт. Изви едната си вежда и ѝ го подаде.

Ейми посегна с разтреперана ръка и го отвори. Беше на Тай. Красивото му лице ѝ се усмихваше, а познатите тъмни очи бяха пълни с подигравка. Той бе просто момче, което никога не бе пораснало и не бе станало мъж, което искаше да го оставят на мира, за да се отдаде на игрите си. Само че една от тези игри бе предизвикала смъртта му. Не можа да си представи как по друг начин можеше Дърк Хейли да се е сдобил с паспорта на Тай. Ейми не усети нищо, докато се вглеждаше в бащата на племенника си, усети само тъга за детето, което в момента бе в Калифорния. Сестра ѝ се оказа права. Най-добре бе да кажат на Крейг, че баща му е имал намерение да се върне, ала е бил убит по време на едно от многобройните си приключения. Кой знае, каза си Ейми, може да се бе оказало точно така.

Бавно върна паспорта на Хейли.

— Можеш да го задържиш — каза ѝ той. — Донесох го, защото той е единственото доказателство за смъртта му. Можех да донеса и отрязаната му глава.

— Вие сте ужасен човек, господин Хейли — отбеляза тя.

— Аз съм от хората, които оцеляват, за разлика от Мърдок. А сега давай маската. — Посегна към чантата на рамото ѝ, но Ейми отстъпи назад и отново събра смелост.

— Не е в мен.

— Къде е? — изръмжа той.

— Скрита е. Говоря напълно сериозно. Маската е единственият спомен на племенника ми от баща му. Искам да знам защо е толкова ценна и чак тогава ще реша какво да направя с нея.

— Изобщо не си имала намерение да ми я предадеш, нали? — изсъска Хейли с толкова злоба, че тя се стресна. — Малка лъжлива мръсница! Срецна се с мен, за да разбереш защо е толкова важна маската!

— Ако докажете, че имате право да вземете маската, ще ви я дам — опита се да обясни Ейми, обзета от паника. — В противен случай

остава за Крейг.

В ръката му се появи пистолет. В първия миг дланта му беше празна, а в следващия смъртоносното дуло бе насочено към нея.

Тя не знаеше какво да направи. Остана неподвижно на мястото си, а след това, без да мисли, се завъртя, готова да побегне. Беше напълно безсмислено да се бяга от куршум, каза си Ейми, ала нямаше какво друго да направи. Може би той нямаше намерение да я убие, докато не се добере до маската!

Не успя да направи дори две крачки. Ръката на Хейли я стисна през устата и пистолетът се оказа допрян зад ухото ѝ.

— Да не би да си въобразяваш, че ще позволя на някаква гнусна лъжкия да ме измами? — дърпаше я той. — Маската е моя и ще я получа без повече тапи игри! Качвай се на лодката!

Ейми се отпусна, но Хейли лесно я повдигна и я подхвърли в моторницата, завързана на кея. Тя отвори уста да изпищи, когато той я пусна, ала в същия миг Хейли насочи пистолета към нея.

— Все още няма да те убия — измърмори той, — но ще го използвам, за да те накажа, ако не мълчиш. Ако не искаш да прекараш следващите няколко часа в безсъзнание, най-добре се дръж прилично.

Хейли не я изпусна от поглед, докато развързваше моторницата. След това я натика в кабината и заключи вратата от външната страна. Ейми наблюдаваше безпомощно как пали двигателя и безопасният остров Сейнт Клер се отдалечава.

СЕДМА ГЛАВА

Ейми се беше сгушила в кабината, докато Дърк Хейли прекарваше огромната моторница към далечния край на Сейнт Клер. Наблюдаваше как бреговата линия криволичи покрай прозореца и се чудеше какви ли са намеренията на Хейли. Претърси набързо кабината, но не откри нищо полезно, нямаше дори кухненски нож. Ами сега?

На Сейнт Клер нямаше други селища, освен града с пристанището, така че тя не се учуди, когато Дърк Хейли пусна котва в малко заливче, където не се виждаше жива душа. Когато той отключи вратата на кабината, Ейми се завъртя вбесена към него и се постара да прикрие страха си.

— Май ще трябва да действаме по трудния начин — измърмори Хейли, премести пистолета в лявата си ръка и посегна към ръката ѝ. — Ела.

— Като ме убиеш, няма да постигнеш нищо. — Устата ѝ пресъхна, докато той я теглеше към палубата. — Аз съм единствената ти връзка с маската! — Трябваше да запази спокойствие и да продължи да се пазари. Това бе единствената ѝ надежда.

— Може и да си връзката ми с маската, ала не и по начина, по който си мислиш. Надявай се да си направила добро впечатление на Ласитър, докато сте се търкаляли в леглото.

— За какво говориш? — успя да попита тя, обзета от нов страх. Ръцете ѝ трепереха и Ейми се препъна, докато вървеше към малката стълба, спусната от едната страна.

— Ти си ключът към маската, но няма да те изпратя да я вземеш. Ласитър също знае къде се намира, нали? Сигурен бях — възкликна Хейли, когато забеляза напрегнатото ѝ изражение. — Сега ще разберем дали държи достатъчно на новата си играчка в леглото и дали ще я размени за маската. Надявай се да не знае каква е стойността на маската. Ако е разбрал, отсега ти казвам, че няма да я смени, за да си върне топлото ти тяло в леглото. Ще може да си купува колкото иска

топли тела, ако е разбрал. Хайде! Престани да се дърпаш. Влизай в лодката. — Тя за малко не падна през борда, докато се прехвърляше в поклащащата се лодка до моторницата. Никога през живота си не се бе чувствала толкова непохватна. Какво ли щеше да направи Хейли, ако случайно паднеше във водата? Дали да не се опита да го направи нарочно? Необмисленият ѝ план се провали почти веднага. — Сложи си ръцете зад гърба — изръмжа грубо Хейли и посегна към въжетото в малката лодка. Стегна китките ѝ така, че Ейми не можеше да помръдне. Ако паднеше във водата, това щеше да означава сигурна смърт. Най-вероятно щеше да се удави. Дори да се опиташе да се добере до брега, нямаше да успее да се справи, защото Хейли бързо щеше да я настигне. И двамата мълчаха, докато той гребеше към плажа. Щом пристигнаха, Хейли грубо я изкара от лодката в плитката вода на залива. Тя зашляпа към пясъка с натежалите си от поетата вода сандали. — Искам да съм сигурен, че ще те намеря, когато се върна — обясни със студен глас той и я побутна към една палма. Завърза я стегнато към дървото. — Да не си посмяла да бягаш. Ще бъде доста интересно какво ще направи Ласитър. Надявай се да не е достатъчно умен, за да разбере, че маската струва повече от теб.

Ейми наблюдаваше ужасена как Дърк Хейли се връща на моторницата, качва се и пуска двигателя. След няколко минути се отпрати към града. Тя се отпусна на палмата и се опита да измисли какво да прави.

Какво знаеше за Джейс Ласитър? Какво ли щеше да направи, когато разбереше за ултиматума на Хейли? Бяха се запознали преди два дни, а ето че съдбата ѝ бе в неговите ръце. Това бе мъж, отхвърлил цивилизацията и моралните ценности преди десет години.

На Джейс щеше да му стане ясно веднага щом Хейли се свържеше с него, че маската е безценна. Защо да не я задържи за себе си?

Слънцето бързо се бе изкачило в небето, а горещината започваше да пари. Ейми изгуби много енергия, докато се опитваше да се освободи от въжетата, докато накрая прецени, че Дърк Хейли я бе завързал с опитна ръка. Как бе възможно Тай Мърдок да се забърка с подобен човек? Знаеше, че Тай търси приключения и вълнения, ала досега не бе и предполагала, че бе действал извън рамките на закона. Следователно и Хейли действаше незаконно. Ако бе приятел на Тай,

това означаваше, че Мърдок бе паднал много ниско и накрая е бил убит.

Помисли си за сестра си и племенника си. Мелиса измисляше истории, които да разказва на детето, когато той пораснеше и започнеше да задава въпроси. Сега Ейми започна да съчинява истории, които да каже на сестра си. Ако се измъкнеше жива от тази каша, наистина ли щеше да разкаже на Мелиса истината за бившия ѝ съпруг? Какъв смисъл имаше Мелиса да разбере що за мъж бе обичала, по всяка вероятност истински ренегат.

Това колебание щеше да я измъчва, ако останеше жива.

Тя се опита да диша дълбоко, за да се успокои. Нямахте съмнение, че Хейли щеше да я убие, без да му мигне окото. Очевидно бе, че смъртта на Тай не означаваше нищо за него. Защо ли маската бе толкова ценна?

Палмата, към която бе завързана, бе в малка горичка до самия плаж. Отстрани се протягаха втвърдени късове лава в причудливи форми. От време на време от вълните се разпиляваха пръски, което означаваше, че в лавата има естествени пещери и тунели, които се отваряха под нивото на водата.

Когато далечният шум от двигател на лодка привлече вниманието ѝ, страхът отново я обзе. Хейли се връщаше в залива. Дали се бе срещнал с Джейс? Каква ли щеше да бъде съдбата ѝ?

Зачака, завладяна от напрежение, докато Хейли хвърляше котва. Спусна се в лодката и загреба към брега, а щом наближи, Ейми видя пистолета.

— Любопитна си, нали? — попита подигравателно той, когато развърза ръцете ѝ и я повлече обратно към лодката. — И аз. Скоро ще разберем какво е мнението на Ласитър за теб, а също и колко знае за маската.

— Какво си направил? — прошепна тя, докато се качваше в лодката.

— Изпратих му съобщение по един от докерите.

— Какво съобщение?

— Съобщих му, че държа нещо негово и, ако иска да си го получи, да ми донесе това, което е скрил. Написах му как да намери залива и настоях да дойде сам, в противен случай ще бъда принуден да ликвидирам неговото нещо.

Ейми си пое рязко дъх, когато чу тези думи.

— Често ли правехте подобни неща с Тай? — попита тя с горчивина.

— Двамата с Тай сме си прекарвали добре, преди да сритаме шапките. Изкарвахме луди пари и профуквахме всичко.

— Ами той... Той някога споменавал ли е за съпругата си и сина си? — Сама не знаеше какво я накара да зададе този въпрос.

— Един-единствен път. Онази нощ ми разказа за маската и я изпрати в Щатите на сигурно място. Каза, че щяла да му осигури пенсията — разказваше Хейли, докато я побутваше по стълбата пред себе си.

— Значи е имал намерение някой ден да се върне — продължаваше да настоява Ейми, защото искаше да разбере, за да каже на Мелиса.

— Откъде да знам? Той беше непредсказуемо копеле — отвърна незаинтересован Хейли. — Сядай на този шезлонг. Искам Ласитър да те види, когато пристигне. Не ми се ще да направи нещо прибързано, като например да потопи моторницата с няколко изстрела. Като те види, ще внимава повече.

Дали Джейс щеше да дойде? Тя погледна към хоризонта, а след това внимателно обходи с поглед залива. Да, каза си неочаквано. Той ще дойде заради мен. Беше сигурна. Кой знае защо му се довери още от началото. Както бе казала Маги, жените са тези, които поемат целия риск. Кой друг, освен една жена, би се доверила на човек, когото познава от толкова скоро? Ейми поклати учудено глава. Бе истинско чудо, че човешката раса бе оцеляла, след като половината поемаха рискове и заради другата половина. Може би тъкмо поради тази причина хората бяха оцелели!

Хейли мълчеше и очевидно нямаше никакво желание да си говори с нея. Направи си кафе, но на нея не предложи. Тя продължаваше да седи с вързани на гърба ръце. Слънцето вече бе мъчително горещо и Ейми усети как потта ѝ попива в памучната тениска. Господи, навън бе толкова горещо. Щеше да изгори. Не че имаше значение, ако той я убиеше, напомни си мрачно тя.

Къде беше Джейс?

Усети нарастващото напрежение на Хейли и това още повече я изнерви. Ако имаше нещо по-лошо от това, да си изправена пред мъж с

пистолет, то бе да си изправена пред нервен мъж с пистолет. Искрено се надяваше той да не бе непохватен като нея, когато бе под напрежение.

Чу се приглушено бръмчене на мотор още преди да видят малката лодка, която пореше вълните. Хейли чу звука веднага и се показа от сенчестата кабина, за да застане до Ейми, докато лодката приближаваше. Джейс бе застанал на носа. Нямаше съмнение, че бе дошъл сам. На лодката нямаше кабина, която да скрие втори човек.

— Я виж ти! Глупакът е решил да се прави на честен — измърмори облекчен Хейли. За пръв път Ейми усети колко несигурен бе бил за действията на Джейс. Сигурно се бе притеснявал дали другият мъж няма да измисли нещо неочаквано, каза си отвратена тя. Нямаше съмнение, че Дърк Хейли не ценеше особено женския живот, че над всичко бе маската. Как да му каже, че приятелят ѝ бе различен?

Бе готова да заложи на Джейс. Обичаше го.

Моторът на лодката угасна след миг, въпреки че тя бе още далече от моторницата.

— Ейми, добре ли си? — провикна се Джейс.

От мястото си забеляза, че лицето му бе мрачно.

— Отговори му — сръчка я Хейли с пистолета.

— Да. Да, Джейс, добре съм. — Гласът ѝ прозвуча немощен, ала той изглежда чу.

— Носиш ли маската? — провикна се Хейли.

Джейс вдигна дясната си ръка. Държеше въже, а на края му висеше маската. Към нея бе завързана метална тежест. Маската се поклащаше лениво точно над вълните.

— Ето я. Както виждаш, ако не съм аз да я държа, ще падне, а водата е доста дълбока тук, Хейли. Ще ти трябва водолазна екипировка и много време, за да се добереш до дъното, ако въжето се измъкне от ръката ми. А то със сигурност ще се измъкне, ако нараниш Ейми или стреляш по мен.

Хейли изруга тихо, но цветисто.

— Готов съм на сделка, Ласитър. Вземи си жената. Искам само маската.

— Твоя е — увери го Джейс. — Само че ще тръгне към дъното, ако нещо се случи на Ейми.

— Ела по-наблизо, за да се качи тя в лодката ти, а след това ще ми подадеш маската — настоя веднага Хейли.

Джейс изви презрително устни.

— Ти ме вземаш за пълен глупак, Хейли. Щом пипнеш маската, ще ни застреляш и двамата. Защо ли ми се струва, че не гориш от желание да оставиш живи свидетели?

— Не си в положение да се пазариш, Ласитър! Ще я убия, ако не ми предадеш маската, знаеш, че ще го направя!

— Знам. Освен това знам, че маската означава за теб много повече от живота ѝ. Имам предложение. — Той зачака отговорът на другия мъж.

— Казвай.

— Освободи Ейми. Тя ще доплува до брега. Когато е на сигурно място, ще дойда при теб и ще ти дам маската. Ще трябва да ме застреляш, ако нещо не ти харесва.

— Въръжен ли си? — попита Хейли след кратко мълчание.

— Не съм.

— Докажи! — настоя мрачно Хейли.

Бавно, без да изпуска висящата на въжето маска, Джейс свали кремавата си риза. След миг застана гол до кръста, само по прилепналите си панталони в защитен цвят. Очевидно бе, че не бе скрил пистолет.

Хейли обмисли предложението и Ейми усети, че напрежението му расте. Стоеше неподвижна и не смееше да го разсейва.

— Добре, Ласитър, съгласен съм.

Тя скочи.

— Недей, Джейс! Той ще те убие.

Хейли я стисна за ръката и я дръпна към себе си.

— Млъквай — изсъска той гневно.

— Ейми, подчинявай му се. Скочи от борда и плувай към брега — настоя Джейс.

— Ама, Джейс...

— Ейми! — Гласът му стана властен, както когато се намеси, за да прекрати боя в бара си. — Скочи през борда и плувай към брега. Без повече приказки! Мърдай, жено!

Тя замълча и погледна ширналата се вода. Той искаше от нея да следва плана му. Джейс не беше глупав. Може би знаеше какво прави.

Усети, че Хейли нетърпеливо я освобождава от въжето. След миг ръцете ѝ бяха свободни. След това я блъсна злобно.

— Хайде, махай се. Не ми се чака повече, отколкото трябва, дяволите да те вземат! Плувай към брега.

Ейми хвърли последен поглед към Джейс, спусна крака през борда и скочи във водата. Приятният хлад бе истинско облекчение след жаркото слънце, ала тя не се зарадва. Докато замахваше към брега, си каза, че по нейна вина Джейс сега бе в ужасна беда. Как бе възможно да е такава глупачка и да си въобрази, че ще успее сама да се справи с Дърк Хейли?

След няколко минути краката ѝ докоснаха песъчливото дъно и Ейми излезе на брега. Без да обръща внимание на мокрите си дрехи, тя се обърна, за да види какво става в морето.

Щом погледна, Джейс ѝ помаха да се скрие в палмовата горичка. Очевидно искаше да се махне от мястото, където биха я застигнали куршумите. Ами той?

Сигурно има някакъв план, повтаряше си Ейми, докато подтичваше към горичката. Не можеше да се остави да бъде застрелян заради някаква маска. Скри се сред палмите.

Изстрелът прогърмя в мига, в който тя се скри. Ейми се завъртя като обезумяла и погледна двете лодки.

— Господи, Джейс! — Не успя да го види.

Дърк Хейли беше надвесен над водата, стиснал пистолета в протегнатата си ръка. Докато Ейми го наблюдаваше, той продължи да стреля.

Сигурно Джейс нарочно бе скочил във водата, каза си тя, макар че не бе убедена дали бе станало така. Нима се бе надявал да преплува до брега под водата? Хейли щеше да го забележи веднага щом излезеше. А стъпеше ли на пясъка, щеше да е чудесна мишена. Може би щеше да успее да си съдържи дъха и да подлъже Хейли, като го накара да си мисли, че го бе убил.

Единствената друга възможност, която не искаше да си представя, бе, че Джейс е бил убит. Може би Хейли го бе уцелил в мига, в който Джейс бе скочил зад борда.

— Не! — прошепна Ейми, защото не можеше да приеме тази възможност. Това бе невъзможно. Не можеше да понесе подобна мисъл.

Хейли отново стреля във водата, след това се завъртя и започна да оглежда брега, за да види къде бе тя. Забеляза вбесеното му изражение, когато вдигна пистолета си и го насочи към нея. Дали я виждаше сред палмите? Погледна образуванията от лава от дясната си страна.

Инстинктивно се бе прикрила зад причудливите скали. След секунда два изстрела проехтяха над нея, Ейми затвори очи и клекна.

— Ейми!

Гласът на Джейс я накара бързо да отвори очи.

— Джейс! Господи! Как се озова тук? — възкликна тя, вече във възторг, че го вижда. Бе на около пет метра от нея и май се бе измъкнал от скалите, които опасваха залива. Хейли нямаше да може да го види от моторницата. Нов куршум се заби в скалите зад тях. — Мислех, че си във водата. Страхувах се... — Ейми замълча, защото не посмя да произнесе думите.

— Познавам острова доста по-добре от Хейли. — Той изпълзя при нея. — Има подводни пещери в края на залива. Гърлото на едната е тук. — Джейс посочи с брадичка скалите, които тя бе оглеждала, докато бе завързана за палмата. — Често съм плувал тук. — Ейми не виждаше нищо, но долови бучене от вода, която се разбиваше на някакво закътано място. — Островът е вулканичен и има много такива места. — Той клекна до нея, за да не го види Хейли. — Добре ли си?

— Да. О, Джейс, много съжалявам. Забърках такава каша — замънка тя.

— Забърка и още как — съгласи се той, макар и с известно съчувствие. — И все още не сме се измъкнали. Хейли е побеснял.

— Меко казано. — Проехтя нов изстрел. — Какво направи с маската?

— Пуснах я през борда, когато скочих от лодката — обясни небрежно Джейс. — Което означава, че имаме проблем. Хейли не получи маската, ала има двама свидетели, които могат да го обвинят в отвличане и нападение. Дори на този забутан остров убийството е сериозна работа. — Проехтя нов изстрел и парче откъртена скала бръмна покрай главата на Ейми. — Хайде, ела, трябва да се махнем от това място. — Без да я чака, той я дръпна след себе си и я поведе към неравната вулканична скала. — Наведи се.

Тя остана на колене и длани и се опита да не обръща внимание на пораженията, които нанасяше спечената лава. Ако предстоеше да се придвижват по този начин, и дланите и коленете ѝ щяха да станат на лентички, помисли си отчаяно Ейми.

— Той спря да стреля — отбеляза след няколко минутки тя, когато Джейс стигна до края на скалите и се сниши на пясъка. Протегна ръка, за да ѝ помогне.

— Сигурно защото в момента гребе към брега — обясни мрачно той, стисна пръстите ѝ, обърна ръката ѝ и огледа издраните ѝ длани. — По дяволите! Виж си ръцете!

Ейми отдръпна рязко пръсти.

— Сигурна съм, че и твоите не са в по-добър вид. Може ли да си ги сравним по-късно? Какво ще правим сега? — Тя извърна притеснено поглед назад през рамо, но не видя никой. Скупчените вулканични скали ги криеха от Дърк Хейли.

— Какво правят разумните хора, когато са изправени пред въоръжен побеснял тип? Бягат. — Джейс я стисна за ръката, потели я напред и двамата хукнаха към преплетените палми и папрат.

— Да не би да мислиш, че ще ни преследва? — задъхваше се Ейми и се опитваше да не се препъва в гъстата растителност. Над тях се разкрещяха възмутени птици.

— Не чух да пали двигателя на моторницата, което означава, че трябва да сме готови за най-лошото — уведоми я Джейс.

— Може би... Може би не знае, че си се добрал до брега — предположи с много надежда Ейми.

— Може би — отвърна той, ала личеше, че не бе никак убеден. — Много скоро ще разбере, че сме двама. Оставихме следи.

Пречупени клонки папрат и смачкани листа издаваха откъде бяха минали. Тя погледна отчаяно след себе си и се постара да запази енергията си. Едва си поемаше дъх. Тъкмо когато си мислеше, че няма да издържи нито крачка повече, доловиха приближаването на преследвача си.

— Птиците — измърмори Джейс и погледна през рамо в посоката, от която бяха дошли.

Птиците се разкрещяха с огромно възмущение, когато те двамата навлязоха в джунглата, а сега отново подеха шумния си протест.

Очевидно Хейли бе забелязал, че плячката му се изплъзва към вътрешността на острова.

— Джейс — обади се Ейми и се обърна към него. — Мисля, че не мога повече. Не е ли по-добре да се скрия? Така ти ще продължиш сам... — Докато стоеше задъхана, тя усети как краката ѝ треперят. — Само те бавя.

Вместо да започне да ѝ се моли или да се съгласи с нея, той я погледна с присвити очи и ѝ се стори изключително страшен.

— Ще тичаш, докато ти кажа, че можеш да спреш. Ясно ли ти е? Беше достатъчно глупава, за да се забъркаш в тази каша, така че, предполагам, няма да проявиш достатъчно ум, за да се измъкнеш сама. Затова ще правиш каквото ти кажа. Тичай, Ейми, или ще ти нашаря задника, когато това приключи, кълна се, че ще го направя.

Тя откри, че страхът и срамът могат да те тласнат напред с нови сили. Сама се удиви на неподозираната енергия, която нахлу в нея, когато Джейс я дръпна напред в джунглата. Предполагаше, че скоро ще падне от изтощение, но, кой знае как, краката ѝ продължаваха да се движат. Единственото, което я теглеше напред, бе мисълта, че растителността бе много гъста и не се налагаше да тичат. Няколко пъти забавяха крачка, защото попадаха сред почти непроходими гъсталаци.

— Имаме ли посока, или просто вървим напред? — изрече задъхано тя най-сетне. Все още не беше простила на Джейс заплахата, въпреки че се бе оказала полезна.

Той я погледна развеселен.

— Отиваме някъде. Само че трябва да стигнем колкото е възможно по-бързо, за да ни остане време. Хайде, мърдай.

— Господи! — изпъшка Ейми, ала отново пое след него. Шумовете, които долитаха от преследвача, отново ѝ дадоха сили. — Този тип няма ли да се откаже? — измърмори тя. — Защо просто не избяга?

— Защото знае какво ще направя, когато го намеря — отвърна Джейс. — Знае, че няма да е в безопасност, докато не ме види мъртъв.

— Ясно. — Ейми прецени, че няма нужда да пита какво смята любимият ѝ да направи с Дърк Хейли.

Джунглата отново стана гъста. Огромна папрат, колкото малко дърво, се издигаше над главите им, а от време на време някой

гигантски цвят удряше Ейми през лицето. Ако не бяха толкова отчаяни, тя щеше с удоволствие да се порадва на зеленината.

— Остава още малко, Ейми.

Тя не отговори. Не ѝ достигаше дъх, за да отговори. Най-сетне долови шума от течаща вода. След миг Джейс я издърпа през папратта и се озоваха на забележително място, сякаш създадено от ръката на райски художник. Но това място наистина бе претворено от художник. Това бе райското кътче от последната картина на Рей.

Джейс спря и Ейми си пое дъх, докато оглеждаше заобикалящото ги великолепие. В далечния край на долината се виждаше водна стена, която закриваше входа към тъмна пещера. Огромно езеро поемаше водите на водопада. Наоколо растителността бе изумително красива.

— Джейс, това е истинска фантазия — прошепна задъхана тя.

— Освен това няма изход — добави той. — Хейли ще се усети веднага след като влезе. Ще реши, че няма накъде да мърдаме.

— Какво правим тук тогава? — попита Ейми и го погледна.

— Ще се опитаме да му заложим капан. Това е единственият ни шанс, Ейми. — Джейс пусна ръката ѝ и нави крачолите на мокрите си панталони. Тя го гледаше удивена, докато той развиваше тънкото найлоново въже, прикрепено към подбедрицата му. Там бе и огромен нож.

— Нали каза на Хейли, че не си въоръжен — заяде се Ейми.

— Излъгах го.

— Странно — усмихна се немощно тя, все още задъхана. — А пък аз ти повярвах сяпко.

Джейс я погледна, стисна въжето в ръка и спусна крачола.

— Ти можеш да ми вярваш, ала не и Хейли. Сигурен съм обаче, че той не ми вярва.

— Правилно. Сега какво ще правим?

— Ще му заложим капан и ще се надяваме да е толкова нетърпелив, че да попадне в него. — Джейс вече навиваше въжето по много странен начин, за да направи възел и огромна примка в единия край.

— Да не би да си решил да го уловиш с ласо като теле? — попита Ейми, неспособна да повярва на очите си.

— Не съвсем. Никога не съм бил каубой. Сигурно ще пропусна! — отвърна той и постави въжето в началото на поляната. — Някои от

островитяните си имат методи за впримчване на двукрак дивеч.

— Да не би да мислиш, че ще изскочи от същото място като нас? — попита тя, обзета от съмнения.

— Няма голям избор. Няма друго място, откъдето да се влезе, а щом забележи входа на пещерата зад водопада, надявам се да реши, че сме хукнали да се скрием вътре. — Последните му думи бяха изречени с едва доловим шепот, докато прикриваше примката сред папратта и я връзваше към ствола на една палма. След това премина през обраслия с мъх вход и завърза другия край на въжето.

— А ти къде ще бъдеш, Джейс? — попита Ейми, когато разбра, че той смяташе да бъде живата примамка, благодарение на която капанът щеше да се задейства.

— Тук, зад тези папрати. Ще използвам скалата, за да не ме види. Ти ще се пхнеш в горичката до водопада. Не искам да се криеш в самата пещера, защото ще бъде прекалено очевидно. Първото място, където ще отиде Хейли, ако нещо се обърка, е пещерата.

— Джейс, ти ще бъдеш на крачка от него, когато той излезе. Ако те види, веднага ще те застреля.

— Да се надяваме, че ще се слея със зеленината — изръмжа Джейс. — Слушай ме внимателно, Ейми. Ако не го спипам тук, той ще се насочи направо към пещерата. Щом мине зад водопада, тичай. Не спирай да тичаш. Пещерата е доста дълга и ако имаме късмет, Хейли ще изгуби време, докато те търси.

— Няма да те оставя — настоя тя, побесняла, че Джейс предлага подобно нещо.

— Защо не? Нали точно това направи сутринта? — сопна се ядосан той. Ейми пребледня, обидена, че Джейс изопачаваше нещата по този начин. Погледна го нещастно. — По дяволите, не исках да прозвучи така — изпъшка той. — Върви да се скриеш в горичката. Скрый се добре. — Недоволството на птиците долиташе от все по-близо. — Все едно. Цялата тази работа ще приключи бързо. Давай, Ейми. — Нямахте смисъл да продължава да спори. Обърна се и затича към гъстия листак до входа на пещерата. — Мини през водата, за да види той стъпките ти — извика тихо Джейс.

Тя послушно мина през кипящото езеро и изгази към горичката. Придържаше се близо до брега. Забеляза, че водата в центъра бе доста дълбока. Беше близо до зеленината, когато се обърна към Джейс. Той

вече не се виждаше. За момент се замисли дали да не се върне, за да рискува с него. Единственото, което я спря, бе, че Джейс щеше да се разбеснее. Въздъхна и се пъкна сред горичката, която приличаше на стена. Щом пристъпи напред, разбра, че отзад наистина имаше скална стена. Джейс бе прав. От това ждрело не можеше да се излезе. Каменните стени от двете страни на водопада се простираха чак до мястото, където бе той.

Грохотът на водопада бе почти оглушителен. Ейми зърна отвора на пещерата и остана доволна, че Джейс бе решил да не се скрият вътре. Там изглеждаше тъмно и призрачно. Предпочиташе да е на открито.

Възмутените писъци на птиците се чуваха приглушено толкова близо до водата, че тя се изненада, когато Дърк Хейли неочаквано изскочи от тропическия каньон. Ейми се присви и се опита да види какво става, но в следващия момент пред очите ѝ бе крачолата му. Забеляза, че бе далече от примката, поставена от Джейс.

Господи, каза си безпомощно тя, ако Хейли видеше първо Джейс, мъжът, когото обичаше, нямаше да има никакъв шанс. Щеше да бъде истинска мишена. Очевидно преследвачът се колебаеше и се опитваше да прецени положението.

— Хайде, Хейли — прошепна Ейми и се опита да му внуши какво да прави. — Още две крачки. Само две.

Крачолът се скри от погледа ѝ. Тя реши, че той претърсва каньона, защото бе усетил, че има капан. Разбра, че му трябва малък тласък. Нещо трябваше да го убеди да влезе в пещерата. Защо ли стана изведнъж толкова предпазлив? Сигурно бе заподозрял нещо. Да не го изпуснат в последния момент?

Ако Хейли преценеше, че са в пещерата, може би щеше да остане да ги чака отвън. Колко дълго можеха двамата с Джейс да останат скрити?

— Ласитър! — Птиците отново подеха сърдитата си песен, когато Хейли ги стресна. — Ласитър, двамата с жената нямате никакъв шанс. — Хейли не направи крачка към капана. По дяволите, помисли си отчаяна Ейми. Аз съм виновна. Хейли щеше да реши да чака отвън, можеше дори да забележи къде се бе скрил Джейс, а той бе съвсем близо! Ако подухнеше вятър или някоя птица кацнеше на издайнически клон, тогава бе свършено.

Тя реши да действа единствено за да не се излага Джейс на опасност. Без дори да помисли, скочи напред и се втурна през водопада към отвора на пещерата. В тези няколко секунди даде възможност на Хейли да се прицели. Преследвачът стреля веднъж, след това само по навик и хукна напред право в капана, заложен от Джейс.

Непохватността на Ейми спаси живота ѝ. Кракът ѝ се закачи на камък, скрит от падащата водна стена, и в следващия момент тя се строполи по корем, а куршумът на Хейли бръмна над главата ѝ и се удари в стената на пещерата. Остана да лежи там, където бе паднала, благодарна за пръв път в живота си за недостатъка си.

Ядосаният вик на Хейли се чу над грохота на водата и Ейми отново скочи на крака. Задържа се с една ръка за хлъзгавата стена и надникна навън. Не успя да види нищо през водата, затова пристъпи към входа.

Борбата в каньона бе най-жестокото зрелище, което бе виждала. Бе много по-различно от свадата на моряците в „Змията“. Този път бе на живот и смърт.

Очевидно Джейс бе успял да омотае глезените на Хейли със скритото въже и го бе повалил. След това бе изскочил от скривалището си, за да се възползва от единствения си шанс.

Двамата замахваха ожесточено един срещу друг, докато се търкаляха по земята. Пулсът на Ейми се ускори и устата ѝ пресъхна от напрежение, докато тичаше към двамата мъже. Не биваше да забравя, че единият имаше пистолет.

Забеляза оръжието на сантиметри от ръката на Хейли, която отчаяно се опитваше да го достигне. Блясъкът на ножа в ръката на Джейс ѝ подсказа какво ще стане. Хейли бе силен и успяваше да задържи противника си, докато опипваше земята за пистолета.

Тя се наведе и стисна студения метал, а сетне отстъпи назад. Когато Хейли разбра, че вече няма шанс, той стрелна ръце към гърлото на Джейс.

Джейс бе наполовина притиснат под него и се опитваше да се измъкне на една страна. Докато противникът му се гърчеше, за да се намести, преди да действа отново, Джейс се превъртя върху него и го притисна. След секунда бе опрял ножа в гърлото на Хейли.

— Само смей да мръднеш, и ще ти прережа гърлото — изръмжа Джейс.

Хейли лежеше неподвижен, а гърдите му се повдигаха от усилието. Наблюдаваше мъжа с ножа, обзет от безсилна ярост. Очевидно бе повярвал на заплахата.

Ейми не смееше да помръдне, шокирана от насилието, на което бе станала свидетелка. Това са те мъжете, каза си истерично тя. Това са диваци, нищо повече от примитивни диваци.

И ето че в тази тропическа гора цивилизацията ѝ се стори далечна химера.

ОСМА ГЛАВА

— Какво ще правим с него? — извика Ейми над ръмженето на мотора. Погледна отвратена към кърмата на малката лодка, където се бе свил добре завързаният Дърк Хейли. Той не бе казал почти нищо, докато се връщаха към плажа, но тя имаше чувството, че бе нащрек и щеше да използва дори най-малката им грешка, за да избяга.

— Ще го закараме на Каупър — отвърна Джейс и внимателно подкара лодката. — Той ще реши какво да прави с него.

— Каупър ли? — намръщи се Ейми. — А, да. Местният представител на закона, с когото ме заплашваше.

Джейс се обърна към невинното изражение, изписало се по лицето ѝ.

— Никога не съм те заплашвал с Каупър — изръмжа той.

Тя почти не го чуваше над шума на мотора.

— Напротив, направи го — отвърна небрежно Ейми и се облегна назад. — Искаше да ме накараш да отида при него, когато заварихме стаята ми обърната наопаки, не помниш ли? Ако не дойдех с теб, щях да се озова в офиса му, за да му обясня какво става. Това си беше заплаха.

— Като виждам какво стана, трябваше отдавна да съм те изпратил при него. Може би щяхме да спим спокойно, ако бяхме предали нещата, на когото трябва.

Тя не обърна внимание на думите му.

— Сигурно Хейли е претърсил стаята ми онази нощ.

Хейли я погледна злобно и отново зарея поглед към хоризонта.

— Може би Каупър или някой по-висшестоящ ще открие защо тази маска е толкова важна. — Джейс насочи лодката възможно по-близо до брега, за да избегне вълните. — Ще вземем водолазен костюм и ще я измъкнем от дъното.

— Ще бъде много вълнуващо — заяви доволна Ейми и пленникът отново я погледна злобно. — Може ли да дойда с теб, когато я вадиш?

— Не се вълнувай чак толкова — отвърна студено Джейс. — Да не би да забрави, че заради теб за малко да ни убият?

Тези думи веднага я отрезвиха. Тя протегна ръка, за да го докосне, очите ѝ пълни с вина.

— Разбира се, че не съм забравила, Джейс. Съжалявам, че те забърках в това. Нямах право. Проблемът си беше мой и в никакъв случай не биваше да замесвам невинни хора.

— За Бога! — изръмжа той раздражен. — Не ти говорех, че си ме въвлякла! Много добре знаеш за какво става дума още от самото начало! Искам да кажа, че трябваше веднага да ми кажеш в какво си се забъркала! Защо, за Бога, не ми каза за бележката? — Джейс кимна към Хейли.

— Защото знаех, че няма да ми позволиш да се срещна сама с него — опита се да обясни Ейми. Ставаше ясно, че търпението на Джейс бе на изчерпване.

— Браво, познала си — изсъска той. — Естествено, че нямаше да ти позволя да се срещнеш сама с него. Тогава нямаше да се налага да правим всички тези упражнения.

— Джейс, трябваше да разбере каквото мога за маската! Нали затова дойдох на Сейнт Клер!

— Ами ако те беше убил? Какво щеше да стане тогава, Ейми? Нямаше да има никакъв отговор.

Тя настръхна.

— Не знаех, че ще бъде толкова опасно, Джейс. За Бога! Не съм глупачка!

— Вече имам собствено мнение по този въпрос! — сопна се остро той.

Ядосаната Ейми го погледна изпепеляващо.

— След като имаш толкова ниско мнение за интелигентността ми, мога само да ти кажа, че и ти не се отличаващ с особен ум. Само един глупак може да се хване с друг глупак... — Веднага замълча, защото се ядоса още повече, че бе допуснала да си изпусне нервите. Всичко се дължеше на напрежението, реши тя. Беше подложена на огромно напрежение.

— Само един глупак може да си легне с друг глупак — заяви студено Джейс. — Може и да си права.

Ейми преглътна, защото усети, че бе сбъркала.

— Джейс, много съжалявам — заизвинява се тя. Беше ѝ трудно да покаже колко съжалява, защото гласът ѝ едва се чуваше над бумтенето на двигателя.

— Стига вече — срязва я той. — Ще ми обясниш колко много съжаляваш, когато се върнем в града.

Ейми млъкна и се нацупи също като пленника. Това никак не притесни Джейс. Изглежда се бе замислил над други неща. Тя се загледа в строгия му профил. Влюбена съм в него, каза си нещастно. Може да ми крещи колкото иска, може и аз да му крещя, ала накрая и двамата сме готови да отстъпим. Тази сутрин ѝ бе спасил живота. От една страна това щеше да скрепи връзката им. Ейми се размърда притеснено.

За пръв път признаваше, че това бе връзка и мисълта я уплаши. Всъщност не бе истинска връзка, заради себе си трябваше да си внуши, че бе просто едно приключение за разнообразие, защото краят бе предопределен и всичко щеше да приключи, когато тя си тръгнеше от Сейнт Клер. И без това щеше да ѝ е безкрайно трудно да преглътне болката, че не може да има мъжа, когото обича. Добре поне, че любовта бе цивилизовано чувство. С времето, след като заминеше далече от него, Ейми щеше да забрави Джейс. Времето и разстоянието щяха да я излекуват.

Имаше и още едно чувство, че се бе обвързала с него, че бе негова, което не можеше да нарече цивилизовано. Колко дълго щеше да остане в нея? Дали докато си тръгнеше от Сейнт Клер, или докато бе жива? Тя потръпна под жаркото слънце.

След няколко минути видя кея и изпита истинско облекчение. Вече бе оживено и всеки се бе заел с работата си. Гледаха ги любопитно, докато Джейс побутваше пленника на кея.

— Виждам, че си ходил за риба, Ласитър — подметна мъж от съседна лодка, докато оглеждаше Хейли.

— Развеждах туристи — отвърна сухо Джейс.

— Да ти помогна ли? Туристите трябва да останат доволни от престоя си тук — изсмя се друг и прибра ножа, с който почистваше риба. — Имаш ли нужда от помощ?

— Ще се справя. Благодаря. Да сте виждали Каупър тази сутрин?

— Може и да не е за вярване, но днес си е в офиса. Видях го преди час, когато отивах да закузвам.

— Не може да бъде! — измърмори Джейс и побутна Хейли. — Да вървим, Ейми. Фред ще има да пита.

Тя послушно тръгна до него. Дрехите ѝ бяха изсъхнали, ала стояха твърди от морската вода. Хейли гледаше пред себе си и не издаваше нито мислите, нито чувствата си. Нито се дърпаше, нито се опъваше, докато Джейс го побутваше към малката сграда недалече от хотел „Марина“. На вратата имаше надпис, поизбелял и станал нечетлив с времето.

Джейс отвори и се озоваха пред старо метално бюро, отрупано със стари вестници и документи, отзад счупен стол на колелца и много шкафове. Имаше и стар телекс, който весело бръмчеше. Мъж към петдесетте, едър, със светлокестенява коса, се бе навел над машината и четеше пристигащото съобщение. Вдигна поглед веднага щом Джейс влезе с Хейли и Ейми.

— Джейс! Какво, по дяволите, правиш тук? Кого ми водиш?

— Добро утро, Фред. Доведох ти малко работа, страхувам се.

— Няма спокойствие за мен — отбеляза мрачно Фред и скъса получения телекс. — Месеци наред нямах никаква работа, откакто се наложи да отида да спипам онзи, дето се опитваше да товари ненапръскани плодове. А тази сутрин ме чакат какви ли не изненади. Нали знаеш колко много мразя вълненията и изненадите — въздъхна мрачно той.

— Много извинявай — усмихна се Джейс. — И на мен тази сутрин ми дойде множко. — Той бутна Хейли към центъра на стаята. — Водя ти виден похитител. Опит за убийство, нападение със смъртоносно оръжие и още разни неща, за които в момента не се сещам. Сигурен съм, че ти ще ги измислиш. С една дума, този тук създава големи неприятности.

— Не може да бъде. — Фред Каупър се отпусна премалял на стола и зяпна Хейли като омагьосан. — Не може да бъде — повтори той и погледна телекса, който държеше в ръка. — Дърк Хейли с псевдоними Роджър Хенрик, Джо Мелън, Хари Диксън. Метър осемдесет и три, рус, със сиви очи. — Усмихна се доволно на Джейс. — Това е самият Дърк Хейли, какво ще кажеш?

— Да не се окаже, че съм си губил времето за едното нищо през последните два часа — отбеляза Джейс, извил едната си вежда.

— Едното нищо е точно колкото ми плаща правителството. Защо не поработиш ти вместо мен? Разкажи ми, приятелю, как прекара тази сутрин? — Каупър изслуша внимателно разказа за събитията и накрая кимна доволно. — Направили сте ми страхотна услуга. Така ще мога следобед да отида за риба. А пък аз си мислех, че ще ми се наложи през целия ден да разпитвам докерите.

— Защо не ни разкажеш за съпадението? — помоли любопитно Джейс, когато Каупър скочи, за да се погрижи за новия затворник.

Възрастният мъж се канеше да отговори, докато затваряше Хейли в килия, когато вратата се отвори и влезе непознат.

— Най-добре да обясни той — заяви доволно Фред Каупър и хлопна железната решетка. — Да ви запозная. Това е...

— Не е нужно, нали, Ейми? — попита небрежно новодошлият.

Тя пребледня, докато наблюдаваше току-що влезлия мъж. Подигравателно извитите устни, развеселените тъмнокафяви очи, красивото загоряло лице и слабо тяло й бяха безкрайно познати. В Сан Франциско имаше едно дете, което щеше много да прилича на него.

— Здравей, Тай — отвърна тихо Ейми. — Бях останала с впечатлението, че си мъртъв. — Тя инстинктивно пристъпи по-близо до Джейс. Усети как мъжът до нея се напруга, но веднага я прегърна през раменете. Зачака мълчаливо, ала не откъсна очи от Тай Мърдок нито за момент.

— Боя се, че си чула доста преувеличена версия — усмихна се той и погледна подигравателно затворника. Хейли го зяпаше удивен. — Да не би да си изненадан, Дърк? Не ти ли казах веднъж, че единственият начин да оцелееш, е като си непредсказуем. Май не устоя на маската?

— Винаги си бил мръсник, Мърдок — измърмори Хейли и се отпусна на тясното легло, очевидно отегчен от всичко, което ставаше.

— Аз мисля, че е редно да разберем какво става — обади се тихо Джейс.

— Не само ти — намеси се и Фред Каупър. — Добре, Мърдок, вече проверих документите ти. Получих описание на търсения и ти го предавам, с малко помощ от приятелите ми, разбира се. Казвай сега. Какво става? — Личеше, че зад любезните думи се криеше мъж с железна воля и Ейми си каза, че явно Фред Каупър се бе справял доста добре със задълженията си, преди да започне да се занимава с

контрабандисти на плодове. Още един човек с интересно минало, озовал се на Сейнт Клер.

Тай сви рамене и скръсти ръце пред гърдите си. Погледна Ейми.

— Двамата с Хейли работехме заедно при един работодател — чичо Сам. Преди няколко месеца Дърк реши да действа соло. Искаше и аз да стана ренегат като него и за известно време успях да го заблудя. След това събудих подозренията му. — Той погледна развеселен мъжа в килията. — Да не би да реши, че ти се свиди да делиш на две, Дърк? Винаги си бил алчен кучи син. — Тъмните му очи отново се спряха на сериозното лице на Ейми. — Както и да е, той изчезна, докато бяхме в Хонг Конг, след като бе така любезен да направи необходимото, за да се отърве от мен. Само че аз пропуснах насрочената среща, която Дърк ми беше уредил с едни главорези. За съжаление, докато разбера кой ме е подредил така и защо, Хейли се беше измъкнал. Нямахме никаква представа къде да го търсим. Той беше буквално потънал вдън земя.

— Само че алчността го издаде — напомни доволно Фред Каупър.

Тай се ухили.

— Именно. Бях му разказал за маската, която изпратих в Сан Франциско. Беше ми хрумвало да я използвам за капан, а началниците ми щяха да следят случая плътно и да внимават да не ми се случи нещо непредвидено. Така щяхме да накараме Хейли да се появи. Трябва да призная, че не стана както очаквах. — Той замълча, за да е сигурен, че останалите са го разбрали. Типично за Тай Мърдок, помисли си Ейми. Суперменът, който винаги знае какво прави. Тай искаше всички да са наясно, че той за малко не е загинал, че е избегнал смъртта на косъм благодарение на изобретателността си и на физическите си умения. Тя стисна пръсти в юмрук. — Хейли беше изчезнал — продължи да разказва Мърдок на увлечените слушатели. — Единственото, което ни оставаше, бе да се заслушваме и да чакаме. Един от колегите следеше непрекъснато бившата ми жена в Сан Франциско. Знаехме, че няма начин Хейли да се върне в Щатите, без да разберем, така че ако имаше намерение да се добере до маската, трябваше да накара Мелиса да му я изпрати. Втората възможност бе да я накара да му я донесе някъде.

— Само че не Мелиса дойде с маската — прекъсна го Ейми. — Появих се аз.

Тай изви едното ъгълче на устата си в подобие на усмивка, което тя познаваше отлично.

— Да, появи се ти. Но колегата, който наблюдаваше Мелиса, не беше предупреден да наглежда и теб, така че преди два дни изпуснахме нещата от контрол. Докато в Сан Франциско се сетят, че ти си тръгнала за Сейнт Клер, че маската, по всяка вероятност е в теб, бяхме изпуснали нещата.

— Кога разбра, че Ейми е донесла маската на Хейли? — попита тихо Джейс.

— Вчера — призна Тай. — Пристигнах тази сутрин.

— Както сам каза — продължи Джейс сухо, — нещата вече бяха излезли от контрол, когато колегите ти са разбрали какво точно става. — Тюркоазените му очи бяха много студени. — Тази сутрин за малко да убият Ейми, Мърдок.

Мърдок откъсна поглед от безизразното лице на Джейс и отправи на младата жена една от прословутите си чаровни усмивки.

— Май напоследък си се позабавлявала, Ейми. Как беше? Интересна промяна, нали?

Преди тя да измисли какво да каже, Джейс избухна. Прекоси стаята с две едри крачки и блъсна Тай в стената, а любимата му и Фред Каупър зяпнаха изумени.

— По тези места, Мърдок — изсъска Джейс, докато притискаше другия мъж към стената, — не наричаме подобни неща забавление, не и когато отвличат една жена и стрелят по нея. Наричаме го опит за убийство. Тук, на островите, може и да сме доста поизостанали, обаче се съобразяваме с някои неща. Що се отнася до мен, ти също си виновен за това, което се случи с Ейми тази сутрин. Не го забравяй, когато решиш отново да пускаш шегички. В момента не ми е до смях. — Той пусна жертвата си и се върна при Ейми, която го наблюдаваше притеснена.

— Джейс? — Тя дори не погледна Мърдок, който се усмихна неловко, докато оправяше ризата си.

— Да вървим — нареди остро той. — Ще те заведа вкъщи. — Хвана я за ръката и двамата поеха към вратата, без да обръщат повече внимание на мъжете.

— Момент, Джейс — повика го настойчиво Фред Каупър. — Трябва да приберем моторницата на Хейли и да огледаме мястото. Ще

трябва да ни посочиш къде е заливчето.

Джейс кимна.

— Ще се върна, след като оставя Ейми вкъщи — отвърна тихо той.

— Още нещо — подвижна Мърдок след двойката. — Ами маската? Какво стана с маската?

— На дъното на залива е — отвърна Джейс. — Доста ще се позабавляваш, ако тръгнеш да я търсиш. — След тези думи тръшна вратата.

Между Ейми и Джейс натежа мълчание, докато се връщаха към къщата на стария морски капитан. Тя не знаеше за какво се бе замислил любимият ѝ, ала имаше нещо, което я измъчваше. Заговори с тих глас.

— Той дори не попита за Крейг. Не се поинтересува за собствения си син. Как е възможно да не попита за него?

Джейс се изтръгна от мислите си.

— Ти знаеше що за баща е, Ейми. Разбрала го беше много отдавна.

— Така е — прошепна тя, замислена за малкия Крейг и Мелиса. Какво да им каже? — Май ще трябва да им кажа, че е мъртъв.

Джейс си пое дълбоко дъх.

— Ще поумуваме над това по-късно — настоя той. — Първата ми работа сега е да са погрижа за ръцете ти. На нищо не приличат, след като пълзя по камъните. След това трябва да си починеш.

— Не съм изморена — възрази Ейми.

— Да, сигурно си изтощена.

— Защо да съм изтощена? Доста потичахме, но така си върнах формата. Просто ще измия порязаните места и ще взема един душ. След това ще се преоблека и няма да ми има абсолютно нищо.

Джейс я дръпна, за да я накара да спре. Бяха по средата на улицата, а той, без да се притеснява от когото и да било, беше свил вежди така, че почти се допираха и стискаше свирепо устни.

— Ти си изтощена — изръмжа той. — Днес следобед, докато показвам на Каупър залива, ще поспиш. Ясно ли ти е?

Тя го зяпна, защото не разбираше какво го бе накарало да се ядоса така. Инстинктът ѝ подсказа, че моментът не бе подходящ за спорове.

— Добре, Джейс — примири се Ейми.

Джейс я погледна, защото не бе сигурен дали може да се довери на послушанието ѝ, а след това я дръпна отново към къщата.

— Ще се погрижа за ръцете ти и се връщам в офиса на Каупър. Тъкмо ще приключа и с всичко останало. Колкото по-бързо свършим работа, толкова по-бързо Мърдок ще се разкара от Сейнт Клер.

Тя се замисли над последното изречение и то така и не излезе от главата, докато той внимателно почистваше дланите ѝ. Джейс искаше Мърдок да си замине от острова. Бе избухнал в офиса на Каупър, бе заплашил Тай и го бе обвинил, че бе виновен за кашата, в която се бе озовала Ейми. Очевидно никак не харесваше Тай Мърдок.

Това доста я изненада. Всъщност двамата мъже имаха доста общи черти и сякаш бяха завършили заедно трудната школа на живота. Преживяното бе оставило следи и у двамата. Нито единият, нито другият имаше нужда от удобствата, които предлагаше цивилизацията, нито от постоянен дом.

Спомни си думите на Маги, че където и да се намират мъжете, те не умеят да свият гнездо. Трябваше им жена, за да ги опитоми. Само че жената не бе успяла да опитоми Тай Мърдок. Той отново се бе върнал към безгрижния живот в търсене на пълна свобода и приключения.

Дали не бе вече късно да се опитва да опитоми Джейс?

Може и да беше. Той самият бе убеден, че настоящият му живот бе чудесен. Тя погледна червеникавокестенявата му коса, приведена над раните ѝ. Заля я чувство на топлина, на любов и обич. То нямаше нищо общо с физическото желание, макар да бе в същия спектър на чувствата.

— Джейс, днес ти ми спаси живота. Не знам как да ти благодаря. Той вдигна рязко глава.

— Можеш да ми благодариш, като никога повече не се забъркваш в подобни глупости.

Ейми изви вежди, топлинното чувство бе заменено от познатия гняв.

— Боже, колко си галантен — измърмори тя.

— Нямам никакво намерение да ставам галантен и нямам желание да те измъквам от друга подобна каша — добави Джейс и доста по-грубо почисти последните рани.

— Ау!

Той веднага притисна дланта ѝ със своята. Когато очите му срещната нейните, болката в тях бе ясно доловима.

— Ейми, да знаеш какъв ад преживях днес. Моля те, не ми причинявай отново подобно нещо.

Тя се усмихна и притисна наранената си длан до бузата му.

— Няма, Джейс. Никога. Извинявай, че ти причиних такива главоболия.

— Ейми... — Той бе стиснал здраво зъби. Притисна лицето ѝ между дланите си и я привлече към себе си за жадна целувка. След това се отдръпна. — Престани да ми се извиняваш, за Бога, и върви да се изкъпеш. Трябва да си доволна, че всичко приключи.

Тя кимна и стана от стола, където Джейс я бе настанил, докато ѝ промиваше ръцете.

— Какво щяхме да правим, ако Хейли не беше попаднал в капана ти? — попита Ейми, без да очаква отговор, и поклати глава.

— Дори не ми се мисли — призна тихо той, докато я наблюдаваше как се отдалечава към вратата на банята. — Ако не беше загубил търпение и не бе хукнал към отвора на пещерата...

Ейми застина на място, притиснала ръка към касата на вратата. Не се обърна. Не посмя да се обърне. Едва сега разбра, че Джейс не бе забелязал как тя доброволно се бе превърнала в мишена, за да подмами преследвача. От скривалището си той не бе успял да я види, каза си Ейми и прехапа устни. Любимият ѝ нямаше представа какво бе накарало Дърк Хейли да се втурне към пещерата.

Някои неща, реши тя, докато влизаше в банята, бе най-добре да останат скрити. Затвори вратата бавно и започна да се съблича. Имаше чувството, че ѝ се бе разминало на косъм, също както с Дърк Хейли. Изви устни, пусна душа и стъпи под струята. Какво ли щеше да каже Джейс, ако знаеше истината? Дори не искаше да мисли. Ейми започна да отмива мръсотията и засъхналата сол по тялото си.

Когато след час и половина Джейс излезе, тя изчака вратата да се затвори, скочи от леглото и се втурна към дрехите си. Как бе възможно човек да заспи след подобно преживяване, мислеше си недоволно Ейми, докато вадеше чисти джинси и раирана блуза.

Не бе имала никакво желание да спори с Джейс, когато я накара да си легне, затова го послуша и се пъкна между чаршафите, без да недоволства. Послушанието ѝ бе истинско удоволствие за Джейс и тя

развеселена реши, че едва ли си бе имал много работа с опърничави жени. Очевидно не можеше да прецени, че Ейми се преструва.

Остана на верандата, докато той се отдалечаваше към офиса на Каупър. След известно време тримата мъже поеха към лодката на Джейс и се насочиха към залива, където бе станало всичко. Дори от разстояние Ейми забеляза, че Джейс не обръща никакво внимание на Тай Мърдок. Май наистина му беше неприятен. Е, значи и той влизаше в нейния отбор, каза си с въздишка и се върна обратно в спалнята. Тя самата не можеше да понася бившия си зет.

Преди две години се бе оказала права, когато не пожела да рискува с него. Жалко, че инстинктите на Мелиса я бяха подвели.

Колкото и да бе необичайно, каза си Ейми, докато тъпчеше пари в задния си джоб и вървеше към бакалията на Маги, Джейс и Тай имаха много общи черти. Въпреки че можеше веднага да изброи приликите, тя разбираше, че те ги сближаваха само на пръв поглед.

Двамата се различаваха по много неща. Не можеше да ги изброи, ала бе сигурна, че разликите съществуват и рано или късно ще се проявят.

— Здравей, Маги. Имаш ли още от странните зеленчуци? — попита ведро Ейми, когато влезе в сравнително хладния магазин.

Маги вдигна глава от модното списание, издание от преди цяла една година, и се ухили.

— Какво ще кажеш за новите мъжки жилетки? Тук се твърди, че са хита на сезона.

Ейми пристъпи към щанда и надникна.

— Това беше за миналия сезон, Маги. Мъжките жилетки вече излязоха от мода в Калифорния.

— Е, на Сейнт Клер и без това сме изостанали. — Маги помести списанието и се изправи, а след това посегна към шкафа, в който държеше бирата. — Искаш ли? — покани тя младата жена.

— С удоволствие. — Ейми погледна консервите. — Имаш ли бакпулвер? Мисля да направя сладки.

— Ти направо ще побъркаш Джейс — изкиска се Маги и се пресегна над консервите. — Да знаеш, че ще го шашнеш. Заповядай. — Тя й подаде два пакетчета. — Какво ще стане с него, когато си тръгнеш?

Ейми се намръщи.

— Едва ли ще му променя живота, като му направя меденки, Маги. След като си тръгна, той ще продължи да си седи в „Змията“ и да чака поредната туристка! — Настроението ѝ се стопи на мига.

Маги сви рамене и отпи дълга глътка бира.

— Имаш ли намерение да се върнеш?

— На Сейнт Клер ли? Съмнявам се — отвърна замислена Ейми, докато оглеждаше рафтовете. — Имаш ли мед?

— Аха. Едни приятели имат пчелини в другия край на острова. Те ме зареждат. Чух, че тази сутрин е имало неприятности. Какво стана?

— Дълга история. Джейс дойде, за да ме измъкне от кашата — обясни Ейми с усмивка.

— И аз така разбрах. Кой е онзи тип, дето Каупър го е заключил?

— Казва се Дърк Хейли.

— Ясно — кимна Маги. — Същият, за който Джейс бе предупредил всички да се ослушват и да внимават.

Ейми вдигна учудена поглед.

— Така ли? — Не знаеше, че Джейс се бе погрижил и за това.

— Да, само че никой нямаше представа, че Хейли е човекът от моторницата. По всяка вероятност е използвал различно име. Много хора постъпват така. Радвам се, че си добре. А другият кой е? Онзи, дето тръгна с Джейс и Фред Каупър на лодката?

— Дошъл е да прибере Хейли — обясни бавно Ейми.

— Доколкото разбрах, тайните служби го търсят от известно време.

През следващите два часа тя обясни как се бе стигнало дотук, а Маги слушаше с огромен интерес, за да запомни всички подробности и да ги разкаже на любопитните. Ейми не се притесни, че ще се разчуе. Все пак Мърдок и приятелчетата му бяха готови да използват Мелиса като примамка. Заслужаваха всички да разберат за машинациите им. Това дори не бе отмъщение за всичко, което преживя Мелиса. Ами ако сестра ѝ бе дошла на Сейнт Клер, ако Хейли я бе убил, вълнуваше се Ейми. А и какво значение имаше, че ще се разчуе? На Сейнт Клер не се бе случвало нищо интересно от много време насам.

— Умен е тоя Джейс! Да се сети да вземе ножа и въжето — разсмя се Маги, изпълнена с възторг. — Всичко се връзва. Никога не

съм го виждала да се забърква в неприятности, без преди това да е обмислил възможностите.

— Пещерата бе идеалното място за капан, Маги. Ако туристическият бизнес се развие на Сейнт Клер, това място трябва да бъде включено сред забележителностите. — Ейми отпи замислена от бирата, когато си спомни красотата около пещерата.

— Имам много приятни спомени от това място — довери тихо Маги. — Двамата със съпруга ми често ходехме там. Не съм много сигурна, че ми се иска гълпи туристи да нахлуят безразборно.

Ейми се разсмя и остави празната кутийка, а след това посегна към плика с покупки, който Маги вече бе приготвила.

— Това е туристическият бизнес, Маги. Не можеш да ги спреш да не обикалят. Благодаря за бирата. Чао засега.

— Докога ще останеш на острова? — провикна се след нея Маги.

Усмивката на Ейми се стопи, защото едва сега се сети, че повече нямаше работа на Сейнт Клер.

— Не знам, Маги. Вече няма защо да оставам.

— Нима? — усмихна се с извити вежди другата жена. — Кажй го пак, докато приготвяш сладките на Джейс.

Ейми забърза към къщата, защото нямаше никакво желание да мисли по този въпрос. За малко да се сблъска с Тай Мърдок, застанал точно на пътя ѝ близо до кея.

— Леко, Ейми, закъде бързаш така? — попита с тих спокоен глас той и я стисна за раменете.

— Тай! — Тя отстъпи изненадана назад, обзета от неприятно чувство, когато усети натиска на пръстите му. — Вие с Фред и Джейс приключихте ли?

Той кимна към кея, където бе завързана моторницата на Хейли.

— Погрижихме се за всичко. Остава само да се извади маската.

— Къде е Джейс?

— Оставих ги с Фред в офиса. — Тай сви небрежно едното си рамо. — Аз си имам друга работа. Трябваше да поговоря с теб, Ейми, но нямаше как да се отърва от Ласитър. Затова дойдох да те потърся сам. Някой каза, че те е видял да отиваш в магазина.

— Ясно. Няма за какво да говорим, Тай — отвърна предпазливо тя.

— Как да няма? Била си много път заради маската, сладурано — опита се да я убеди той. — Не можах да повярвам, че не Мелиса, а ти си дошла на Сейнт Клер. Защо, сладурче? Какво те доведе на този далечен остров. Какви отговори търсеше? Мен ли търсеше?

— Тай, наистина не знам какво да кажа — започна с отчаян глас Ейми. — Всичко е толкова сложно...

Той пое плика с покупките.

— Ела, сладурче. Ще те черпя. Поне това мога да направя. Заради едно време. Само да не е в бара на Ласитър. Няма нужда да ми наднича над рамото и да ме зяпа злобно всеки път, когато те погледна.

Тя безпомощно си напомни, че наистина искаше да открие истината за Тай Мърдок, че това бе истинската причина да измине хиляди километри и да попадне на самотен остров насред Тихия океан, затова се остави той да я поведе към заведението „Кромуюел“.

Джейс бе застанал на верандата на „Змията“, пъхнал ръце в задните джобове на панталона си и наблюдаваше с напрегнато внимание как двамата влизат в бара. Не помръдваше от мястото си и не смееше да извади ръце от джобовете, защото пръстите му трепереха.

Най-сетне самообладанието му изневери, той се въртна и влезе в „Змията“, за да се насочи към обичайното си място на бара. Рей не започна веднага с въпросите. Без да пита, отвори нова бутилка ром, сипа му и я постави пред шефа си.

— Намери ли я? — попита той и се подпря на лакът.

— Намерих я. Тъкмо излизаше от магазина на Маги. Беше напазарувала.

— Защо тогава изглеждаш като човек, загубил най-добрия си приятел? — Рей побутна парче лимонова кора, озовала се незнайно как на бара.

— Защото Мърдок я пресрещна и я заведе в „Кромуюел“, за да пият и един Господ знае какво още — изръмжа Джейс и посегна към чашата с ром.

— Е и? Напазарувала е, за да ти направи на теб вечеря, не на него — изтъкна с усмивка Рей. Никога преди не бе виждал Джейс така да се тормози заради друга жена. — Не може да ги е купила за него, защото той е в хотел „Марина“, а там няма кухни. Ти си този с кухнята.

— Точно това са думите, които очаквах от психологче без диплома — изсъска подигравателно Джейс.

— Извинявай — побърза да отвърне Рей, защото усети, че бе прекрачил границата. — Наистина ли се притесняваш, Джейс?

— Заради него е пропътувала хиляди километри, за да разбере какво е станало. Аз просто ѝ се изпречих на пътя.

Рей си запали цигара, докато мислеше над казаното.

— Ти ѝ спаси живота — изтъкна той.

— Не искам благодарността ѝ! — Джейс си пое дълбоко въздух и затвори очи. — Освен това едва днес следобед разбрах как съм ѝ спасил живота. Накарахме Хейли да разкаже своята версия на случилото се и знаеш ли какво написа той? — Джейс погледна вбесен служителя си.

— Нямам представа.

— Той заяви, че докато стоял на входа на пещерата, Ейми се втурнала напред от мястото, където я бях накарал да се скрие, и хукнала напред през водопада. Затова бил попаднал в примката, която бях направил — изръмжа Джейс. — Невероятен късмет е извадила, че не я е улучил. Проклетия късмет на проклетите туристи! Сигурно се е метнала напред нарочно, за да го примамим в клопката ми.

Рей се намръщи, когато чу недоволните думи.

— Тя е добре, Джейс — опита се да го успокои барманът. — Ти я измъкна от кашата.

— Ще я питам дали ще бъде добре, като я спипам. Никога преди не съм изпитвал такова желание да напердаша една жена — добави Джейс, учуден от собственото си желание.

— Затова ли тръгна да я търсиш, след като се раздели с Каупър? Значи си искал да я набиеш? — ухили се Рей.

— Нека кажем, че ще ѝ покажа ясно какво мисля по въпроса. Как е възможно да си рискува главата по този тъп начин? Хейли щеше да влезе в капана след няколко минути. Нямахме да се стърпи да не претърси пещерата. Сетил се е, че сме се скрили вътре.

— Ейми мисли по различен начин от вас с Дърк Хейли, Джейс. Сигурно се е страхувала за теб, притеснявала се е той да не подмине капана. — Младият мъж забеляза как шефът му стиска чашата ром. Кокалчетата му бяха побелели. — Ако искаш съвет от недипломирания си психоаналитик...

— Какъв съвет — изръмжа Джейс.
— Май няма да е много умно, ако я набиеш — усмихна се Рей.
— Ако го направиш, може да реши, че Мърдок е по-добрият избор.
Джейс изруга грубо. Бавно пусна пълната чаша ром и се изправи.
— Къде отиваш? — попита Рей.
— Да си спася вечерята. — Джейс се отправи към вратата и пое
направо към „Кромуюел“.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Три минути след като седнаха, Ейми вече знаеше какво тласка Тай Мърдок напред. Погледна тоника, който си бе поръчал, и вдигна очи към лицето му.

— Това не е заради едно време, нали Тай? Просто си се отдал на поредната си фантазия.

Той се отпусна назад на стола като истински загрубял циничен плейбой.

— Да те срещна отново е истинска фантазия.

Тя се размърда от неудобство и огледа обстановката на „Кромуюел“. Тук не бе толкова хубаво, колкото в „Змията“. В „Кромуюел“ се бяха насъбрали моряци, рибари, местни хора и дръзки туристи, но въпреки това заведението не ѝ допадна. След това си спомни как се бе почувствала първата вечер в „Змията“. Може би имаше значение, че познава собственика. И бармана. Тук имаше чувството, че бе сама жена в мъжка компания. Мъжът зад бара ѝ кимна любопитно, когато влезе с Тай, защото сигурно знаеше коя е. Май всички на острова знаеха.

— Тай, аз говоря за съвсем различна фантазия и ти го знаеш много добре. За теб е истинско удоволствие да си мислиш, че съм дошла тук, водена от романтични подбуди. Решил си, че съм пропътувала няколко хиляди километра, за да разбере какво става с мъжа, когото така и не съм успяла да забравя, нали?

— Не е ли така? — Обичайната му крива усмивка разкри желанието му. — Ти си тук, Ейми, а това е доста показателно.

— Тай, може и да не ти хареса, ала аз не дойдох на Сейнт Клер, за да задоволя любопитството си. Дойдох да открия какво се е случило с бащата на Крейг. Синът ти вече е на годинка, Тай. Това не те ли интересува?

— Крейг беше грешка — отвърна тихо той.

— Само че Мелиса плаща за тази грешка. Ти нито ѝ изпращаш пари, нито си до нея, за да ѝ помагаш! Измъкна се просто така! Отърва

се от всички отговорности. Не се притесняваш кой ще окоси тревата, кой ще плати сметката на лекаря, нито пък в кое училище ще постъпи Крейг!

— Ейми, аз не съм създаден за такъв живот и ти го знаеш — отвърна остро той.

— Знаем, разбира се. Знаех го и преди две години. Тъкмо затова не се омъжих за теб, когато ми предложи! Просто сестра ми не разбра какъв си.

— И аз не знаех, Ейми, и аз не знаех — отвърна с досада Тай и пое чашата. — Искаш ли да ти кажа какво се случи между нас с Мелиса? Слушай. След като ти ме отблъсна, тя се държа много мило. Беше нежна и женствена и много ме обичаше. Точно каквато ти не беше. Нищо чудно, че с нея се чувствах великолепно.

— Искаш да кажеш, че тя е била балсам за нараненото ти самочувствие и си я използвал, за да ми дадеш урок на мен, след като отказах да се омъжа за теб? Как е възможно! Тай, ти толкова се гордееш с мъжествеността си, но истината е, че така и не си станал истински мъж. Отнасяш се към отговорностите като незряло момче. Просто им обръщаш гръб.

Той се изправи рязко и посегна към китката ѝ с едрата си ръка. Тъмните му очи заблестяха. За момент Тай Мърдок ѝ напомни за Дърк Хейли. Ейми усети как нервите ѝ се опъват и я обзема страх.

— Слушай, Ейми — изсъска той. — Случилото се между нас с Мелиса няма никакво значение. Само ти беше важна за мен. Ако не беше толкова противно предпазлива, ако ме беше обикнала като Мелиса, тогава всичко щеше да е различно.

— Нищо нямаше да бъде различно и ти го знаеш. Ако не бях толкова противно предпазлива, щях да се озова в положението на Мелиса. Няма да позволя на нито един мъж да ме постави в такова положение. Особено човек, който причини толкова страдания на Мелиса.

Той стисна устни.

— Ти май изобщо не се интересуваш да ме изслушаш. Знаеш ли какво е да се събудиш един ден и да разбереш, че си се озовал с жена и дете? Целият ти живот отива по дяволите. Животът е прекалено кратък, за да го пропиляеш в някоя къща в предградията. Имах нужда от свобода. Имах нужда непрекъснато да доказвам възможностите си, да

се убедя сам, че умея да оцелявам. Работата ми беше като игра на шах, в която имаше елемент на истинска опасност. Каквото и да ми предлагаше Мелиса, тя не можеше да ми даде същото.

— Знам — отвърна тихо Ейми. — Тя ти предлагаше дом. Нима не разбираш, Тай? Нещата щяха да са същите, ако аз бях приела предложението ти за женитба. Защото и аз щях да ти предложа дом.

— Щяхме да измислим нещо.

Ейми поклати глава.

— Не, ако аз ти бях родила сина, който ти твърдеше, че искаш, щях да го отглеждам сама. Защото Мелиса сама отглежда детето ви. Той е красиво момченце, Тай. Много прилича на теб.

— Не се опитвай да ми въздействаш по този начин, Ейми — сопна се той. — Нищо няма да се получи. Няма да се върна. По-добре е и за Мелиса, и за Крейг да ме няма.

За пръв път, откакто влезе в „Кромуюел“, тя успя да се усмихне тъжно.

— Напълно съгласна съм с теб. Не съм дошла, за да те убеждавам да се прибереш, Тай. Истината е, че се чудехме дали си жив. Мелиса искаше да разбере, защото един ден трябва да обясни на сина си.

Той се намръщи.

— Да му каже истината!

— Опитваме се да заобиколим факта, че баща му е мръсник.

— Ти, малка... — Пръстите около китката ѝ се стегнаха силно в мига, в който лицето му се разкриви от яд. Ейми потисна желанието си да се отдръпне и зачака следващия му ход. В следващия миг, обзет от пълно презрение, Тай я отблъсна и се облегна на стола си. Тъмните му очи я гледаха замислени. — И какво ще кажеш на Мелиса, когато се прибереш?

Ейми сви рамене.

— Мислех си да ѝ кажа, че си мъртъв.

— Това може да се окаже доста неудачен вариант, защото някой ден може да мина през Сан Франциско — изтъкна злобно той.

— Ако направиш грешката да се озовеш на прага ѝ, ще се наложи да се разправяш с отговорен човек. Мелиса скоро ще се жени, Тай. Адам знае как да се грижи за семейството си и как да го защитава. Няма да си позволи да нарани нито нея, нито сина ти. Защо, според

теб, аз дойдох на Сейнт Клер, за да разбера истината за маската и да науча какво се е случило с теб? Адам никога нямаше да позволи на Мелиса да тръгне сама. А и честно да ти призная, тя нямаше желание да дойде. Отдавна вече не се сеща за теб, Тай. Домът, който ти беше предложила и ти отхвърли, вече е предложен на друг мъж, който проявява достатъчно здрав разум и с готовност прие. Адам ще осинови Крейг официално веднага щом стане възможно.

— Да го осинови! — Това бе един от малкото случаи, в които Тай Мърдок загуби самообладание. Зяпна потресен, ала успя бързо да се овладее. — Може би така е най-добре.

— Съгласна съм — отвърна сухо тя. Изправи се и взе плика с покупките от съседния стол. — Сбогом, Тай. Не мога да кажа, че ти се зарадвах, но поне нещата се изясниха напълно. Ще ми бъде интересно да видя как са ти се отразили приключенията след двацет години, когато вече не си толкова бърз и силен и чарът ти повехне. Тогава синът на Мелиса ще бъде в колеж. Може и да прилича физически на теб, ала родителите му ще се погрижат да не се превърне в безотговорна личност като биологичния си баща! Той ще стане мъж, няма да си остане момче, което гори от желание да се впусне в поредната игра. — Тя пристъпи към вратата и едва тогава видя Джейс, който тъкмо влизаше. Наблюдаваше я с изражение, което Ейми не успя да разбере. Беше някаква смесица от гняв и страх, а също и много мъжка гордост.

Докато стоеше край масата, Тай се изправи и я стисна за рамото. Все още не бе забелязал Джейс.

— Ейми, чуй ме. Забрави за Мелиса и Крейг и за всички в Сан Франциско. Научи се да живееш за настоящето, не за бъдещето. Сега сме само двамата с теб. Нека да ти покажа какво изпусна преди две години. Обещавам, че няма да съжالياваш.

Джейс пристъпи напред с едри, бързи крачки. Яростта бе разкривила лицето му.

— Боя се, че това е невъзможно, Тай — отвърна предпазливо тя, почти разтреперана от появата на Джейс. Вълненията за един ден бяха прекалено много, каза си нещастно Ейми. Последното, от което имаше нужда, бе още мъжко насилие. — Вече имам планове за тази вечер. А и за по-късно.

Тай се завъртя и проследи погледа ѝ.

— Ти да не би наистина да спиш с Ласитър?

Тя трепна рязко, когато Джейс се приближи.

Лакътят ѝ закачи недопитата чашата тоник и я преобърна. Джейс посегна да я хване със светкавично движение. Цялото му внимание бе насочено към Тай Мърдок, а не към поставената на безопасно място в центъра на масата чаша.

— Да — изръмжа той в отговор на въпроса. — Спи с мен. А покупките в този плик са за вечерята, която ще ми сготви. Освен това аз бях този, който ѝ спаси живота днес. Като се позамислиш малко, Мърдок, нямаш никакви права над нея. Ако дори само веднъж се приближиш до нея, ще ти извия врата. Да вървим, Ейми.

Той пое плика с покупките. Със свободната си ръка я прегърна през кръста и я поведе навън.

Тя не каза нито дума, докато вървяха покрай кея. Трябваше да подтичва, за да настига Джейс, а китката, където я бе стиснал, я болеше. Въпреки всичко бе обзета от облекчение. Тай Мърдок оставаше завинаги в миналото и тази мисъл ѝ достави удоволствие.

Джейс не каза нищо, докато не се прибраха. Щом отвори вратата на кухнята и остави покупките на плота, се обърна и я погледна строго.

— Ти не го искаш, Ейми.

— Не, разбира се — съгласи се веднага тя и се усмихна искрено.

— Той е гаден мръсник.

— Така е.

— Сестра ти и детето ѝ трябва да са доволни, че са се отървали от него. Не им трябва такъв мъж.

— Това е самата истина — отвърна Ейми и усмивката ѝ стана по-широка.

— Не искам повече да те виждам около него.

— Разбирам, Джейс. Можеш да ми вярваш, че и аз нямам желание да съм около него.

Тюркоазените му очи заблестяха.

— Разбрах какво си направила пред пещерата, Ейми. Хейли разказа как си се оставила да му бъдеш мишена.

— Олеле! — възкликна тя.

— Бях побеснял. Мислех си да те набия, само че Рей ме разубеди.

— Така ли? — Ейми си пое дълбоко дъх, когато той се приближи. Разбра, че бе готова да се разтопи пред тези огнени тюркоазени очи.

— Рей каза — обясни предпазливо Джейс, — че ако се поддам на изкушението да ти дам заслуженото, може да решиш, че Мърдок е по-добрият избор.

Тя стисна лицето му между дланите си.

— Рей греши. Ти по нищо не приличаш на Мърдок. Каквото и да направиш, не можеш да се сравняваш с него. — Ейми се изправи на пръсти и докосна устните му. — Дори да решиш да ме набиеш, пак ще ти сготвя нещо за вечеря.

— А ще прекараш ли нощта в леглото ми? — настоя Джейс, докато пръстите му пълзяха в косата ѝ.

— Да. — Тя обви с ръце врата му, отпусна глава назад и медната ѝ коса се разстла по гърба. — Само че при тези обстоятелства можем да направим малко изключение.

— Как така?

— Ако задните ми части не се чувстват достатъчно добре, ще трябва аз да съм отгоре, докато се любим.

— Защо ми се струва, че не си наясно какво означава мъжки гняв? — изпъшка той и я привлече до себе си, за да нацелува врата ѝ.

— Използвам женските си способности, за да потуша мъжкия ти гняв.

— Способностите ти постигат доста добри резултати. Гневът ми започва да се стопява. Господи, Ейми, желая те. В момента имам желание или да те напердаша, или да те любя. И в двата случая ще си моя. — Наведе се и я пое на ръце, лицето му изопнато от желание. — Ти май наистина не разбираш. Цял ден ме подлудяваш, откакто се събудих днес сутринта и не те намерих. Когато получих бележката от Хейли, направо полудях от притеснение. Тъкмо този въпрос се оправи, и ето че се появи Мърдок. Много тежък ден беше!

Докато говореше, я носеше през кухнята към хола. Седна с нея на канапето, отпусна я в скута си и я притисна до себе си, като я наблюдаваше как се гуши в него. Усещаше надигащото се желание, но знаеше, че това не бе само физическа нужда.

Желанието му нямаше да бъде утолено, след като я направеше своя. Чувствата му бяха много по-дълбоки, защото се подхранваха и от

страх. Ейми нямаше повече работа тук, на Сейнт Клер. Нищо не я задържаше, а Джейс не искаше дори да помисля по този въпрос. Отлично знаеше, че не може да ѝ предложи нищо, за да я задържи.

Ръцете му трепереха, докато я събличаше. Остави се на страстта, с надеждата тя да изтласка неприятните мисли. Нямаше смисъл да мисли за утрешния ден. Още ли не си бе научил урока?

Ето че се бе появила Ейми и на него му се прииска отново да се замисли за бъдещето. Да пофантазира за бъдещето, каза си той. Тя бе права. Мъжете обичаха да се отдават на фантазиите си. Непрекъснато трябваше да си напомня, че Ейми принадлежи на друг свят, от който Джейс се бе откъснал преди години. Бъдещето с нея можеше да бъде само фантазия.

Усети как пръстите ѝ си играят с копчетата на ризата му, докато събличаше нейната блуза. Простена, когато усети докосването ѝ и това доказателство за желанието му само я окуражи. Малко след това тя свали и неговата риза. В следващия миг усети ноктите ѝ, докато описваха кръгове около плоските мъжки зърна и подръпваха леко космите по гърдите му. Устните ѝ вкусиха кожата на рамото му и той потръпна, когато Ейми го захапа.

Нежната ѝ гърда изпълни дланта му и Джейс подръпна със зъби зърното. След като и второто зърно стана твърдо, той я положи на канапето и се отпусна върху нея. Наведе се и отново пое в уста твърдите връхчета на гърдите.

Мирисът ѝ го покори, докато описваше кръгове с език около зърната. Никога нямаше да забрави аромата ѝ. Щеше да остане запечатан в него, докато беше жив. Този спомен му бе достатъчен и Джейс никога нямаше да му позволи да избяга.

— Искам да мислиш за мен, когато се върнеш в Сан Франциско — чу той тихия си глас. — Искам да ме виждаш, да ме чувстваш до себе си всеки път, когато погледнеш друг мъж или си помислиш да спиш с друг!

— Джейс, колко си жесток — прошепна тя.

— Знам. С теб не мога да се владя. Ти ми причиняваш нещо, предизвикваш в мен нещо, които мислех, че съм погребал много отдавна. — Той се плъзна надолу и обсипа корема ѝ с влажни целувки. След това пхна пръсти под колана на джинсите ѝ.

Бързо и нетърпеливо ги разкопча, дръпна ципа и ги свали с отчаяно настървение. Знаеше, че не си бе представял да я люби по този начин. Искаше да бъде романтично, много нежно, вълнуващо и незабравимо.

Само че не можеше да се отърве от чувството на отчаяние, което го караше да става нетърпелив и груб. Мисълта, че скоро ще я загуби не го оставяше на мира, докато я любеше в просторния хол.

Ейми не го отблъсна, не го накара да е по-бавен, не го помоли да е по-нежен. Прие настойчивостта и нестихващото му желание, доставяйки му огромно удоволствие. Тя също се бе поддала на първичната страст и така му се струваше, че всичко бе още по-истинско.

Джейс си пое дъх и усети как кръвта му кипи. Чу тихия ѝ стон и зарови устни на рамото ѝ.

След това Ейми посегна да разкопчае панталоните му и го отблъсна леко от себе си, за да може по-лесно да ги свали.

— Ейми, Ейми, да знаеш колко силно те желая!

— Да, Джейс. О, да!

Той изрита панталоните и отново се отпусна върху нея, жадно разтвори бедрата ѝ, за да се наслади на топлината ѝ. Когато пръстите ѝ се свиха в косата му, Джейс бе във възторг, че може да накара една жена да изпита такова нетърпение и удоволствие. Тя му се отдаваше както никоя досега.

Обзет от почуда, той откриваше тайните на тялото ѝ и търсеше най-скритите места, докато Ейми се извиваше под него.

Вдигна глава, за да я погледне. Тя бе стиснала очи, устните ѝ бяха влажни, леко отворени и дишаше бързо. Джейс притисна длан към сърцевината на желанието ѝ и се наслади на топлата влага.

— Цялата гориш, любима. Ти си като течен огън.

— Искам да те усетя в себе си, Джейс — промълви Ейми и го привлече за раменете. — Искам те още по-близо, моля те.

Той се плъзна, за да изпълни молбата ѝ, нежните ѝ пръсти се спуснаха към кръста му и Джейс изръмжа от желание, а сетне зашепна окуражителни думи. Ръцете ѝ си играеха с него също както той я бе възбуждал.

— Искам да съм в теб любима, насочи ме. Покажи ми какво искаш. — Вместо да го послуша, тя продължи ласките си и проучваше

възбудата му с нежни докосвания. — Ейми! — Тя продължи да го дразни. Отпусна крака до неговите, за да усети той сатенената ѝ мекота. — Любима, не издържам повече — прошепна Джейс.

Измъкна се от ръцете ѝ и я облада с един-единствен бърз тласък.

Ейми въздъхна, както обикновено, когато бе негова. Тялото ѝ приемаше неговото, обгръщаше го и в този момент на Джейс му се прииска отчаяно да можеше да я дари с дете. С неговото дете. Остави се на фантазията, също както когато си представяше как я люби. Копнееше да я задоволи като жена, да я накара да изпита физическо удоволствие от акта, ала също така бе обзет от отчаяно желание за нещо много повече. Искаше да знае, че бе оставил в нея семе, което да означава нещо в бъдеще.

Фантазията Ейми да забременее от него бе прекалено силна. Желанието да има собствено дете се бе спотайвало плахо цели десет години, за да се появи с нови сили, които той не успяваше да овладее. Докато я държеше в прегръдките си, не бе способен да мисли за нищо друго.

Фантазията му не бе сложна. Тя бе просто една от многобройните възможности, с които можеше да завърши любовта им.

С Ейми под него и фантазията, развихрила се в ума му, сякаш всичко за Джейс потъна в бяла мараня. Той я облада жадно, тласкан от желание и нетърпение, а тя откликна с не по-малка жар. Когато усети тръпките ѝ, разбра, че любимата му бе достигнала момента на удовлетворение и си позволи да се остави на своето.

Изви се над нея, усетил освобождаването, и в този момент изкрещя името ѝ, преди да се отпусне на гърдите ѝ.

Мина много време, преди Ейми да се размърда, усетила тежестта на Джейс. Бавно отвори очи и по устните ѝ затрептя усмивка, когато срещна погледа му.

— Красиви са — прошепна тя, докато приглаждаше махагоновата му коса. Той я погледна с недоумение. — Очите ти — добави Ейми. — Имаш най-красивите очи в целия свят. Никога не съм виждала други такива.

Джейс се усмихна с нежелание и се опита да се пошегува.

— За да те виждам с тях по-добре, мила.

— Ако ще играем тази игра, предпочитам да не споменавам най-добрите ти части — оплака се Ейми. — Може да стане доста неудобно.

— Не се притеснявай чак толкова.

— Ти комплименти ли си просиш? — пошегува се тя и се наслади на удоволствието да лежи до него, след като се бяха любили. Тези незабравими моменти нямаше да продължат още дълго и Ейми искаше да запомни нежността, за да ѝ стигне до края на живота. Той бе постигнал желанието си — бе белязал тялото ѝ със своето. Никога нямаше да го забрави. Но тя знаеше, че ще стане така още след първата им нощ заедно.

— Готов съм да разменя комплимент за комплимент — предложи Джейс. — Ти ми каза, че имам красиви очи, а аз ще ти кажа, че твоите са с цвета на морето след нощна буря.

Ейми грейна, въпреки че това бе просто игра.

— Много добре. Чакай да видя. Имаш страхотни рамене. Не са яки като на борец, а силни и изваяни. Сигурно е от плуването.

— А ти — прошепна той и се смъкна, за да докосне с език зърната ѝ, — имаш най-прекрасните гърди. Меки и чувствителни. Както и останалата част от тялото ти.

Тя се усмихна и спусна ръка по бедрото му.

— Имаш тесен стегнат ханш. Нито грам тлъстина. Не е зле за съдържател на бар — обясни одобрително.

— А твоето коремче има най-апетитната извивка — продължи Джейс.

— И краката ти не са лоши — подхвърли Ейми.

— Краката ти са направо невероятни, когато ги сплетеш на кръста ми — отвърна той с блеснали очи. След това спусна ръка по бедрото ѝ. — Ако трябва да избирам коя част ми е любимата...

— Казах ти аз, че ще стане неудобно.

— Няма такова нещо — зарече се Джейс и докосна устните ѝ със своите. — По теб няма нищо, което да причини неудобство! Освен начина, по който ме караш да откликвам.

— О, не — възмути се през смях тя. — Това е моята любима част.

— Искаш ли да видиш как губя контрол?

— Ммм. Тогавя се чувствам най-властна.

Той я погледна шеговито.

— Аз съм този с властта. Ала това е само фантазия.

— Какво? Джейс, какво има? — Ейми го погледна объркана, когато той се изправи и седна до нея.

Джейс се обърна и я шляпна леко по дупето.

— Ставай, жено. Изпълних си мъжките задължения и те поставих там, където ти е мястото. Сега умирам от глад.

— Да не би да ме отпращаш в кухнята? — нацупи се тя.

— Заминаваш там веднага след като вземеш душ — потвърди той и я дръпна да се изправи. — Какво си купила за вечеря?

— Секс и храна. Ти за друго мислиш ли?

— Това са двете неща, които мотивират мъжете. — Джейс я сграбчи през кръста и я прехвърли през рамо. — Да вървим под душа, драга. След това те чака печката. Не ми отговори на въпроса. Какво ще ми приготвиш за вечеря?

— Кога за последен път си ял задушено пиле и меденки за десерт?

— Господи, лигите ми потекоха.

Фантазията, която двамата заедно създадоха след моментите на интимност, бе на щастливи влюбени, които нямаха никакви грижи. По време на вечерята приятното настроение продължи. Ейми искаше да го задържи, а той също нямаше нищо против тази илюзия.

Наблюдаваше го, докато дояждаше последната меденка, и се сети за нещо.

— Какво има? — попита веднага Джейс, когато видя как се ключиха веждите ѝ.

— Просто се чудех... Разбра ли някой защо маската бе толкова ценна?

Той се поколеба.

— Мърдок внушил на Хейли, че на нея има списък на американските оперативни работници в района на Тихия океан. Намекнал, че има намерение да продаде маската на този, който е готов да плати най-много, когато му потрябват пари.

— А има ли такъв списък?

— Мърдок твърди, че няма. Това било само стръв за Хейли. Единствената стойност на маската била сантиментална, ако Мелиса искала да я даде някой ден на сина си. Ако кажеш, ще я извадя от дъното.

Тя се замисли. Беше дошла, за да разбере каква е тайната на маската и какво се бе случило с Тай Мърдок. Сега вече знаеше отговорите.

— Не — заяви Ейми. — Няма смисъл. Крейг скоро ще има истински баща, надявам се. Не му трябва спомени от мъж като Тай Мърдок.

— Ще кажеш ли на Мелиса истината за Мърдок? Че все още е жив?

— Да. Така е най-добре. Само че за нея няма да има никакво значение. Тя е влюбена в Адам и едва ли ще се върне при Тай.

— Ами ти, Ейми?

— Аз никога не съм таила илюзии по отношение на Тай Мърдок — отвърна убедено тя. Единствените илюзии, които имаше в момента, бяха свързани с Джейс.

Не знаеше нито кога, нито къде се бяха родили тези илюзии, но те завладяваха съзнанието ѝ. Представяше си Джейс в уютен дом, радостен от обичта, с която тя го даряваше, и двамата имаха прекрасен хармоничен живот.

Бе намерила мъжа, с когото искаше да създаде дом.

Най-сетне го бе открила и каквато бе непохватна, си бе избрала мъж, който се бе отказал от цивилизацията. Той не желаше уюта на семейство и дом.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Илюзиите, родили се в моментите на страст, започнаха да се разпръскват към края на вечерята. Действителността скоро наложи своя отпечатък.

Ейми разбираше какво се случва, какво ще се обърка, ала не можеше да си обясни мрачното настроение, обзело Джейс.

За себе си лесно можеше да каже какво развали настроението ѝ. Щом розовата илюзия, породена от щастието, започна да помътнява, тя се изправи пред неизбежния въпрос. Колко дълго можеше да продължи престоя си на Сейнт Клер, след като бе приключила това, заради което бе тук? Повтаряше си въпроса непрекъснато, докато двамата с Джейс вървяха към „Змията“. Колко ли време можеше да отлага края, преди да се качи на самолета за вкъщи?

Колко още можеше да си намира извинения? Колкото по-дълго оставаше с Джейс, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде на раздяла. Не биваше да отлага заминаването.

Сякаш по взаимно съгласие нито един от двамата не повдигна въпроса за предстоящото ѝ заминаване. Само че неизбежното бе зейнало пред нея като пропаст. Джейс, подозираше Ейми, следваше философията си да приема това, което му поднасяше всеки следващ ден, без да се замисля за бъдещето. Бе готов да приема онова, което тя му предлагаше, докато не си заминеше. Още от самото начало Ейми знаеше, че той рядко мисли за бъдещето. Така бе оцелявал емоционално през последните десет години и бе свикнал. Нямахше право да го критикува. Въпреки това се почувства потисната, защото и в това отношение двамата бяха коренно различни.

Клиентите в „Змията“ бяха доста оживени. На пристанището бе акостирали нов военен кораб и освен моряците бяха дошли и някои от местните, за да пият по една бира и да поклюкарстват за случилото се сутринта. Фред Каупър се бе настанил на една от масите с двама рибари, които Ейми бе забелязала на кея. Тримата кимнаха приятелски, когато Джейс влезе и я поведе към маса с изглед към залива.

Рей се усмихна весело и ѝ донесе чаша червено вино и ром за шефа си. Ейми му подаде малък плик.

— За теб е, Рей. Нося ти десерт.

Усмивката му стана широка, той грабна плика и го отвори.

— Шоколадови сладки! Те са ми любими!

— Нали каза, че кокосовият пай ти е любим — възнегодува Джейс и отпи дълга глътка ром.

— Защото Ейми го донесе в четвъртък, а в четвъртъците най-много обичам кокосов пай. Днес е друг ден. Кога успя да ги направиш, Ейми? Днес, разбирам, си била доста заета.

— Забърках ги преди вечеря и ги пяхнах във фурната, докато похапвахме — обясни тя.

— А Джейс колко изяде? — полюбопитства Рей.

— Не се притеснявай, не бяха повече от твоите — уведоми го сухо шефът.

— Боже, тази вечер е във върховно настроение — отбеляза Рей и погледна Ейми, докато дъвчеше сладката. — Май не си му дала достатъчно сладки. Невероятни са.

— Благодаря, Рей.

Тя не откъсна поглед от него, докато се връщаше зад бара. Джейс се бе отпуснал на раковия стол и пиеше ром с притеснителна бързина. През последните два дни почти бе спрял да пие, а сега сякаш наваксваше пропуснатото. Притесненията на Ейми се смесиха с необясним гняв.

— Значи ще седиш в „Змията“ и ще се наливаш с ром до края на живота си, така ли? — измърмори тя, когато усети, че не издържа повече на надвисналото мълчание.

Той я погледна с крайчеца на окото си, а след това насочи вниманието си към входа.

— Може би. Има ли значение?

Ейми сви устни, когато чу резкия отговор. Огледа бара, за да разсее поне малко напрежението, което се натрупваше между двамата.

„Змията“ вече не ѝ се струваше опасното непознато място от първата вечер. Може би защото познаваше някои от хората, поне ги бе виждала наоколо. Вече бе положила основите на приятелство с двама или трима от местните, дори не бе предполагала, че бе възможно да се случи подобно нещо. Помисли си за Маги и нейната философия, за

веселия приятен Рей и картините му. Сейнт Клер не се оказа това, което бе предполагала. Оказа се, че тук има приятни хора.

— За какво се замисли, Ейми? — наруши мълчанието с тихия си въпрос Джейс. Почти бе довършил рома си и кимна на Рей да му донесе нов.

Тя погледна неодобрително рома.

— Мислех си за бъдещето на туризма на Сейнт Клер — опита се да избегне отговора Ейми. — „Змията“ ще се превърне в чудесно нощно заведение, ако тук започнат да се отбиват пътнически кораби.

— Сигурно — отвърна Джейс, макар да личеше, че изобщо не се интересува от този въпрос.

— Никога ли не мислиш за бъдещето, Джейс? — прошепна тя, обзета от отчаяние.

— Не и ако не се налага. Няма смисъл.

Рей донесе нова чаша ром. Личеше, че веселото му настроение се бе стопило. Ейми остана с впечатлението, че той също не одобрява подновения интерес на шефа си към пиенето.

Разговорът отново замря. Пръстите ѝ обхванаха столчето на чашата и тя го стисна, за да не се изложи, като разлее виното отново. Какво ставаше? Искаше последните ѝ часове с Джейс да са свършени, незабравими. Имаше нужда да се запаси със спомени. Вместо това всичко, което се случваше, ѝ се струваше напълно необяснимо и без изход. В очите ѝ бликнаха сълзи и Ейми замига бързо, за да ги прогони.

Когато погледът ѝ стана по-ясен, забеляза, че всеки момент щяха да започнат неприятности.

Тай Мърдок влезе с неуверена залитаща походка в „Змията“, след като очевидно си бе пийнал порядъчно, преди да се отбие тук. Тя веднага усети напрежението, което обзе мъжа до нея. Нямаше нужда някой да ѝ казва, че ще има голяма разправа. Тай подпря едното си коляно на бара и си поръча напитка. Тъмните му очи обиколиха заведението.

— По дяволите! — измърмори възмутен Джейс. — Точно той ли трябваше да дойде.

Настани се още по-удобно на раковия стол и загледа съперника си настойчиво, а напрежението на Ейми нарасна още повече.

— Джейс? — Той не обърна никакво внимание на притеснението й. — Джейс, тази вечер не искам неприятности. — Желанието за предизвикателство витаеше между двамата мъже и тя нямаше представа как може да се избегне неизбежното. Не можеше и дума да става за възпитание и съобразителност. Обзе я паника. — Джейс, той не прави нищо. Просто пие, за Бога.

Тези думи привлякоха за кратко вниманието му.

— Аз също. Пия. Само че има една много съществена разлика.

— И каква е тя?

— Пия с теб — обясни любезно Джейс, сякаш тя не бе достатъчно умна, за да разбере. — Старото ти приятелче Мърдок знае много добре, че днес следобед те измъкнах от лапите му и те отведох вкъщи, за да те любя. Той имаше същото намерение. Сега е пийнал и му е останало достатъчно време, за да помисли. Не е много приятелски настроен, любима. Не ме вини за това, което ще се случи.

— Престани! — изсъска Ейми, уплашена от предстоящия бой, защото Джейс очевидно го очакваше с нетърпение. — Не говори така. Тай не може да знае, че днес следобед... — Сниши глас, когато погледът на Тай спря на тяхната маса. Тя се изчерви.

— Няма ли да се сети, че сме прекарвали следобед в леглото? Естествено, че ще се сети. Знаеше много добре какво ми се върти в главата, когато те отведох от „Кромуюел“. Сигурно след това не е спрял да пие и си е представял, че си в прегръдките ми.

— Джейс! — Ейми не скри колко бе шокирана.

— Мъжете и техните фантазии, мила — напомни й подигравателно той.

— Джейс, моля те, не искам да стане бой.

— Той си го търси. Вече е успял да убеди сам себе си, че е достатъчно силен, за да смачка мъжа, когото си предпочела пред него. И ще иска да станеш свидетелка на силата и уменията му.

— Не говориш сериозно! Това са детинщини! Глупости!

— Такива се мъжете понякога. Нали ти сама го казваш.

— Добре, признавам, че Тай е способен да направи някоя глупост като например да се сбие, за да доказва какъв мъж е, но от теб очаквам да си по-разумен, чу ли ме? — започна назидателно тя.

— Защо? Аз съм просто мъж, който се е озовал на Сейнт Клер. Просто още един мъж, изоставил цивилизацията ти свят преди много

години.

Ейми го погледна вбесена и безпомощна, защото знаеше, че няма да успее да предотврати нещастиято.

— И ти търсиш причина да се сбиеш, нали? Надяваш се той да започне!

— Правиш се на любител психолог. Остани още малко тук и ще натрупаш богат опит. Май с всички става така.

Тя забеляза, че Мърдок допива чашата и тръгва към тях. От него лъхаше враждебност.

Джейс не помръдваше, ала тя усети натрупалото се напрежение и й се прииска да изпищи.

— Джейс, това е лудост. Не се оставяй той да ти влияе. От теб зависи да овладееш положението!

— Ще го овладея. — Не й обръщаше никакво внимание, съсредоточен в приближаващия Мърдок, който се изправи предизвикателно пред масата им.

— Поигра ли си достатъчно с неудачника, Ейми? Предложението ми е все още в сила. С удоволствие ще ти покажа каква е разликата между един мъж и едно момче. — Думите бяха за Ейми, но обидата бе за Джейс.

— Тай, моля те — започна тихо тя.

— Май е време да си вървиш, Мърдок — настоя студено Джейс и прекъсна Ейми.

— Когато си тръгна, ще отведа Ейми със себе си — заяви нагло Тай. — Ще й покажа какво е пропуснала преди две години.

— Тя знае какво не е пропуснала — отвърна спокойно Джейс. Той не помръдваше от мястото си. Само лъскавите му тюркоазени очи блестяха предизвикателно. — Ейми няма да ходи никъде с теб. Разкарай се, Мърдок.

Тай присви очи, пъхнал палци в гайките на панталоните си, и застана с леко разтворени крака.

— Познавам я много преди ти да се появиш на сцената, Ласитър. Тази вечер смятам да подновя връзката ни. Ставай, Ейми.

— Тай, недей! — възкликна тя стресната, когато той посегна и я дръпна. Както трябваше да се очаква, лявата й ръка замахна към пълната чаша вино. Бутна я и оплиска Джейс, защото той не си

направи труда да я хване. Никой не забеляза как червеното вино се стече по пода.

— Казах ти, че ако се приближиш отново до нея, ще ти извия врата — напомни Джейс на съперника си. Гласът му потръпна в очакване. Джейс нямаше търпение да започне боя, Мърдок също. Ейми бе побесняла и на двамата мъже, ала бе напълно безпомощна да ги спре.

— Моля те, Тай, пусни ме — помоли тихо тя и обърна очи към него.

— Нали чу дамата?

И тогава, с неподозирана бързина той пусна Ейми. Двата се сборичкаха пред очите ѝ. Джейс скочи от стола с едно движение и замахна към брадичката на Тай.

Постигнал целта си, противникът пусна пионката си и едва успя да избегне удара. Юмрукът на Джейс попадна в рамото му и го просна на земята. Джейс се хвърли напред, за да се възползва от спечеленото предимство.

— Господи! — изплака Ейми и покри устата си с ръка, докато се отдръпваше.

Всички клиенти в „Змията“ се отдръпнаха почтително, за да могат да наблюдават зрелището. На съседна маса двама мъже започнаха да събират залози за изхода на боя. Други подканваха съперниците с викове. Рей ги наблюдаваше от обичайното си място зад бара, но така и не посегна към маркуча, както бе сторил при боя с моряците.

— Някой да ги спре! — изкрещя отчаяно Ейми. Никой не ѝ обърна внимание. Джейс и Тай се биеха ожесточено. Обръщаха маси, чупеха столове, навсякъде се търкаляха парчета стъкло. В целия този хаос Ейми не знаеше дали бе обхваната от истерия, или от бяс. Ядът победи.

Докато двамата мъже се търкаляха по пода и размахваха юмруци, тя се обърна към бездейния Рей.

— Рей, направи нещо! Спри ги. Използвай маркуча — извика тя.

— Джейс сам започна този бой — изтъкна философски Рей, сякаш Ейми не разбираше. — Ще се справи сам.

— Не ставай смешен. Те ще се избият!

— Джейс ще се оправи — увери я той.

— Накарай ги да спрат! — кресна тя.

— Джейс сигурно ще ме убие, ако се намесе — обясни спокойно Рей. — Ако не друго, ще ме уволни.

— Мен не може да ме уволни! Дай маркуча! — Ейми се втурна зад бара и грабна градинския маркуч, навит под мивката.

— Ей, чакай малко — надигна глас Рей, когато разбра какво смята да направи тя.

Ейми вече бе пуснала чешмата и с разтреперани ръце насочи струята към двамата мъже, вкопчени на пода.

Сеирджиите избухнаха в смях, когато студената вода обля двойката. Джейс и Тай се отдръпнаха един от друг и се заозъртаха, за да разберат кой си бе позволи да ги прекъсне. Зяпнаха удивени, когато забелязаха маркуча в ръцете на Ейми.

— За Бога, Ейми — изпъшка Джейс, докато гърдите му се надигаха. — Какво си въобразяваш, че правиш?

— Престани да пръскаш с тази вода! — изръмжа Тай и се превъртя настрани, за да избегне струята.

Тя посегна под мивката и спря водата. Стисна капещия маркуч и погледна вбесена Джейс.

— Кълна се, че ще го пусна отново, ако двамата не спрете да се държите като каубои! Искам само да ви кажа, че никога не съм била унижавана така! Не се сдържахте да се направите на мъжкари, нали? Доказахте ли вече колко сте силни? Трябва да се засрамите. Ако сте си въобразявали, че това е начинът да докажете мъжествеността си, ще ви разочаровам, защото приличате на пълни нещастници. Две недорасли момчета, които се опитват да покажат на света, че не са нищо повече от момчета. Не мъже, а момчета! Фантазъори такива! Щом обърнете по някоя и друга чашка, сте готови да се сбиете заради една жена.

— Ейми — опита се да я вразуми Джейс, докато бършеше разкървавената си устна с opakото на ръката. — Остави този маркуч.

— Няма да го оставя, докато не кажа каквото имам да казвам! — кресна тя, въпреки че всички в бара я наблюдаваха. Впи поглед в безизразното лице на Джейс. — Така ли смяташ да прекараш живота си, Джейс Ласитър? Да пиеш все повече и повече. Да се биеш заради някоя случайно попаднала тук туристка и да доказваш какъв мъж си на типове като Тай Мърдок, който също като теб още не е пораснал?

— Ейми... — Странното бе, че този път Рей се опита да я прекъсне. Тя не му обърна внимание и продължи още по-разпалено тирадата си.

— Чуй ме добре, Джейс Ласитър. Ще ти дам избор. Истински избор между дом и поредица от нощи като тази. Слушаш ли ме добре? Предлагам ти дом с домашно приготвена вечеря и пантофи пред камината и... И жена в леглото ти всяка вечер. Предлагам ти бъдеще, не настояще. Предлагам ти нещо сигурно и трайно. Предлагам ти всичко, което бих могла да предложи на един мъж. Никога не съм искала да поема този риск с друг мъж. Когато решиш дали искаш, или не искаш, ме намери, за да ми кажеш. Утре сутринта се качвам на самолета за Сан Франциско.

Ейми хвърли маркуча и изфуча от заведението, пълно със слисани мъже. Нито погледна окървавените съперници на пода, нито се поинтересува какво ще стане с тях. Щом излезе навън, забърза към дома на Джейс.

Когато пристигна, се втурна в спалнята, събра си дрехите и ги натъпка в куфара. Без да спре дори за миг, тя излезе в топлата нощ и забърза към хотел „Марина“

— Я виж ти, госпожица Шанън — обади се весело Сам, когато вдигна поглед от списанието и я забеляза пред себе си. — Какво мога да направя за вас тази вечер? — Погледа любопитно неугледния ѝ вид, ала се въздържа от забележки.

— Можеш да ми дадеш старата ми стая, Сам и да се погрижиш никой, ама абсолютно никой да не ме безпокои тази вечер!

— Дадено, госпожице — съгласи се той и посегна към няколко ключа. — Заповядайте. Така няма да омекна, ако някой настоява.

Тя се усмихна кисело.

— С други думи, ти си измиваш ръцете.

— Точно така. Пожелавам ви приятна вечер, госпожице Шанън. Колко време ще останете?

— Тръгвам си утре сутринта.

— С полета в шест и трийсет ли? — попита неуверено Сам.

— Точно така. — Ейми се обърна и се заизкачва по стълбите, помъкнала куфара със себе си. Адреналинът, бушуващ във вените ѝ, започваше да се успокоява и тя усети първите вълни на потиснатост.

Беше направила своето предложение. Повече не можеше да стори нищо. Всичко вече зависеше от Джейс. Нямаше нужда някой да ѝ казва каква бе вероятността той да приеме предложението ѝ. Отдавна бе решил, че уютният дом не бе за него.

Защо избра точно този мъж, питаше се Ейми, обзета от отчаяние, докато се събличаше, за да си легне, облечена в кремавата нощница. Защо не попадна на някой, който щеше да оцени какво му дава? Защо сърцето ѝ настояваше да рискува с мъж, който нямаше никога да бъде опитомен?

Не беше честно, но пък никой не бе казал, че животът е честен.

Тя заспа от изтощение и сънува мъж с тюркоазени очи, който не желаше да бъде опитомен. През цялата нощ го преследва и се опитваше да го привлече по всякакъв начин, ала така и не успя. На сутринта се събуди уморена както предишната вечер. Никой не я бе притеснявал през нощта.

Това означаваше, че бе загубила.

Прибра нещата си и си каза, че ако има късмет, до нея няма да настанят никой в самолета. На Сейнт Клер рядко идваха туристи. По-голямата част от пътниците се качваха на Хаваите.

Ейми приключи с багажа, въздъхна и огледа стаята за последен път. В този момент някой тихо почука на вратата. Сърцето ѝ подскочи. Отвори и пред нея застана Джейс.

— Изглеждаш ужасно — каза тя, без да мисли. Лицето му бе в синини и рани, а устните — подпухнали.

— Благодаря. Трябва да видиш другия — изръмжа той. — Дойдох да те закарам до летището.

Ейми трябваше да се признае за победена. Джейс нямаше намерение да я прегърне и да приеме предложението. Защо ли бе очаквала друго?

— Благодаря — промълви тя със спокоен глас. — Много мило.

Той взе куфара, без да каже и дума повече. Пътуваха, без да си кажат нищо, и Ейми зачака повикването за самолета. Усети, че всичко ѝ се изплъзва, а тя не знаеше как да го спре. Какво можеше да каже? Беше направила предложението си. Сега зависеше от Джейс да приеме или да откаже.

По всичко личеше, че той ще откаже.

Малкият самолет кацна предпазливо на късата писта. Вече нямаше време. След няколко минути Сейнт Клер щеше да остане зад нея. Ейми си взе куфара и тръгна към неофициалния изход за отвеждане към самолета.

— Ейми?

Тя погледна към Джейс, когато той спря. Изражението в очите му бе странно, но също така й се стори, че забелязва и болка. Болка и някакво отчаяние.

— Кажи, Джейс?

— Ейми, ти сериозно ли ми предложи онова снощи?

Гърлото й се сви.

— Напълно сериозно, Джейс.

Той си пое дълбоко дъх и пръстите му се свиха около китката й.

— Ейми, за мен е късно да се връщам в Щатите. Мина прекалено много време.

— Моля те, Джейс, не си измисляй извинения. Предложението беше направено съвсем ясно. Едно да или не ще свърши работа. — Вече знаеше, че отговорът ще бъде не.

— Ейми...

Спуснаха стълбата от самолета и тя пое напред.

— Сбогом, Джейс. Разбрах напълно какъв е отговорът ти. Не е нужно да го казваш. — Ейми спря за последен път, надигна се на пръсти и докосна устните му със своите. След това, преди да се почувства още по-глупаво, забърза към самолета.

Когато самолетът се откъсна от земята, тя се загледа през прозореца към смаляващата се фигура на мъжа, когото обичаше. Така щеше да го запомни — с разрошена коса, пъхнал ръце в джобовете си, лицето му строго и сурово. След това и Джейс, и островът изчезнаха.

Четирийсет и осем часа по-късно Ейми бе гушнала племенника си до масата в кухнята на Мелиса и й разказваше какво се бе случило. Адам Трембък бе седнал до Мелиса, прегърнал бъдещата си съпруга. Беше много красив мъж, каза си Ейми с обич. Не беше особено висок, малко набит, ала много мил и внимателен с Мелиса и Крейг. Освен това на Адам можеше да се разчита за всичко. Накратко, беше добър човек. Беше поел задълженията на съпруг и баща с усет и желание.

— Значи всичко е уредено — заяви той, когато Ейми завърши разказа си. — Ако някога се появи тук, да знаете, че ще има неприятности. Ако това се случи, аз ще се погрижа за него.

Мелиса се усмихна с обич на Адам. Дори и да си бе спомнила, че Тай Мърдок бе значително по-висок и по-силен от Адам, или че знаеше много повече за насилието, тя не го показа. Държеше се така, сякаш Адам би се справил дори с вързани ръце. Ейми наблюдаваше красивото лице на сестра си и разбра, че не се преструва заради Адам. Мелиса наистина вярваше, че този мъж ще се грижи за нея. Може би Адам щеше да успее да я направи щастлива. Освен това Ейми не вярваше Тай Мърдок някога да се появи отново.

— Оставих маската на дъното на залива, Мелиса. Тя нямаше никаква стойност и прецених, че Крейг може да мине и без нея.

— Точно така — съгласи се Мелиса, докато наблюдаваше как сестра ѝ си играе с щастливото тъмнокосо момченце. — Не му трябва нищо, което да напомня за Тай. Адам е истинският му баща и това е по-важно.

Крейг изписка весело и се усмихна подкупващо на леля си, докато тя го подрусваше на коляното си.

— Скоро ще си имаш братя и сестри — ухили се доволно Адам, — голямо семейство.

Ейми вдигна поглед към сестра си. Още деца, значи, попита безмълвно тя. Наистина ли си готова да поемеш отново този риск? Дори заради този мъж? Не посмя да зададе въпроса на глас. В очите на Мелиса прочете, че бе готова да рискува.

— Кога ще се върнеш на работа? — попита Мелиса и сипа още кафе и на тримата.

— Утре. Днес съм много изморена след полета.

— Изглеждаш уморена — заяви направо Адам. — Сигурна ли си, че е умора след полета?

— Добре съм — увери го тя и се насили да се усмихне. Беше им описала съвсем накратко срещата си с Джейс Ласитър и дори не спомена, че той бе станал неин любовник, докато бе била на Сейнт Клер. Въпреки това забеляза любопитството на Мелиса.

Чак на следващия ден, когато Мелиса дойде с Крейг в бутика близо до Юниън Скуеър, за да заведе сестра си на обяд, на Ейми ѝ се наложи да разкаже подробностите.

— Разкажи ми за него, Ейми — нареди Мелиса, докато си купуваха сандвичи в съседното кафене. — Какво се случи на Сейнт Клер?

— Открих мъжа, с когото искам да живея — отвърна тихо Ейми. — Той обаче не иска да е част от такъв живот. — Сестра ѝ започна внимателно да подпитва и накрая Ейми ѝ разказа всичко, а накрая почувства огромно облекчение. — Май извадих късмет, че той не ми позволи да рискувам — добави тя шеговито.

— Ейми, много съжалявам, че е станало така — прошепна с тъга Мелиса. — Ти си била готова да дадеш толкова много, а от толкова отдавна си предпазлива. Най-сетне да си готова, а той да откаже!

— Ще ми мине. На жените им минава, нали знаеш. Погледни само вас двамата с Крейг. Една жена, казва се Маги, ми подхвърли, че жените са тези, благодарение на които светът съществува, защото именно те поемат най-големите рискове.

Мелиса тъжно се усмихна.

— Може и да е права. Малко ни е трудно, но е така, за да може да оцелее човешкият род. Права е за едно. Не мога да си представя, който и да е мъж доброволно да рискува да забременее!

Ейми се разсмя, защото Маги бе казала същото. След това усмивката ѝ се скри, защото забеляза, че сестра ѝ я наблюдава внимателно.

— Какво има, Мел?

— Като говорим за забременяване — започна Мелиса.

— А, това ли? — Ейми мигна и извърна поглед, а след това се изчерви. — Не, Мел, няма защо да се притесняваш.

Сестра ѝ изви едната си вежда.

— Знам, че нямаш навик да носиш контрацептиви. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че въпросният Джейс Ласитър е бил напълно подготвен да забавлява туристките?

— Не ставай груба, Мелиса. Просто приеми каквото ти казвам. В това отношение няма никаква опасност.

Добре че Крейг избра този момент, за да изплюе цяла хапка пастет. Ейми бързо грабна салфетка.

— Знаеш ли, Ейми, от теб ще излезе чудесна майка. — Мелиса я наблюдаваше как почиства. — Виж само как се справяш с Крейг. Вие двамата се разбирате чудесно.

— Аха. Така е, защото не сме заедно непрекъснато. Щом радостта от срещата премине, идва време всеки да си ходи вкъщи. — Ейми се изкиска и избърса пастета от устата на Крейг. Той се усмихна доволен и сграбчи салфетката.

— Съвсем не си страхливката, за каквато се представяш, когато стане въпрос за деца — отбеляза тихо Мелиса. — Я ми кажи, когато спеше с Джейс, той пазеше ли те?

Руменината по бузите на Ейми бе достатъчно красноречив отговор.

— Престани, Мел, и без това закъснявам. Трябва да се връщам в магазина. — Тя бързо подаде племенника си на майка му.

Мелиса въздъхна и стана, а след това нагласи детето в количката му.

— За жена, предпазлива като теб, която не желае дори да чуе за романтика, си избрала доста странна работа.

Дните минаваха и всичко тръгна както преди. Мислите за Джейс и Сейнт Клер не я оставяха на мира, въпреки че Ейми полагаше много усилия да ги прогони. Вечер си лягаше и се питаше дали Джейс седи в „Змията“ и оглежда туристките, които си търсят „приключения“ на острова.

Нима връзката им не бе нищо повече от един приятен спомен за него? Моля те, Господи, нека да е означавала нещо. Знаеше, че няма да е до нея, ала много ѝ се искаше и той да я помни, както тя щеше да го помни.

Няколко седмици след завръщането си в Сан Франциско Ейми прецени, че времето не лекува, както бе предполагала. Колко ли време щеше да ѝ е необходимо, за да прогони този мъж от мислите си? Зае се с много работа, приемаше покани, ходеше на концерти, оставаше в магазините до късно. Колкото и натоварени да бяха дните ѝ, нощите си оставаха празни.

Най-сетне, един следобед Мелиса реши да поеме нещата в свои ръце.

— Ейми, изглеждаш ужасно. Да не би нещо да не е наред?

— Просто съм изморена, Мел.

— Не можеш да използваш като извинение умората от полета. Вече си вкъщи от три седмици. И ми се струва, че това не е мъка по загубената любов.

Ейми изви едната си вежда.

— Надявам се да не е.

— Според мен трябва да отидеш на лекар.

— Я не ставай смешна! Нищо ми няма.

— Не ти говоря за какъв да е лекар. Според мен да си запишеш час при доктор Карсън — настоя Мелиса.

— Гинеколожката ли? Защо? Преди няколко месеца ми правиха пълен преглед.

— Много добре знаеш за какво ти говоря, Ейми Шанън. Вече си голямо момиче. Откога?

— Какво откога? — попита удивена Ейми.

— Откога не ти е... — Мелиса не довърши, защото касиерката дотича, за да пита нещо.

Докато обясни каквото трябва, Ейми вече се бе сетила за какво я пита сестра ѝ.

— Не, Мел — прошепна тя и усети как ѝ прилошава. — Това е невъзможно. Просто не е възможно. Той обеща!

— Мъжете — заяви Мелиса — обещават какво ли не през последните няколко хиляди години. Може би дори повече. А жените — продължи тя, — вярват през всичкото време, въпреки че са наясно какво ще стане.

— Ама, Мел, ти не разбираш. Джейс каза, че не може... Искам да кажа, че са му правили изследвания и той не може...

Седмица по-късно Ейми седеше в кабинета на гинеколожката си и се опитваше да обясни същото на жената на средна възраст от другата страна на бюрото.

— Не е възможно да съм бременна — заяви тя прималяла.

Доктор Джесика Карсън я наблюдаваше със съчувствие, докато се опитваше да обясни на двасет и осемгодишната си пациентка как стоят нещата.

— Ниският брой на жизнеспособни сперматозоиди не означава, че мъжът е стерилен, Ейми. Нищо такова. Мога да те запозная с много двойки, които са се отказвали, осиновявали са деца и само след няколко месеца се е оказвало, че тя забременява. Ако мъжът има нисък брой жизнеспособни сперматозоиди, може забременяването да се окаже по-трудно, но то съвсем не е невъзможно.

Ейми я гледаше потресена. Спомняше си ясно сцената в спалнята, първата сутрин, след като спа с Джейс. Тогава бе обзета от паника и той искаше да я успокои.

Дали бе възможно разказът му да бе измислен, за да я вкара в леглото си?

Ейми излезе разтреперана. Джейс я бе излъгал. Обзета от паника, болка и безпокойство, това бе единственото, за което можеше да мисли.

Беше я използвал, защото знаеше, че няма да я види никога повече. Също като останалите мъже, той не се интересуваше от последствията. Единствената му мисъл бе да си осигури любовница.

Също като много жени преди нея, тя бе оставена да се справя сама с резултата от необмислените си постъпки.

Непозната ярост се загнезди в нея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изведнъж се оказа, че в Сан Франциско бе пълно с бебета. Ейми ги забелязваше навсякъде, където ходеше през следващите няколко дни. Возеха ги по ескалаторите в търговските центрове, бяха на задните седалки в колите, настанени в удобни столчета. Дори в сградата, в която живееше, винаги се натъкваше на майки с колички. Бебетата я наблюдаваха, докато седяха в скутовете на майките си в автобуса, зяпаха безцелно в супермаркетите, поставени в количките при покупките. Никога преди не бе обръщала внимание на бебетата, освен на Крейг. Сега не можеше да направи и крачка, без да се натъкне на някое мъниче.

Тя бе сигурна, че това бе психологически шок. Повтаряше си непрекъснато, че неочакваната ѝ бременност я караше да ги забелязва. Господи, питаше се отново и отново, какво да правя. Едно бе сигурно — трябваше да престане да се отбива в детските магазини и да оглежда като омагьосана всички деца под две. Нощем не можеше да спи, защото непрекъснато сънуваше бебета.

Седмица, след като доктор Карсън ѝ съобщи новината, Ейми седеше в кухнята на сестра си и се оплакваше.

— Мел, направо ще полудея — прошепна искрено тя. — Не мога дори да мисля. Какво, за Бога, да правя?

— Имаш избор — обясни Мел спокойно, докато наливаше кафе. — Знаеш много добре. Всяка жена има избор.

Ейми зяпна сестра си с потъмнели очи, докато обмисляше истината.

— Аборт ли? — попита тя. Защо тази дума се оказа толкова страшна? — Все си повтарям, че няма да допусна някой мъж да ме впримчи, а ето че... — Ейми замълча и поклати глава. — Няма да позволя да ме използват и да ме зарежат да гледам детето си сама. Само че аборт! Мел, не мога да мисля! Какво ми става? — попита тя жално.

Мелиса наблюдаваше загрижена сестра си, докато ръцете на Ейми трепереха над захарницата. През последните няколко дни непохватността на сестра ѝ бе станала още по-силно изразена. Тя бе сякаш изтъкана от нерви и ѝ личеше.

— Кой кого е зарязал в този случай? — попита тихо Мелиса.

Ейми я зяпна изумена.

— За какво намекваш? Да не би да се опитваш да ми кажеш да хукна обратно към Сейнт Клер, за да го накарам да се ожени за мен?

— Защо не?

— Никога няма да моля мъж да се ожени за мен — кипна Ейми. — Ако Джейс ме искаше, щеше да ме намери. Ако искаш да знаеш истината, дори беше облекчен, че си тръгнах. Връзката ни нямаше бъдеще, и двамата го знаехме още от самото начало. Бях на неподходящото място по неподходящо време сред неподходящи хора. Той сам ми го каза, Мел. Каза, че не съм жена за него — призна нещастно тя.

— Значи всичко е наред. И ти си била убедена, че Джейс не е мъжът за теб, нали?

— Как можах да съм такава глупачка? — чудеше се Ейми не за пръв път след завръщането си в Сан Франциско.

— Няма ли поне да помислиш за аборт? — попита спокойно сестра ѝ. — Ейми се намръщи. — Аз се бях замислила — призна тихо Мелиса.

— Не може да бъде! Не знаех! Мел, да не би да ми казваш, че за малко не си направила аборт, докато си била бременна с Крейг? Не съм и помислила, че...

— Вече знаех, че между нас с Тай няма да се получи. Май съм го знаела още от самото начало. Той бе точно какъвто ти го описваше — на него не можеше да се разчита, нито да му се вярва, и не се интересуваше от никой друг, освен от себе си. Знаех, че не иска това бебе. Изпаднах в паника, когато забременях, и затова си записах час за аборт.

— И какво стана?

Мелиса сви устни.

— Може и да ти прозвучи шантаво, но отмених насрочената операция в последния момент, защото се почувствах като пълна

глупачка. Невероятно е, ала когато се почувстваш като глупачка, ти идва умът в главата.

— Нищо не разбирам — обади се Ейми.

— Влязох в чакалнята на клиниката и там почти всички бяха на около четиринайсет.

— Господи! — ококори се Ейми.

— Точно така — продължи Мелиса. — Гледаха ме и сякаш ме питаха какво е моето извинение, за да се озова на това място. На четиринайсет се правят много грешки, а аз бях почти на трийсет. Защо не бях предотвратила бедата? Ейми, беше безкрайно унижително. — Мелиса се изкиска нервно. — Преживявах един от най-потискащите моменти в живота си, а бях обзета от старомодно притеснение и срам, че съм се проявила като глупачка. Само че това ме накара да си тръгна и да премисля нещата.

— Очевидно си решила друго. — Ейми поклати глава и подпря челото си на дланта. — Да можех и аз да мисля трезво като теб. Само че съм оглупяла. Непрекъснато си повтарям, че Джейс ме е излъгал. Той ми каза, че не мога да забременея.

— Кога стана, преди или след това? — попита любопитна Мелиса. — Ейми се изчерви цялата. — Искаш ли да се обадя на доктор Карсън и да я накарам да ти запише час в клиниката? — попита Мелиса, без да се колебае. — Сега е четири и половина. Сигурно ще я намеря в кабинета ѝ.

Ейми усети, че напълно губи самообладание. Какво всъщност искаше? Аборт? Защо жените нямаха по-голям избор в тези неща? Животът не бе справедлив! Само че не можеше да постъпи нечестно спрямо живота, който носеше в себе си. Това бе детето на Джейс, не някой медицински експеримент. Не бе само дете на Джейс, а и нейно. Ейми погледна сестра си.

— Недей, Мел. Абортът отпада, поне за мен.

— Има още една възможност. Доктор Карсън може да те свържа с агенции за осиновяване.

— Осиновяване ли? — повтори глупаво Ейми. Да, това бе възможност. Защо тогава ѝ бе също толкова трудно да мисли за нея, колкото и за аборта?

Очите на Мелиса заблестяха. Тя знаеше какво ще стане, въпреки, че сестра ѝ още не бе сигурна.

— Ще отложиш ли партито за идващия петък? — попита Мелиса, когато сестра ѝ скочи и посегна към червената си кожена чанта.

— Разбира се, че не — сопна се Ейми. — Няма да си захвърля живота. Не мога да позволя това... това положение да ме извади от релсите!

Положението не можеше да бъде пренебрегнато. Рано или късно трябваше да вземе решение. Знаеше, че трябва да се обади на доктор Карсън и да уреди нещо за осиновяване.

На следващата сутрин изникна проблем в единия бутик и се наложи да остане там през целия ден. В три Ейми не се бе обадила на доктор Карсън. Каза си, че може да изчака още един ден. На следващия ден, незнайно защо, пак не се обади.

Два дни по-късно случайно попадна в новите магазини, открити в търговския център на Юниън Скуеър. Погледът ѝ попадна на красиви ританки, обточени с жълта и бяла дантела. Представи си бебе в малка люлка, бебе с тюркоазени очи. Коленете ѝ омекнаха.

В този момент цялата отмаля. Главата ѝ забуча, а стомахът ѝ се сви. Господи, нали нямаше да припадне насред детския магазин!

Едва успя да се добере до тоалетната. На излизане събори две мечета и кутия с ботушки. Така и не забеляза какво бе направила. Единствената ѝ мисъл бе да стигне в тоалетната, преди да повърне. Половин час по-късно успя да излезе от търговския център и погледна часовника си. Беше станало късно, прекалено късно, за да звъни на доктор Карсън.

Двайсет и четири часа по-късно Ейми си тръгна рано от работа и се отби в близкото кафене, за да изпие чаша чай и да помисли.

Беше минала цяла седмица, а тя все още не се бе обадила на доктор Карсън, за да обсъди възможността за осиновяване. Пиеше чай, взираше се в мокрия от дъжда тротоар и се насилваше да помисли.

Вече нямаше никакви извинения, за да отлага обаждането. Още от самото начало нямаше извинения. Време бе имала достатъчно за едно телефонно обаждане.

Част от нея не можеше да приеме подобен път за бягство. Част от нея искаше детето на Джейс Ласитър.

Когато го призна пред себе си, изпита истинско облекчение. Въздъхна дълбоко, отпи нова глътка чай и се зачуди какво да прави.

Беше си казвала, че няма да стане майка още откакто се помнеше. Само че в момента нямаше избор. Сърцето ѝ подсказваше, че все още обича Джейс и няма да може да се откаже от детето му.

Въпреки това все още мразеше Джейс. Не биваше да забравя, че той я бе излъгал, че не бе искал да създаде дом с нея, че не я бе последвал в Сан Франциско. Може и да искаше детето му, но гневът ѝ към него не намаляваше. Това бе полуистеричния гняв, който само една влюбена жена можеше да изпита. Джейс бе отхвърлил възможността за общо бъдеще, което Ейми му бе предложила.

Върна се в бутика, помести дантелените бикини и сутиени, струпани на бюрото ѝ, и посегна към телефона. Когато Мелиса се обади, Ейми ѝ каза какво решение бе взела.

— Няма да си сама, Ейми — увери я Мелиса. — Аз ще съм до теб.

— Благодаря, Мел. Много ти благодаря.

Последва дълго мълчание, докато двете жени обсъждаха бъдещето, а накрая Мелиса ѝ напомни:

— Ще се видим на коктейла у вас, в петък.

— Господи — изпъшка Ейми. — Покрай това решение съвсем забравих.

Ейми се облече за коктейла много внимателно. Искаше да изглежда безупречна, да докаже пред себе си, че владее съдбата си. Като продължеше да се държи както обикновено, щеше да покаже, че умее да се справя. Да роди детето бе обмислено решение. Щеше да успее, макар и сама. За пръв път от дни насам тя се успокои. Не събори нито една чаша, докато подреждаше шведската маса. Не изпусна нито един поднос със сандвичи.

Когато всичко бе готово, провери как изглежда. Тази вечер бе облечена в синьо, особен нюанс на тюркоазеното синьо. Полата бе на плисета, с бюстие по тялото, което подчертаваше извивката на гърдите ѝ. Полата се спускаше по заоблените ѝ бедра и се полюшваше около коленете при всяка нейна крачка. Разкроените ръкави бяха до лактите. Медната ѝ коса бе вдигната, а гримът бе изключително дискретен. Ниските токчета на черните обувки бяха златни. Ейми се намръщи и притисна длан към корема си. Кога ли щеше да се наложи да започне

да си купува дрехи за бременни? На вратата се звънна и тя отиде да отвори.

След час апартаментът бе пълен с приятели. Ейми сновеше между тях като умела домакиня, организирана безупречно всичко. Никой, освен Адам и Мелиса не знаеше, че е бременна и тя реши да изчака, преди да им съобщи. Движеше се сред гостите с блеснали очи, сякаш криеше някаква тайна.

— Изглеждаш по-спокойна — отбеляза Адам, докато си говореха край шведската маса.

— Искаш да кажеш, че още не съм съборила нищо ли?

Адам се засмя.

— Мел ми обясняваше, че си била малко непохватна...

— Само когато се притеснявам — обясни усмихната Ейми. Тъкмо се канеше да посегне към чаша вино, когато на вратата се звънна. Тя отпи глътка и се намръщи. Кой знае защо, виното не ѝ се услади. И това ли беше поредната изненада на бременността? Тръгна да отвори. Беше прочела някъде, че по време на бременност е най-добре да се избягва алкохол.

Чашата бе все още в ръката ѝ, когато отвори усмихната. След миг само чашата падна на пода, когато Ейми видя кой бе застанал пред нея.

— Джейс!

Той се бе изправил на прага, облечен в обичайните дрехи в защитен цвят. Махагоновата му коса бе грижливо сресана и все още влажна от мъглата над Сан Франциско. Беше праметнал стар шлифер на едната си ръка. Отдалече личеше, че мястото му не бе тук, че бе отвикнал да живее сред градски условия. На Ейми ѝ се стори още по-висок от преди, още по-стряскащ. Тя не помръдваше от шок.

— Ейми? — Познатите тюркоазени очи я наблюдаваха жадно. Дълбокият му глас сякаш я изтръгна от вцепенението. Тя вдигна ръка и замахна.

Шумната плесница накара всички да се обърнат. Главата на Джейс се отметна назад. Ударът бе неочакван и той залитна. Ейми пристъпи след него и затвори вратата на апартамента след себе си. Той я гледаше, а бузата му почервеняваше, където бяха попаднали пръстите ѝ. Тя се изпъна пред него, подпряла ръце на ханша.

— Бременна съм, мръсноко! Ти си виновен! Какво смяташ да направиш по въпроса?

Джейс я наблюдаваше как се блещи вбесена. Не можа да измисли нищо друго, освен очевидното.

— Ейми, това е невъзможно! Не е възможно да си бременна — прошепна той, все още прекалено слисан, за да помисли. Беше си представял как може да го посрещне тя, ала точно това не бе очаквал. Сякаш фантазиите как я люби го бяха объркали напълно. Не бе възможно Ейми да е бременна.

— Кажи го на гинеколожката ми! — изсъска тя. — И повече не се опитвай да ми пробутваш тези глупости за ниския брой на жизнеспособни сперматозоиди, защото е пълна измислица. Как можа да ме излъжеш, Джейс? Имах ти доверие! Имах ти пълно доверие! Защо ме излъга?

Той преглътна и се опита да си върне самообладанието.

— Не съм те излъгал, Ейми — отвърна тихо. — Никога не съм те лъгал.

— И продължаваш да стоиш пред мен и с цялата си наглост да настояваш, че не мога да забременея от теб? — попита тя вбесена.

— Да не би ти, с цялата си наглост да се опитваш да ми кажеш, че си бременна? — отвърна в същия дух той.

Ейми пребледня и за пръв път разбра, че ако Джейс ѝ казваше истината, ако наистина вярваше, че от него не може да забременее никоя, тогава нямаше да повярва, че е баща на детето.

— Господи! — прошепна тя. — О, Господи!

Вратата зад тях се отвори, преди някой от двамата да заговори. Показаха се Мелиса и Адам и отново затвориха. Мелиса държеше чашата вино, която Ейми бе изпуснала на килима, а Адам стискаше салфетка, с която бе попил разлятото. И двамата гледаха Джейс.

— Това ли е бащата, Ейми? — попита Мелиса, без да откъсва очи от Джейс.

— Да — отвърна разтреперана Ейми. — Само че той не ми вярва. Не е ли смешно, Мел? Единствената възможност, за която не се бях сещала. Казал ми е истината и не вярва, че съм бременна. — Тя се усмихна смело, отвори вратата и влезе в апартаментна си. Мелиса веднага тръгна след нея, за да я подкрепи пред любопитните гости.

Навън в коридора Адам огледа високия мъж.

Джейс не откъсваше очи от затворената врата.

— Струва ми се, че едно питие ще ти се отрази добре.

— Може и да си прав.

— Влез, ще ти сипя. — Адам отвори вратата и зачака.

Джейс погледна множеството, веселите гласове, елегантните дрехи и отново забеляза Ейми.

— Аз... Не съм свикнал с такива неща — обясни той на Адам.

— Ейми казва, че на Сейнт Клер можеш да се справиш с бар, пълен с пияни моряци. А с тези веселяци тук ще е просто песен.

Джейс се поколеба.

— Тя разказва ли за мен?

— Непрекъснато — ухили се Адам. — Когато не говори за бебето.

— Бебето — повтори Джейс, сякаш думата бе на чужд език.

— Ела, ще ти сипя нещо — усмихна се Адам. — Между другото, аз съм Адам Трембък.

Джейс реши, че харесва Адам.

— Джейс Ласитър.

Адам се разсмя.

— Знам.

Двайсет минути по-късно Джейс откри сравнително тих ъгъл на апартамента, за да изпие на спокойствие уискито си. Тук нямаше ром. Затова се спря на уиски със сода, а Адам си направи коктейл. Двамата мъже отпиваха мълчаливо и оглеждаха живописната тълпа. Дойдоха нови гости, за да се представят. Адам се справи много дипломатично с тях, запозна ги, след това ги отпрати.

— Добре се оправяш — отбеляза Джейс, след като Адам се отърва от блондинка с черна прилепнала рокля и разноцветни кичури. — Можеш да дойдеш да работиш в „Змията“ като бияч.

Адам се разсмя.

— Нещо ми подсказва, че там ще бъде необходимо нещо повече от дипломатичност.

— Не съм сигурен. Посетителите доста ще се променят. Тъкмо преди да тръгна един приятел ми каза, че една от пътническите линии е започнала преговори, за да се отбива на Сейнт Клер.

Докато говореше, Джейс не спираше да наблюдава Ейми. Тя бърбеше с приятели, смееше се, внимаваше да има достатъчно храна и напитки.

Въпреки че успяваше да се прикрива добре, Джейс забеляза, че тя полагаше много усилия и очакваше да стане някое от обичайните малки произшествия. Забеляза също така, че много внимаваше, когато подаваше на някого чаша. Когато поднасяше ордъври, държеше таблата с две ръце, въпреки че не беше тежка.

Ейми беше бременна.

— Моля? — попита Адам.

Джейс усети, че бе казал нещо, без дори да усети какво. Поруменя.

— Не мога да повярвам, че е бременна — измърмори той.

— Бременна е. Няма съмнение. През последните две седмици Мел ѝ обясняваше какви са възможностите. Жените нямат кой знае какъв избор. Осиновяване, аборт или да задържи детето.

— Аборт ли?

— Аха — кимна Адам, сякаш обсъждаха времето. — Ейми отказа да мисли както за аборт, така и за осиновяване. Това за нея бе голяма травма. Започва вече да свиква с мисълта. Откакто се върна от Сейнт Клер, не може да си намери място.

— Винаги става така, когато е неспокойна. Малко е непохватна — обясни с обич Джейс. — През половината време на Сейнт Клер спасявах падащи чаши вино.

— Така ли? — Гласът на Адам прозвуча съвсем безразлично.

— Не е възможно да е бременна — повтори отново Джейс и си спомни как бе прекарал останалата част от времето си с Ейми на Сейнт Клер. Този път Адам не отговори. Жена като Ейми едва ли щеше да си измисли подобно нещо, помисли си Джейс. Беше я опознал, докато бяха заедно. Беше ѝ се доверил повече, отколкото на която и да било друга. Тя му бе повярвала, когато ѝ обясни, че за нея няма риск, след като бе спала с него. Ейми също му се бе доверила. Знаеше, че ще я спаси от Хейли, сама му го беше казала.

Освен това му бе предложила дом.

Той бе пропътувал няколко хиляди километра, за да приеме дома, който Ейми му предлагаше. Дори в най-смелите си мечти не бе очаквал този дом да включва и бебе.

Гостите се застояха безкрайно много. Джейс започваше да си мисли, че партито никога няма да приключи, а след това, когато реши, че не издържа повече, приятелите на Ейми започнаха да се разотиват.

Тя затвори вратата след сестра си и Адам и се обърна към единствения, останал в стаята. Джейс забеляза напрежението в светлите ѝ очи, как стисна бравата, скрила ръце зад гърба си. Господи, каза си той, тя е толкова уязвима. Прави се на смела, но всъщност е нежна и уязвима. Направи крачка към нея и остави празната си чаша на една от масичките.

Ейми го спря с острите си думи.

— Защо дойде, Джейс?

Той я погледна.

— Не е ли очевидно защо? Дойдох за теб. Ти говореше за дом...

Тя изви устни с горчивина и бавно се отдръпна от вратата.

— Сигурна съм, че тази вечер си размислил. Домът вече е с бебе от друг мъж. Сигурен съм, че ще премислиш решението си при тези обстоятелства. Не е нужно да поемаш отговорност, Джейс! — Ейми възкликна уплашена, когато той прекъсна монолога ѝ и я сграбчи през кръста.

Вдигна я така, че да я погледне в очите. Строгото му лице бе на сантиметри от нейното, напрегнато и уплашено. Тя притаи дъх, поужасена, отколкото си бе представяла, че бе възможно.

— Бебе от друг ли, Ейми? — попита съвършено спокойно Джейс.

— Нали това си помисли? Решил си, че детето е от друг. Май наистина не вярваш, че е възможно да забременея от теб, нали? — прошепна тя и се вгледа в лицето му.

— Имало ли е друг, откакто се върна от Сейнт Клер? — попита вбесен той, без да я пуска.

— Не — сопна се Ейми и стисна раменете му. Докосването му бе толкова познато.

— Не беше бременна, когато дойде на Сейнт Клер, нали? — продължи да разпитва Джейс.

— Джейс, не е имало друг от години. — Устата ѝ бе пресъхнала. Сиво-зелените ѝ очи отразяваха нервното напрежение, а също и честността ѝ.

— Значи оставам само аз — заяви студено той. Тя сведе очи.

— Да.

— Значи трябва да се оженим час по-скоро, нали? — попита Джейс и я пусна на земята.

— Джейс! Да не би да искаш да кажеш, че ми вярваш? Вярваш ли ми, че бебето е твое?

— Ти би ли ме излъгала за подобно нещо, Ейми?

— Не, Джейс. Никога. Не бих могла да излъжа за подобно нещо — въздъхна тя, неспособна да приеме думите му.

— А ти мислиш ли, че аз бих те излъгал? — продължи да пита той и я прегърна. — Мислиш ли, че те излъгах онази сутрин, когато ти казах, че не мога да имам деца?

Ейми въздъхна дълбоко.

— Не — призна тя. — Знам, че си вярвал на това, което си ми казал. Когато се върнах в Сан Франциско и разбрах, че чакам дете, едва не полудях. Така ти бях ядосана, толкова наранена, че не дойде с мен. Мислех, че си ме използвал, без изобщо да се интересува какво ще стане след това. Дори не можех да мисля, да не говорим колко глупаво се чувствах.

— Защото ми беше имала доверие ли?

Ейми кимна.

— Не само това. Бях ядосана, защото ти вярвах, ала се ядосвах и на себе си, защото през първата ни нощ заедно дори не бях помислила за бъдещето. Нямах никакво извинение за онази първа нощ, Джейс — призна тя с дрезгав глас.

Дланите му притиснаха лицето ѝ.

— Любима, едва ли си била по-глупава от мен онази нощ в „Змията“, когато се опитах да разкъсам Мърдок на парчета, а ти ни заля с маркуча. Ти ми предложи дом пред петдесет човека, а аз те оставих да си тръгнеш.

Ейми зачака, обзета от неувереност.

— Ами на следващата сутрин? Джейс, та ти ми каза, че не можеш да се върнеш в Щатите. Още от началото ми беше казал, че не съм попаднала, където трябва.

— Ти беше най-хубавото нещо, което ми се случваше през последните десет години. Може би дори в целия ми живот — призна той. — Мила, моля те, повярвай ми. Наистина мислех, че не бива да тръгвам след теб в Сан Франциско. Повтарях си, че ще ти бъде по-добре без мен, че с времето ще ме забравиш и дори се радвах, че не приех предложението ти. Ейми, аз нямам какво да ти предложа в замяна, не виждаш ли.

Тя се усмихна неуверено.

— Не бих казала. Върнах се с малък подарък от Сейнт Клер.

— О, Ейми! — простена Джейс и я привлече до себе си, а след това я целуна по косата. Мълча дълго и се наслаждаваше на удоволствието да е до нея. — Наистина ли ще имаме бебе?

— Според мен — каза тя, склонила глава на ризата му, — трябва да поговориш с гинеколожката ми.

Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ.

— Вярвам ти, мила. Не се съмнявам в това, което ми казваш.

Ейми вдигна глава.

— Знам. Сигурна съм, че искаш да ѝ зададеш няколко въпроса.

Той се засмя гърлено.

— И още как. За Бога, Ейми, много съжалявам... — Джейс замълча и поклати глава. — Не, изобщо не съжалявам. Как мога да съжалявам? На Сейнт Клер ти казах, че съм готов на всичко, за да забременееш от мен, да те наблюдавам как наедряваш. Та мечтата ми бе да си имам истинско семейство. Как мога да кажа, че съжалявам, след като това е всичко, за което съм мечтал? Съжалявам само, че се върна в Щатите и трябваше сама да посрещнеш новините. — Тя стоеше, отпусната в прегръдката му, и си мислеше какво бе преживяла през последните няколко седмици. — Адам каза, че Мелиса ти е предложила да дадеш детето за осиновяване, но ти не си пожелала. — Той я погледна, за да разбере какво бе станало. — Защо се отказа?

Ейми събра сили.

— Поради същата причина, поради която застанах пред петдесет човека, клиенти на „Змията“, и ти предложих дом. Защото те обичам, Джейс.

— Господи, Ейми...

— А ти защо измина няколко хиляди километра, за да приемеш предложението на жена, която не е за теб? — прошепна тя и докосна нежно бузата му с върховете на пръстите си.

Той се усмихна на една страна с блеснали очи.

— Защото те обичам. А любовта прави от мъжа егоист, който иска да притежава жената, така че аз реших да пробвам отново. През последните няколко седмици си повтарях, че ако наистина държа на теб, ще стоя настрана. Само че преди два дни се събудих с ужасен

махмурлук и разбрах, че не бива да решавам вместо теб кое е най-добро. Дойдох, за да разбера дали предложението ти е все още в сила.

— Предложението щеше да е в сила до края на живота ми — каза му Ейми с натежал от обич глас.

— Въпреки че бе готова да ми откъснеш главата, когато се появих ли? — пошегува се Джейс.

— Сигурно любовта те кара да нападаш този, когото обичаш, от време на време.

Усмивката му стана по-широка.

— Спомням си деня, когато исках да те набия, когато бе изскочила пред въоръжения Хейли.

— Сега вече знаем кой от двамата е по-опасен. Аз не се стърпях и те ударих.

— А пък аз се въздържах. Да, сигурно си права — съгласи се той и я целуна по врата. — Но пък женските от всеки вид са по-опасни от мъжките.

— Налага им се, защото те поемат по-големи рискове — обясни търпеливо тя.

Вдигна глава, за да го накара да я целуне. Джейс веднага се възползва и докосна устните ѝ с всичката жажда и страст, на която бе способен. Пое устните ѝ и задълбочи целувката. Когато вдигна глава, тюркоазените му очи ѝ се сториха замислени.

— Няма да е лесно, Ейми. Единственото, което мога, е, да въртя бар като „Змията“ След като бебето се роди, ще отведе семейството си обратно на Сейнт Клер. Това притеснява ли те?

Тя го зяпна и част от магията, която я бе завладяла, започна да изчезва, когато действителността се появи отново.

— Джейс, няма нужда да се връщаме на Сейнт Клер. Изкарвам достатъчно пари от бутиците и мога да издържам и тримата. Ще имаш достатъчно време, за да се огледаш и да си намериш нещо подходящо в Сан Франциско.

Той въздъхна, защото не искаше да разваля настроението на момента.

— Дойдох, за да те отведе на Сейнт Клер, а не да се установя в Сан Франциско. Няма да мога да се вменя в градския живот. Не мога да се върна.

Ейми притисна устните му с пръсти и изви леко устни.

— Имаме месеци, през които ще можем да говорим, Джейс. Ще се притесняваме за това, след като се роди бебето. Обичам те.

— И аз те обичам! — Той потръпна, обзет от силни чувства и отново я привлече до себе си. — Моята жена, моята съпруга, майката на детето ми. Господи, колко те обичам! — Целуна я с много нежност. — Толкова силно те желяех, любима. Толкова много ноци...

Тя го плъзна ръце през врата му.

— Вече съм до теб.

— В прегръдките ми — прошепна Джейс. — Бременна. Господи, Ейми, много ще внимавам, ала трябва да си моя веднага.

Очите ѝ заблестяха.

— Не е нужно да си чак толкова внимателен — пошегува се тя. — Не съм се превърнала в чуплив кристал.

— Не си ли?

Тази нощ той я люби, сякаш бе от крехък кристал. Поне се опита да бъде нежен, докато страстта не го погълна и забрави страха си.

Когато всичко свърши, почувства, че ще се разпадне на парчета, а след това щеше да се превърне в едно цяло отново.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След първата среща на Джейс с доктор Джесика Карсън, Ейми си каза, че никога няма да забрави глуповатата му усмивка, която не слезе от лицето му по време на посещението.

— Имам чувството — обясни той на развеселената Ейми, — че при хората няма нищо сигурно. Особено при възпроизвеждането.

— На мен ли ми го казваш — пошегува се тя, когато си спомни колко бе шокирана, когато доктор Карсън ѝ обясни някои подробности.

— Тя твърди — продължи Джейс, доста замаян от чутото, — че може да се случи отново.

— Господи — изпъшка Ейми, — не е нужно да приемаш с такова страхопочитание чудото на собствените си възможности! — Въпреки тези думи, тя бе истински очарована. Едва когато се изправи пред Джейс вечерта на партито, бе разбрала, че той много лесно можеше да се откаже от всякаква отговорност. Можеше да настоява, че диагнозата на лекаря, поставена преди десет години, е била правилна и да откаже да приеме, че е баща на детето ѝ. Вярата му в нея щеше да я радва до края на живота ѝ.

Докато лежеше в прегръдките му вечерта след консултацията с доктор Карсън, Ейми му разказа колко много бе означавало доверието му. Джейс се ухили и отпусна ръка върху все още плоския ѝ корем с нескрито удоволствие.

— Ейми, обичам те. Имам ти пълно доверие, а както виждам, съм ти поверил и живота на детето си. Какво друго би могъл да иска един мъж.

Привлече я още по-близо до себе си, а пръстите му се плъзнаха по дантелата на нощницата. Бавно проследи женствените ѝ бедра, ханша и гърдите. Тя забеляза още предишната вечер, че я люби с нова нежност, с овладяна страст, защото знаеше, че вече имат всичкото време на света. Сгуши се по-близо до него, за да се наслади на топлината му.

Целувките му бяха дълбоки, настойчиви и опияняващи, а след това се спуснаха към гърдите. Когато я завладя цялата и разтвори бедрата ѝ, нямаше съмнение, че бе опиянен от нея.

Ожениха се в деня след посещението при доктор Карсън. Мелиса и Адам бяха единствените поканени, а след това заведоха младоженците на вечеря.

— Вие ще ни заведете нас с Мелиса следващия месец — обясни разпалено Адам, докато сипваше шампанско.

— Определихте ли вече датата? — попита очарована Ейми и посегна към чашата. Сестра ѝ кимна и се усмихна щастливо. — Страхотно! — възкликна Ейми. — Да пием за сватбата следващия месец! — Вдигна чашата и всички я последваха. Също като виното на партито, и шампанското не бе толкова приятно, колкото обикновено. Въпреки това ставаше за пиене и няколко минути след тоста тя отново посегна към чашата.

Преди да хване чашата, Джейс я премести. Ейми мигна учудена и се усмихна.

— Нямахте да я разсипя. Не съм изпуснала или счупила нищо след партито.

Той също се усмихна развеселен.

— Знам. Единствено бременността може да успокои една пренапрегната жена.

— Значи няма проблем — отвърна тя и отново посегна към чашата.

— Пи достатъчно — заяви тихо Джейс и премести чашата.

Ейми остана с отворена уста.

— Джейс, аз отпих една — единствена глътка!

— Стига ти толкова. Доктор Карсън каза, че трябва да избягваш алкохола, докато си бременна.

— Доктор Карсън!

— Имам цял списък с позволени и забранени неща. Даде ми го вчера — обясни той.

— Джейс... — Тя понечи да му обясни, но прецени, че няма смисъл да се карат в деня на сватбата, усмихна се насила, а това накара Мелиса да се разсмее.

— Ейми не е свикнала някой да се грижи за нея, Джейс. След като се справя сама с бизнеса си през последните две години, вече е

свикнала тя да дава заповеди.

— Нещата ще станат различни, след като вече е омъжена — предупреди Джейс.

— Нима? — не се стърпя да го засече Ейми.

— Вече имаш съпруг — отвърна сериозно той. — Съпруг и глава на семейството.

— Джейс, скъпи, нещата доста са се променили в Щатите през последните десет години, откакто те няма — започна да обяснява мило тя, ала сервитьорът я прекъсна, за да ѝ донесе чаша мляко на сребърен поднос.

— Изпий си млякото, Ейми. Имаш нужда от калций.

Тя погледна чашата.

— Джейс, не обичам мляко.

— Доктор Карсън каза да пиеш. — За Джейс въпросът очевидно бе приключен, затова се обърна към Адам и двамата заговориха за промените в данъчното облагане. Ейми си каза, че няма никакво желание да разваля сватбения си ден заради някакво мляко, нацупи се и го изпи.

— Значи приятелят ти Рей ще се занимава със „Змията“, докато си в Калифорния? — попита любопитният Адам след малко.

Джейс кимна.

— Докато чакаме бебето, ще се превърна в домакиня на пълен работен ден. Доста интересно ще се получи. След като се роди и след като педиатърът разреши, се връщаме в Сейнт Клер.

Ейми изпусна вилицата и тя издрънча шумно на чинията, а Джейс рязко се обърна към нея.

— На острова има ли лекар? — побърза да попита Мелиса, когато забеляза поруменелите бузи на сестра си.

Джейс кимна.

— Доктор Кентън. Двамата със съпругата му се пенсионираха преди две години. Марша Кентън е медицинска сестра. Не се притеснявайте, медицинското обслужване на Сейнт Клер е добро. Ако има спешни случаи, веднага ги откарват на Хаваите. Ейми, ако още веднъж посегнеш към това шампанско, ще се ядосам.

Тя отдръпна ръка.

— Мисля, че имам нужда от него, Джейс — отвърна многозначително Ейми. — Започват да ме обземат следсватбени

колебания. — Искаше ѝ се той да престане да говори за връщане в Сейнт Клер. Беше я последвал в Сан Франциско и щеше да го накара да остане тук, защото това бе цивилизовано място, на което да създадат дом.

— След като имаш колебания — отвърна спокойно Джейс, — най-добре да те заведем където. Ще се окаже доста скъпо, ако трябва да плащаме чашите и чиниите в този ресторант.

Първата консултация на Джейс с доктор Карсън съвсем не бе последната. Той не само че придружаваше Ейми за ежемесечните ѝ посещения, ами провеждаше задълбочен разговор с развеселената, но изключително търпелива лекарка. За ужас на Ейми Джейс не пропускаше да засегне нито един въпрос, а тя седеше в кабинета и не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— Според мен тя не качва достатъчно — заяви той при едно от посещенията и погледна съпругата си. — В онази, книга, която ми дадохте миналия месец, се казва, че трябва да е качила повече.

Доктор Карсън веднага го успокои, че Ейми е в границите на нормалното.

По време на следващото посещение Джейс и доктор Карсън обсъдиха въпроса за изключително чувствителните гърди на Ейми, а на младата жена ѝ се прииска да не се бе отдръпнала миналата нощ, когато Джейс внимателно бе захапал зърното ѝ, докато се любеха.

— Може би един номер по-голям сутиен ще ѝ бъде по-удобен — предложи лекарката.

— Днес следобед ще отидем да купим — заяви веднага Джейс.

— Да не би и двамата да сте забравили, че имам магазини за бельо? — прекъсна ги разгневена Ейми. Те се обърнаха и я погледнаха така, сякаш не разбираха как бе възможно да се меси. Всяка консултация след това протичаше по същия начин.

Докато Ейми ходеше на работа, Джейс отиваше в обществената библиотека и прочиташе всичко за раждането. Разговорите му с доктор Карсън ставаха все по-сложни. В шестия месец Ейми имаше чувството, че бе попаднала на среща на двама лекари.

Един ден, докато обядваше с Мелиса, Ейми се опита да ѝ обясни какво става.

— Бди над мен като ястреб, Мел. Всяко хранене трябва да е съвършено балансирано. От два месеца не ми е позволил да хапна пържени картофи! Така внимателно ми е разпределил витамините, че ако забравя да ги изпия някоя сутрин, пристига в магазина, застава сред белъто и чака да види как ги изпивам! Той ми завладява живота, Мел. Вече командва за всичко! Страшно е.

— А според мен е доста симпатично — изкиска се Мелиса.

— Проблемът — заяви Ейми, — е, че няма работа. Посветил е цялото си внимание на мен и на бебето и си мисли, че след като родя, ще се върнем щастливи и доволни на Сейнт Клер.

— Там е бизнесът му, Ейми. „Змията“ върви добре, поне така казва Адам. Джейс е посветил десет години от живота си на това заведение. Няма да го остави просто така. Особено след като вече има семейство, което трябва да издържа.

— Мел, аз исках той да се върне в Сан Франциско, за да създадем дома си тук. Говоря за цивилизован дом. Когато се появи на прага ми, реших, че е това.

— Той приема отговорността си много сериозно, Ейми. Точно както ти искаше — изтъкна Мелиса. — В него има нещо старомодно, когато става въпрос за отговорности. Иска да осигури жена си и детето си, а това може да го направи единствено на Сейнт Клер.

— И тук може да си намери работа!

— И какво ще прави? Не е бил в Щатите десет години, Ейми. Единственото, което умее, си го е осигурил на Сейнт Клер.

— Там държи бар.

— Именно. Трябва много време, за да започнеш да печелиш, както той печели от „Змията“. Знаеш, че тук ще го задушат, ако реши да открие бар или ресторант.

Ейми се загледа през прозореца на ресторанта.

— Джейс мрази този град, Мел. Опитва се да го скрие, ала истината е, че не му е тук мястото.

— Знам — прошепна с много съчувствие сестра й. — Някои мъже не са създадени за живот в града.

— За Бога, Мел, какво ще стане, след като се роди бебето? — прошепна Ейми, искрено уплашена.

— Ще ти се наложи — заяви тихо Мелиса, — да вземеш някои доста сериозни решения.

— Няма да го понеса, ако той си тръгне. — Очите на Ейми се напълниха със сълзи само при мисълта, че подобно нещо можеше да се случи.

— Джейс никога няма да изостави съпругата си и детето си — отвърна убедено Мелиса.

Ейми осъзна, че Джейс не харесва града, скоро след като се настани в апартамента ѝ. Той все повтаряше, че ще бъдат тук, за да може бебето да се роди в първокласна болница под грижите на лекар, на когото Ейми има доверие. За него Сан Франциско бе временно място. Единственото, което му допаднаше, беше крайбрежната част. С приближаване на датата на раждането, страховете на Ейми добиха конкретен облик. Колко ли щеше да остане Джейс, след като детето се родеше? Колко ли време щеше да мине, преди той да заяви, че се връщат в Сейнт Клер? Какво щеше да стане, ако ѝ дадеше ултиматум? Напоследък, напомняше си тя, жените не се отказваха от работата и начина си на живот заради съпрузите, които настояваха да се преместят на другия край на света. Домът, който си бе представяла, се намираше на място като Сан Франциско.

Деймън Брандън Ласитър се роди в четири часа сутринта, само ден преди датата, определена от доктор Карсън. За пръв път, откакто Джейс и доктор Карсън станаха колеги, им се наложи да признаят, че колкото и да бяха планирали всичко, Ейми свърши цялата работа. Кой знае защо, това разтърси Джейс много повече, отколкото Ейми бе предполагала.

— Ти да не би да си мислеше, че ще се справиш сам? — пошегува се тя неомощно между контракциите. — Той бе до нея, стискаше ръката ѝ толкова силно, сякаш нямаше намерение никога да я пусне.

— По дяволите, любима — измърмори гневно Джейс, — иска ми се да можех. Не съм и предполагал, не съм допускар, че в наши дни може да боли толкова.

— Хайде да започнем пак с упражненията по дишане — настоя Ейми, защото това бе единственото, което ѝ помагаше да не се предаде. За нейно облекчение той се зае веднага с поставената задача и си спомни какво бяха правили по време на часовете по раждане, които Ейми редовно посещаваше.

— Чувствам се излишна — отбеляза доктор Карсън, когато пристигна. Усмихна се на пациентката си. — Май изключителният ми колега, господин Ласитър, ще се справи сам.

Ейми стисна ръката на съпруга си още по-силно, когато усети нова контракция.

— Да — отвърна задъхано тя. — Той може. Джейс ще успее да се справи с всичко.

Той остана до нея през всичкото време, държеше я за ръката, попиваше потта от челото ѝ, окуражаваше я. Накрая, след като раждането изцеди всичките ѝ сили и смелост, Ейми започна да се вслушва единствено в дълбокия глас на съпруга си, заби нокти в дланта му, за да почерпи сили от него. Джейс не се отдели от нея.

В този момент разбра, че той винаги ще бъде до нея. Нямахше да я изостави. Можеше да бъде напълно спокойна.

Когато се събуди четири часа по-късно, беше настанена в частната стая, както бе настоял Джейс. Белотата почти не се виждаше сред цветята около леглото — огромни букети, които напомняха пищната растителност на Сейнт Клер. Веднага се сети кой ги бе поръчал.

Мъжът, отговорен за тази красота, бе застанал до прозореца, гушнал в ръце малък вързоп. Вглеждаше се в сина си, сякаш не можеше да повярва, че бе истински. Ейми дълго наблюдава профила му, тихо усмихната. От него щеше да излезе прекрасен баща, каза си тя, напълно убедена.

Джейс вдигна поглед, а в тюркоазените му очи бяха стаени удивление и радост. Остана загледан в съпругата си дълго. След това, много внимателно положи детето в креватчето му и се приближи до съпругата си.

— Добре ли се справихме? — попита тихо Ейми, радостна, че бе забелязала щастието в погледа му.

— Повече от чудесно — въздъхна той. — Ейми, той е съвършен. Ти си съвършена. Господи, аз съм най-щастливият мъж на този свят. — Джейс се поколеба, а след това изръмжа. — Никога повече няма да те подложка на подобно нещо.

— Чух, че ставало по-лесно — прошепна тя.

— О, Ейми!

— Джейс, нямаше да се справя без теб.

Той поклати глава.

— Не, Ейми. Ти щеше да се справиш и без мен. Жените са толкова силни, когато се налага. Аз съм този, който нямаше да успее без теб. Ти ми даде толкова много — себе си, сега и син. Как бих могъл да ти се отблагодаря? Обичам те, любима. Знам, че се притесняваше за връщането на Сейнт Клер, но не мисли повече за това. Докато спеше, реших да останем тук, в Сан Франциско.

— Но, Джейс... — започна тя.

Той поклати решително глава.

— Тук си най-щастлива. Тук е работата ти, тук са всичките ти приятели. Животът ти е приятен, интересен. Аз ще стана част от него — заяви Джейс.

— Не ставай смешен — отвърна Ейми с много обич, когато се обърна към спящия си син. — Дватамата с Деймън Брандън ще се радваме да тръгнем с теб чак до края на света.

— Ейми, ти искаш дом — напомни й той.

— Можем да създадем дом, където решим. Разбрах го съвсем скоро. Имах си свои представи за дом, ала сега вече знам, че домът ми е там, където сте вие с Деймън.

Джейс стисна ръката й.

— Доста старомодно отношение — изтъкна той. — Жените вече не говорят подобни неща.

— Сигурно защото няма достатъчно мъже, които да си струват риска. Аз извадих късмет, нали? — усмихна се тя.

— Мила, как ще оставиш бизнеса си? — продължи да пита притеснен той.

— Кой е казал, че няма да имам бизнес?

— За какво говориш?

— В писмата, които получаваш всеки месец от Рей, се казва, че два пътнически кораба спират на Сейнт Клер, нали?

— Да, но...

— Нека да ти кажа нещо за туристите, което, предполагам, вече знаеш — започна да обяснява бавно Ейми. — Те обичат да си отнасят къщи нещо за спомен.

Джейс я погледна удивен.

— Да не би да си намислила да откриеш магазин за подаръци на Сейнт Клер?

— Аха. С хубави неща, никакви евтини боклуци. Картините на Рей ще се продават добре, не мислиш ли? Обзалагам се, че има доста други интересни неща. Но държа да подчертая, че собственикът на „Змията“ вече не е в списъка на забавленията.

Тюркоазените му очи заблестяха. На Ейми ѝ отне миг, за да разбере, че очите му бяха пълни със сълзи. Тя остана силно учудена. Никога не бе виждала мъж да се просълзява.

— Ейми — прошепна развълнуван той, — собственикът на „Змията“ вече си има семейство. Няма време да забавлява туристи.

В днешно време жените имат по-голям избор, въпреки че все още не знаят отговорите на всички въпроси. Ейми мислеше точно за това, когато няколко месеца по-късно самолетът се канеше да кацне на остров Сейнт Клер. Докато нямаше готови отговори, жените щяха да поемат рискове. А понякога си струваше. Не всичките ѝ приятели в Сан Франциско разбраха решението ѝ да продаде бутиците, да инвестира парите и да хукне към другия край на света със съпруга си и малкия си син. Докато оглеждаше пищната тропическа растителност, тя си каза, че никога няма да съжалява за поетия риск.

Самолетът кацна на късата писта и Джейс се разсмя.

— Представям си какво бълват пилотите всеки път, когато им се налага да спират на Сейнт Клер. Предполагам, че се изразяват доста цветисто в кабината. С разрастването на туризма пистата трябва да се удължи.

Ейми се усмихна и отново погледна през прозореца.

— Да знаеш, че ще ни посрещне цяла делегация. Виждам Рей, ето я и Маги, дори Фред Каупър е тук.

— Сериозно? — Джейс проследи погледа ѝ и тя разбра, че това посрещане означаваше много за него. Той нямаше търпение да се похвали със семейството си пред приятелите.

— Вземи го. — Ейми му подаде детето. — Поеми Деймън, а аз ще взема сака с бебешките неща. Ще взема да се притесня и ще го изпусна пред приятелите ти. Много неудобно ще се получи.

Джейс се разсмя, ала пое бебето.

— Много добре знаеш, че когато държиш Деймън, си като скала. Майчинството ти идва отвътре. Знаех си, че ще стане така.

Самолетът спря пред старата сграда, която се използваше за терминал, и Джейс застана на пътеката, за да може жена му да стане.

Беше много горд, докато водеше малкото си семейство към новия им дом.

Посрещачите бяха точно толкова възторжени, колкото очакваше Ейми. Рей, Маги и Фред се хвърлиха с искрена радост към пристигналите. Някои от хората, които работеха на терминала, също се присъединиха към тях.

— Крайно време беше да се върнеш, Ейми. Знаех си, че ще се върнеш. Когато Джейс тръгна след теб, си казах, че е само въпрос на време. — Маги пусна Ейми от прегръдката си и посегна към бебето в ръцете на Джейс. — Я да видя какво ви задържа толкова дълго в Сан Франциско!

Без да крие усмивката си, Джейс ѝ подаде сина си.

— Не може да бъде — разсмя се Рей, докато двамата с Маги оглеждаха Деймън. — Я погледнете тези очи.

— Виждала съм същите на един-единствен друг човек. Тюркоазено сини — отбеляза Маги. Вдигна очи към въпросния друг човек и се усмихна. — Имаш красив син, Джейс. Ще порасне силен и здрав тук, на Сейнт Клер.

Доста по-късно същата вечер Ейми излезе от спалнята в новия си дом и застана на верандата, за да вдъхне ароматния тропически бриз. Сейнт Клер бе истински рай, каза си тя. Една жена можеше да се сблъска с много по-неприятни неща от това, да създаде дом в рая.

Обърна се през рамо, когато Джейс излезе след нея, още влажен от душа. Беше прехвърлил хавлията на кръста си.

— Не мога да преценя дали си по-сексапилна, когато си бременна, или когато не си. Както и да е, да знаеш, че ме подлудяваш — призна той, застана зад нея и я прегърна.

— Това е от нощницата — обясни Ейми и приглади безкрайно скъпата коприна в прасковен цвят. — Френските дизайнери правят чудеса с жените. Донесла съм запаси за цяла една година.

— На края на годината ще трябва да се върнем отново в Сан Франциско, за да купим запаси за още една година — реши Джейс. — Честно да ти кажа, нощницата няма нищо общо.

— Няма ли?

— Не. Ще ти покажа. Виж какво ще стане, когато я сваля. — С едно-единствено движение той свали нощницата.

— Джейс! — възкликна тя през смях. Чувстваше се напълно уязвима на верандата, макар и да знаеше, че никой няма да ги види. Веднага се опита да се прикрие с ръце.

— Това е само опит. Опитваме се да проверим дали е заради нощницата.

— И? — любопитства Ейми.

— Няма съмнение, че причината е в теб. — Притисна я към твърдата си мъжественост. — Да не би да имаш съмнения?

— Мисля — прошепна тя, — че така се забърках в неприятности първия път, когато дойдох на Сейнт Клер.

Той плъзна ръка по стомаха ѝ, а след това спусна пръсти понадолу, докато целуваше врата ѝ.

— Не се притеснявай — пошегува се Джейс. — Доктор Карсън ме увери, че този път възможността да забременееш не е по-голяма от предишния.

— Да, знам, но, както знаеш, аз съм невероятно непохватна! — Ейми се обърна към него и обви врата му с ръце. Погледна блесналите му очи и се усмихна замечтано. — Джейс, да знаеш само колко те обичам!

Той възкликна страстно и я притисна към себе си. Когато усети твърдата му мъжественост, тя въздъхна дълбоко.

— Ти си моят живот, Ейми — каза Джейс. — С Деймън ще бъдем заедно, докато расте, а с теб ще сме заедно до края на живота си. Господи, колко много те обичам, госпожо Ласитър. Ела да си легнем и ще ти покажа колко.

Ейми доверчиво стисна ръката на съпруга си и го остави да я поведе към леглото. Любовта ѝ към Джейс не бе свързана с никакви рискове. Любовта и страстта му бяха нейни завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.